

Silvester Vogrinec

KARATE BOJEVNIK

Beli galeb

ABV

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.2

VOGRINEC, Silvester

Karate bojevniki : beli galeb / Silvester
Vogrinc. - 2. izd. - Ptuj : ABV, 2024. -
(Junaki prihajajo ; knj. 1)

ISBN 978-961-95708-2-1

COBISS.SI-ID 184617987

KARATE BOJEVNIK

Beli galeb

Silvester Vogrinec

1. del

DEŽ

*V blede mesečini
vonj glicinije
prihaja od daleč.*

Josa Buson

1.

Opoldne se je pred Dramo zbrala skupina Ljubljančanov, ki je čakala na mestne avtobuse; nekateri so se nestrpno sprehajali, drugi potrpežljivo stali, tretji lenobno posedali po klopeh; bil je četrtek, dan, ko so mnogi delovali samo še na hlape in komaj čakali, da se začne vikend. Po ulicah je vel lahkoten jesenski veter, ki je nosil odpadlo listje ter odel mesto v melanhonične barve. Še vedno je bilo dovolj toplo, da so se nosile majice s kratkimi rokavi, čeprav je marsikdo že vrgel suknjič ali jakno čez roko, ker so bila jutra hladna.

Monotone zvoke prometa je pretrgal hrup težkih motorjev, ki so prodirali proti Drami. Čakajoči so se zastrmeli v povorko štirih jezdecev, oblečenih v črno usnje. Okoli vratov so imeli obešene debele križe, na jaknah prišite embleme z mrtvaškimi glavami in kačami, po rokavih so jim visele verige, škornje so krasile kovinske sponke; to so bili utelešeni bogovi heavy metal skupine *Friday 13*.

Odrasli so si zatiskali ušesa pred truščem jeklenih zverin in menili, da bi morala posredovati policija, mladi pa so občudovali motorje, takoj so prepoznali dva težka, okorna harly davidsona ter vitka kawasakija in yamaho.

Na čelu skupine je vozil dolgolasi Jovo, vodja benda. Izdali so tri albume in si zagotovili prepoznavnost v določenih krogih. Mladi so oboževali njihov razbijaški sado mačo rock, ki je imel pridih črne magije. *Petek 13.* so izvajali hard rock, s katerim so izražali prezir do družbenega reda in sveta odraslih, njihov moto je bil »*destruction and destroy*«.

Pri tem so se sklicevali celo na Biblijo ter navajali Odrešenikove besede po Mateju, ko je dejal, da ni prišel zato, da prinese mir na zemljo, ampak meč. In je še rekel, da bo ločil sina od očeta in hčer od matere in snaho od tašče in človeku bodo sovražniki njegovi domači. Jezus je bil zanje prvi rockerski upornik, superstar, ker je nastopal zoper togost avtoritete in rušil ustaljen način življenja.

Ko so se jezdec apokalipse približali križišču, jih je ustavila rdeča luč. Rjojenje motorjev je zamrlo, prometne predpise je moral spoštovati sam »bog« hard rocka Odin

s spremstvom Valkir.

Gavran, Jovova desna roka, je nestrpno sukal ročko na balanci harly davidsona ter mu dodajal pritajeno moč. V bendu je igral električno bas kitaro, bil je čokate postave, štirioglatega obraza, njegove drobne oči so na svet gledale kot na plen.

Gavranov brat Gene je bil njegovo nasprotje; suh, visok, odsotnega pogleda. Igral je na bobne in veljal za virtuoza tolkaškega ritma. Njegovi vzorniki so bili Kiss, pri katerih si je sposodil umetniško ime Gene. Člani benda so se klicali po vzdevkih, ker so lastna imena smatrali za družbeno zlo, ki jim je bilo vsiljeno ob rojstvu.

Zadnji član, Doc, je bil še ena električna kitara v bendu. Rad je pil in se pretepal, bil je visoke, sloke postave ter asketskega obraza. Strastno je prebiral western romane, njegov vzornik je bil Doc Holliday, revolveraš z Divjega zahoda.

Vodja skupine Jovo si je popravil sončna očala in pljunil na cesto. Bil je pevec, pisal je besedila in iskal avtentični zvok za njihovo glasbo. Pri ljudeh je zbuja mešane občutke predvsem zaradi nepredvidljivega značaja, včasih je znal biti potrpežljiv, razumevajoč, drugič je eksplodiral brez najmanjšega povoda in tedaj nihče ni mogel us-

taviti njegovega besa. Imel je dolge črne lase, ki jih ni česal, visoko čelo in raven nos. Bil je karizmatičen, zapeljiv, diaboličen kot Rasputin. Njegove prodorne zelene oči so imele hipnotično moč. Ko je na odru divjal v rockovskem elementu, je žarel kot rdeča ognjena luna; dekleta so čisto ponorela, sanjalarila so, kako jih ta inkarnacija animalne sle zapelje in odvede med rjuhe, medtem ko so fantje ob razbijaških zvokih čutili, da se v njih prebujata divja zver željna krvave zabave.

Na semaforju se je prižgala zelena luč, jezdec so spodbodli kovinske mrcine ter zavili na Aškerčevo proti Filofaksu, kjer je Jovova punca Jasna študirala psihologijo.

Zadnje čase je bila njuna zveza v krizi. Pravzaprav ga je Jasna zapustila. Rekla mu je, da ima dovolj njegove nezvestobe, pohajkovanja po zakajenih kafičih in da je sita lepljivih kolegov, ki so ju spremljali na vsakem koraku. Ko mu je pred tremi tedni pri Maximarketu zabrusila, da je konec in odšla brez pozdrava, ni verjel, da misli resno; še nobeno dekle ga ni zapustilo. Prepričan je bil, da se njemu kaj takega ne more zgoditi, saj je bil on glavni frajer, ki je zmeraj nogiral dekleta. Jasna se mu od zadnjega izbruha ženske histerije ni več oglasila. Okej, si je rekel, pa naj bo konec, vrag jo vzemi, saj z

njo tako ali tako ni imel resnih načrtov. Toda konec bo takrat, ko bo on rekel, in ne ona!

Rokerji so se ustavili pred vhodom v fakulteto. Motorje so zvlekli na travnati pas pločnika in čakali v senci borovih dreves.

Mimoidoča študentarija jih je opazovala z neskritim zanimanjem. Nekateri so jih prepoznali kot člane benda Petek 13., drugim so se cedile sline po težkih motorjih, bilo pa je tudi nekaj takih, ki bi prodali lastno mamo za njihove škornje, jakno, hlače ali svobodno, divje življenje, ki so ga izžarevali heavy metalci.

V množici študentov, ki so prihajali po stopnicah faksa, je Jovo zaznal tudi nekaj jeznih pogledov, ki so se mešali z nerazumevanjem, celo prezirom. Dobro je poznal takšne poglede. Tako ga je gledal oče, ko je pustil šolo in oznanil, da ne bo pravnik, ampak da hoče živeti od glasbe in ljubezni; tako ga je gledal zafrustrirani miličnik, ko mu je pisal kazen za prehitro vožnjo, in tako so ga gledali fantje, ko jim je speljal dekleta.

Vendar Jova to ni več motilo.

V petnajstletni rockovski karieri je po-doživel vse nianse nebes in pekla, dobro je vedel, kako težko je biti bog. Kristalno jasno se je zavedal, kaj hoče in česa ne potrebuje;

ni rabil nikogar, ki bi mu solil pamet in govoril, kaj je prav in kaj narobe, kako naj živi, kaj sme početi. V izobrazbi je videl okove togosti, ki so iz mladih nadebudnežev proizvajali hladne, pikolovske intelektualce, nesposobne za prave zemeljske užitke. Zanj je bilo življenje enostavno: veter v laseh, glasba, ekstaza do nezavesti in brezmejna svoboda v obnašanju. V svoji rockerski podobi je bil božansko popoln. Ni verjel v značajske pomanjkljivosti, temveč je menil, da je vse vrlina, ker je bog popoln v svoji manifestaciji.

Iz podoživljanja lastne filozofije ga je predramil pogled na Jasno, ki se je pojavila na vrhu stopnic. Topel veter je božal njene dolge, svetle lase, jih mršil na privlačen način. Oblečene je imela kavbojke, svetlozeleeno jopico, pod roko je držala knjige in rdečo mapo.

Vendar ni bila sama.

Spremljala jo je sošolka Nataša, s katero sta skupaj stanovali v študentskem domu. Jovo jo je poznal, čeprav ne tako dobro, kot si je želel. Moral je priznati, da ga je Nataša dosti bolj privlačila od Jasne; v njenih valovitih kostanjevih laseh in rjavih očeh je bilo nekaj skrivnostnega, opojnega, zdela se mu je kot zapeljiva gozdna vila, ki je nihče ne

more ujeti. Prisilil se je, da je odvrnil pogled z nje; Jasna je bila tista, zaradi katere je prišel.

»Živijo miška!« je zaklical in se v dolgih skokih pognal po stopnišču.

Otrpnila je kot srna pod žarometi.

»Kaj je? Ali mi niti pozdrava ne privoščiš več?«

Stal je pred njo, ji gledal naravnost v oči.

»Zdravo Jovo,« je odvrnila.

Objel jo je okrog ramen, jo poljubil na usta.

»Nehaj!«

Narahlo ga je odrinila. V njenem gibu ni bilo jeze, prej je šlo za ranjenost angela.

»Miška, ne bodi no taka! Ljubim te in vem, da me pogrešaš, midva sva si usojena.«

Jasno je spreletel drget, bilo je nekaj resnice v njegovih besedah, še vedno ga je imela rada. Kot včeraj se je spominjala dneva, ko jo je prvič ogovoril. Njen rockerski idol se je zanimal zanjo! Bila je v devetih nebesih, preplavilo jo je navdušenje, podlegla je splošni histeriji, ki je vladala okrog njega. Toda po streznitvi je nastopila bolečina ob spoznanju, da je njegova usoda žalostno zaznamovana z ženskami, alkoholom, mamili. Ne, Jovo ni bil moški zanjo, verjetno

ni bil pravi moški za nobeno žensko.

»Nimam več besed zate, Jovo, ti se ne boš nikoli spremenil. Pusti me na miru!«

»Miška, saj se nočem spremeniti!« je vzkliknil, nato pa jo nežno prijel za roko. »Včasih si me ljubila takšnega, kot sem.«

Jasna je molčala.

Začel ji je laskati, prepričeval jo je v smiselnost njune zveze, jo prosil, naj se vrne k njemu.

Nataša je bila v skrbah za prijateljico, ker mu Jasna ni ugovarjala. Čeprav sta se dolge ure pogovarjali o Jovu in brezciljnem svetu hard rockerjev, se je bala, da mu bo prijateljica popustila. Nadaljevanje zgodbe je bilo predvidljivo, Jasna bi morala znova skozi verigo razočaranj, samoprevar, na koncu pa bi se znašla v enakem položaju kot sedaj.

»Velja?!« je Jovo zmagoslavno vprašal. »Zvečer prideš k Lipi in potem bova proslavljala do zore!«

Jasna si je z roko popravila lase.

»Konec je, Jovo!«

Bravo mala! se je tiho razveselila Nataša.

»Kako misliš konec?!« je vzkliknil, jo zgrabil za roko. »Ali me nisi poslušala, kaj sem ti govoril?!«

»Nima smisla, lahko rečeš karkoli, ne bom si premislila.«

»Trapa neumna!«

Trdo jo je držal za ramena, jo prebadal s pogledom, čutil je, kako se mu maščevanje izmika. Nazaj jo je želel samo zato, da bi jo lahko znogiral takrat, ko bo njemu ustrezalo.

»Pusti jo!« se je vmešala Nataša. »Ali misliš, da boš z grobstjo dosegel več kot z lepo besedo?«

Jovo se je zagledal v Jasnino cimro.

Kot strela z jasnega ga je zadelo spoznanje, da mu ta lepotica ni naklonjena. Spomnil se je tudi, da je nikoli ni videl na nobenem od svojih koncertov. Mrha je verjetno poslušala Wagnerja ali Beethovna, njegovo umetnost pa imela za hlevski gnoj. Prav gotovo je bila ona tista, ki je nagovorila Jasno, da ga je zapustila. Kdo ve, kaj vse ji je tvezila o njem in s čim ji je polnila glavo. Njena lepota je v hipu zbledela, sedaj je pred seboj videl samo še sovražnika.

»Mrkni!« ji je zabrusil. »To ni tvoja stvar!«

»Sreča moje prijateljice je moja stvar!«

»Česa ne poveš!« se je cinično zasmejal. »Misliš, da je jaz ne morem osrečiti?!«

Najraje bi mu povedala, da ga ima za babjaka, egocentrika, ki je prepričan, da so

vsi ljudje na svetu samo statisti, ki živijo zato, da je lahko on čaščen, največji, mister, *big boss*! Takšen prismuk ni mogel nikomur prinesiti sreče. Toda tega mu seveda ni mogla reči. Nekaj ji je govorilo, da je lahko Jovo zelo nevaren, slutila je njegovo nepredvidljivo naravo. Edino, kar si je ta hip želela, je bilo pomiriti duhove in varno izvleči prijateljico iz zagate.

»Jasna je dovolj pretrpela zaradi tebe,« je v spravljivem tonu dejala. »Prosim, spoštuj njeno voljo!«

Iz nekega samo njemu razumljivega vzroka se je obrnil k Jasni in popustil prijem. Očitno je hotel predstavo odigrati po svoje.

»Okej, potem pa naj slišim tvojo zadnjo besedo, ampak pazi, kaj govoriš!«

Jasni so stopile solze v oči, bilo jo je sram zavoljo scene, ki jo je uprizoril njen bivši fant. Zavedala se je radovednih pogledov in to jo je spravljalo v obup, njena nemoč pa je še bolj naraščala spricho Jovove trme.

»Ne cmeri se no, madona! Saj veš, da tega ne prenesem.«

»Daj mi že enkrat mir!«

Jasni so popustili živci, iztrgala se mu je iz rok.

»Stokrat sem ti že rekla, da je konec! Znova ti pravim, konec je! Zgini iz mojega življenja!«

Jovo je najprej prebledel, potem pa postal rdeč v obraz.

»Nobena babnica ne bo mene dala na čevelj!« se je zadril in ji primazal klofuto.

Nataša se mu je obesila na roko, a jo je grobo sunil, da je padla na tla. Jeza mu je zameglila pogled in v trenutku je izgubil oblast nad seboj. Z levico je prijel Jasno za roko, nato pa jo začel divje pretepati.

Gavran, Doc in Gene, ki so sedeli na motorjih, so opazili, da je Jova popadel tisti znameniti bes, ko je kot tornado mlel vse pred seboj; bil je kot črna mamba, najbolj nevarna strupena kača na svetu. Ta stvor je iz čiste paranoje napadel vse, kar se je premikalo in znašlo na njegovi poti. Mamba je tako hitra kača, da še nikoli niso ujeli živega primerka. V Bengaliji je nekoč hotela prečkati vaško pot, ko je naletela na karavano treh voz. V trenutku je popikala šest volov in dva Indijca. Vsi so pomrli, nekateri takoj, drugi v teku dneva. Ko je besnel, je bil Jovo črna mamba. Njegovi prijatelji so vedeli, da bodo težave, zato so se začeli vzpenjati po stopnicah.

Nataša je uvidela, da so se uresničile

njene najhujše bojazni.

Jovo je bil prava pošast!

Obžalovala je, da ni Jasne že ob prvi krizi odvrnila od njega. Namesto tega jo je celo spodbujala, češ naj dobro premisli o svojih čustvih, preden bo naredila odločilni korak. Zdaj se je počutila krivo za divjaštvo, ki mu je bila priča. Ni vedela, kaj naj naredi sama proti štirim nasilnežem. Ozrla se je po skupini študentov in študentk, ki so nemo spremljali njuno dramo. Nihče ni kazal ne volje ne poguma, da poseže vmes. To jo je silno razjezilo. Kot divja mačka se je pognala proti Jovu in ga udarila s pestjo v vrat. Prijel se je za boleče mesto, se obrnil proti njej. Zasadila mu je nohte v obraz. Upala je, da ga bo lahko porinila po stopnicah.

Tedaj pa je začutila dvoje rok, ki so jo zgrabile od zadaj.

»Počasi, lepotička! Le počasi!«

Jovov prijatelj Gavran ji je zvil zapestje na hrbet. Na vso moč se je trudila, da bi se rešila iz prijema, vendar zaman.

»Kuzla!« se je zadrhl Jovo, medtem ko si je brisal kri z obraza. Sunil jo je v trebuh, da je zlezla v dve gubi. »Ti boš naslednja na vrsti!«

Nato je znova pograbil Jasno.

Klofute so deževale tako, da ji je glava

letela zdaj na eno stran zdaj na drugo.

Nataša je nemočno opazovala prizor in se spraševala, koliko udarcev bo še prenesla njena prijateljica. Tiho je molila, da bi kdo poklical policijo ali ustavil huligane. Ni mogla verjeti, da lahko množica gleda kaj takega in nič ne ukrene.

2.

»Stoj!«

Iz gruče opazovalcev se je prerinil visok plavalasec jeklenega pogleda in ostrih potez obraza; bil je vitke postave, širokih ramen, ozkega pasu, nosil je črne kavbojke, svetlo-modro jeans srajco s podvihanimi rokavi, temnordeče superge; gibal se je odločno, s pritajeno močjo.

Stopil je proti Jovu.

»Nehaj!«

Vsi so onemeli in si zastavili isto vprašanje – kdo je to? Njihova naslednja misel pa je bila, kdo je tako nor, da se sam zoperstavi štirim podivjanim levom?!

»Zgini pes!« je zarenčal rocker.

V njem je še vedno vrelo, bil je preveč zaslepljen z besom, da bi lahko zaznal nevarnost v modrih očeh tujca. Poleg tega je prišlekov ravni nos prav prosil batine.

Robert Resnik je sovražil nasilje.

Predvsem zato, ker mu je bil nenehno priča. Na Štajerskem, od koder je bil doma, so

se veliko pretepali po vaških veselicah in diskotekah. Zavedal se je, da je posegel v situacijo, v kateri besede ne bodo več zalegle.

Odločno je prijel Jasno za roko, za katero jo je držal Jovo.

Rocker se je zmedel.

Pričakoval je, da bo neznanec zgrabil njega, prijem se mu je zdel nerazumljiv. Nič čudnega, kajti Robert je imel svoj način borbe, bil je mojster karateja in je tako kot šahovski vele mojstri znal predvideti več potez vnaprej.

Jovu je zadal silovito direktno brco *mae geri* v prsi.

Nasilnež je kot iz katapulte zletel s stopnic in pri tem pokosil še Geneja, ki je stal za njim.

Robertov prijem je postal jasen. Če ne bi zgrabil punce za roko in je zadržal na mestu, kjer je stala, bi jo Jovo med padcem potegnil za seboj. Zleteti po stopnicah pa je bilo nevarno, saj si je lahko človek zlomil vrat. Toda Štajerec je iz izkušenj vedel, da imajo takšni kot Jovo deset življenj in zmeraj pristanejo na nogah.

Gavran je bil najbližji vsiljivcu.

Vendar ni mogel udariti takoj, ker je pred seboj držal Natašo. Naglo jo je odrinil na stran ter se brez razmišljanja pognal v

neznanca.

Robert je bil bočno obrnjen proti njemu, zato mu je zadal stransko brco *joko geri* naravnost v njegove velike konjske zobe.

Nekaj je škrtnilo, Gavran pa je od silovitega udarca padel na hrbet ter se zakotalil po stopnicah.

Doc je kot mačka odskočil, se izognil letečemu kolegu.

Robert je zakoračil proti njemu.

Docu je bilo jasno, da ima pred seboj izjemnega borca, ki zna udariti iz vsakega položaja in ki je povrh še karateist, kajti noben ulični pretepač ni znal tako dobro uporabljati nožnih tehnik.

Doc se je polagoma umikal s stopnic, ker je bil Štajerec na njih v boljši poziciji. Mrzlično je analiziral neznanca ter razmišljal o taktiki zoper njegove brce. Ruvanje in neposredni kontakt se mu nista zdela primerna, ker je čutil, da je karateist telesno močnejši. Njegova edina možnost je bila, da se mu približa na srednjo razdaljo, ko bo lahko zadal svoje bliskovite ročne direkte, po katerih je slovel kot *street fighter*, ulični pretepač.

Robert je v Docu zaznal izkušenega borca odrezavih gibov in hitrih refleksov. Hipoma se je zavedel, da bi se z visokimi nožnimi tehnikami preveč izpostavil. Brce so bile

res močnejše od ročnih udarcev, vendar so bile počasnejše. Odločil se je, da bo rockerja spustil bližje.

Doc je prežal na primeren trenutek, ko je udaril kot strela. Plasiral je dva direkta proti nasprotnikovi glavi.

Čeprav je Robert pričakoval napad, je bil rocker peklenško hiter, malo je manjkalo, da ga ni zadel, pesti sta zažvižgali mimo njegovih ušes.

Doc je znova usekal.

Robert je začutil, da bo nasprotnik napadel na enak način kot prej. Zato je naglo sklonil glavo v levo ter zadal močan desni direkt *džako zuki* v pleksus.

Rocker se je zvil, padel na kolena.

Robert je stopil korak nazaj, da si je zagotovil večjo stabilnost. Nato je znova sprožil desnico rockerju naravnost v nos.

Zamolklo je počilo.

Doc je zastokal, se zrušil na hrbet, z obema rokama se je prijel za obraz.

Gene se je izvil izpod Jova, ki je bil še ves omotičen od padca po stopnicah. Videl je, kako se Doc spopada z neznancem.

Skočil je na noge, mu odhitel na pomoč.

Toda bilo je prepozno!

Karateist je že podrl Doca na tla.

Gene je kriknil in se brez obotavljanja za-

gnal v plavolasca.

Robertu je ušel nasmeh.

Tako razglašenega, kaotičnega napada še ni videl. Gene ga je želel pohoditi, zgrabiti, udariti – vse naenkrat!

Štajerec se je bliskovito obrnil okrog sebe ter mu zadal brco *uširo geri* s peto v trebuh.

Gene se je zrušil, hlastno je lovil sapo.

Še preden je ponovno vstal, je bil Robert pri njem in ga dvakrat kresnil po obrazu. Njegov način borbe je bila čista klasika karateja, v kateri je prevladovala *tehnika zaključnega udarca*. Sodniki so namreč dosojali točke samo za prepričljive končne akcije, kar sta upoštevala tako tradicionalni kot športni karate. Takšen način boja je bil idealen za realno ulično samoobrambo.

»Ti, gnida!« je zakričal Gavran, ki je prihitel bratu na pomoč.

Z nožem je zamahnil proti Robertu.

Karateist je odskočil v zadnjem trenutku.

Gavran je v roki držal nož znan kot *skakavec*, ki je bil posebej narejen za pretepe; šlo je za nož na vzmet. S pritiskom na gumb je iz držaja skočilo rezilo.

Roberta ni toliko zanimal nož, kot nasprotnik. Kot mojster karateja je poznal pre-

govor, ki pravi, da ni orožje tisto, ki je nevarno, ampak človek, ki z njim rokuje.

Ko je Gavran še nekajkrat zamahnil, si je Štajerec oddahnil. Spoznal je namreč, da rocker ni posebej izveden borec z nožem. Po drži orožja in načinu vodenja borbe mu je bilo to takoj jasno. Laik je molel nož naprej, kajti z njim je želel ustraховati nasprotnika. Napadal je s širokimi zamahi, v katere je vnašal vso svojo težo. Njegov glavni cilj je bil predel vratu in prsi. Izkušen borec pa je skrival nož ponavadi ob boku. S prvo roko je krožil pred seboj, da bi zavedel nasprotnika ali ga zgrabil, nakar je nepričakovano eksplodiral z rotacijo v pasu ter usekal po najbližjem cilju, naj je bila to roka, noga ali telo; vsaka bolečina, poškodba, ki jo je prizadejal, je zmanjšala obrambno moč žrtve. Najboljši borci v rokovanju z nožem so bili karateisti, ker so bili njihovi gibi kratki, odrezavi, natančni. Vendar pa je etični kodeks karateistom prepovedoval uporabo tega orožja in na splošno učil o nenasilju, kadar ni šlo za samoobrambo.

Gavran je tulil kot ranjena zver in obsedeno mahal z nožem.

Robert se je z lahkoto izmikal napadom. Najprej je razmišljal, da bi napadalca zgrabil za roko. Toda ker so bili Gavranovi zamahi

tako neskladni, da so bili že kar nepredvidljivi, se je raje odločil za nožno tehniko. Z nizko krožno brco *low kickom* je zadel nepriprava od strani v koleno.

Gavran je klecnil, izpustil nož.

Z začudenjem v očeh je zmajal z glavo, hotel vstati.

Robert pa ni zamudil priložnosti.

Z robom dlani, *haito učijem*, je bliskovito udaril napadalca v sence.

Gavran se je brez besed zgrudil ter negibno obležal na pločniku.

Jovov prsni koš je žarel od brce. Nejeverno je opazoval, kako so njegovi prijatelji podlegli v boju z neznancem. Jezil se je nase, ker je podcenil plavolasca, misleč, da je brezveznik.

Vendar Jovo ni nameraval odnenehati. Njegov bes se je počasi polegel, zamenjala ga je hladnokrvna odločnost, da pokonča vsiljivca. Iz usnjenega škornja je potegnil lovski nož s širokim rezilom.

Počepnil je na desno koleno ter v preži čakal na priložnost, da se karateistu zažene v hrbet.

Ko je Štajerec zaključil borbo z Gavrantom, je zaznal pravi trenutek.

»Pazi! Hrbet!«

Robert je zaslišal ženski vzklik.

Naglo se je zasukal okoli svoje osi.
Prepozno!

V Jovovi desnici se je zabliskal nož, ki je že letel proti njegovemu srcu. Bil je prepričan, da mu je odbila zadnja ura.

Jovo je zmagoslavno kriknil.

Maščevanje je moje! ga je prešinilo.

Tedaj pa mu je v glavi počilo, izginila sta slika, zvok, kakor da je nekdo izklopil televizor.

Robert si je oddahnil, ko je opazil, kako velik temnopolti fajter s krožno brco, *mavaši gerijem*, ruši Jova na tla.

»Upam, da ti nisem pokvaril zabave!« se je zarežal prišlek.

Robert se je hvaležno nasmehnil.

Temnopolti bojevnik mu je pomolil roko in se predstavil.

»Lino.«

Bil je višji in bolj plečat od Štajerca, izgledal je skoraj kot bodibilder, vendar v stanju definicije, ko so mišice izrazitejše in ne zalite kot pri masi. Njegov obraz je imel vedre, prijazne poteze, širok nos in mesnate ustnice.

»Jaz sem Robert.«

Karateista sta si segla v roke.

»Že prej bi ti pomagal, a sem zamudil začetek,« je rekel Lino ter pomignil proti

gneči na stopnicah. »Pa tudi tukaj skozi se ni bilo lahko prebiti.«

Štajerec je skomignil z rameni.

»Prišel si pravi čas, hvala.«

Lino se je ozrl po pretepenih rockerjih.

»Vidim, da posebne pomoči nisi niti potreboval. Treniraš karate, kajne, ali pa si človek tornado? Na žalost nisem videl celega fajta.«

»Da, treniram karate, tako kot ti.«

»Si me prepoznal po *mavašiju*, kaj?«

»Res je.«

»Kako to, da se še nisva srečala?«

»Letos sem se vpisal na Filofaks,« mu je povedal Robert. »Prej sem študiral v Mariboru.«

»Glej tista dva!« ga je prekinil Lino ter opozoril na Doca in Geneja, ki sta se opotekla do motorjev, da bi pobegnila.

»Ali ju bova dotolkla?« je z veselim glasom vprašal.

»Pusti, ni vredno, naj ju kasneje poišče policija. Za zdaj sta dovolj ta dva,« je odvrnil Robert in se zagledal v nezavestna rockerja, Jova in Gavrana.

Kmalu so se oglasile sirene, prispela je policija, čez čas pa tudi rešilec. Miličniki so zaslišali priče, od katerih je vsaka povedala drugačno verzijo; kljub temu se je hitro raz-

jasnilo, kdo je bil krivec za nasilje.

Nataša je dejala, da bo njena cimra, ki so jo odpeljali v bolnišnico, vložila tožbo zoper rockerje. Eden od miličnikov jo je nato odpeljal k Jasni.

Ko so vzeli izjavo tudi od Roberta in Lina, sta si karateista še enkrat segla v roke.

»Če imaš jutri zvečer čas, se oglasi v Tivoliju,« ga je povabil Lino. »Tam se zbira-
mo člani našega kluba.«

3.

V tivolski kavarni je bila v petek zvečer nepopisna, vendar običajna gneča. Obiskovalci so se drenjali za šankom, po ložah, mnogi pa so s kozarci v rokah stali med mizami in ovirali delo natakarjev.

Robert se je prebijal skozi gost oblak dima. Čeprav je sovražil zakajene prostore, je želel bolje spoznati novega znanca.

»Hej prijatelj!«

Lino mu je pomahal izza mize v kotu.

Prisrčno je stresel Robertu roko, ga predstavil družbi.

»To je junak, o katerem sem vam pravil. Robert ...«

»... Resnik.«

»Tako je! Karate tornado!«

Lino je pokazal na postavno črnko s filmskim nasmehom, v tesnih kvabojkah, ozki roza majici ter z neskritim ponosom dejal:

»Moja punca Nina.«

Lepotica se je nasmehnila, prikimala.

»To sta Marko Gajšek in Andreja No-

vak.«

Lino je pokazal na par, ki je sedel zraven Nine.

»Aleš Bezjak in Metka Krajnc,« je predstavil še enega fanta in dekle.

Za konec se je obrnil k zadnjemu karateistu.

»To pa je Mirč Rozman, sekretar našega kluba.«

Mirč je imel kratke črne lase, postrижene na krtačo, podoben je bil amerišskemu naredniku iz vojnih filmov. Njegova čokata postava ni kazala na velikega atleta, vendar je izžareval ogromno telesno moč. Stegnil se je čez mizo in ponudil roko.

»Upam, da te bomo prepričali, da se priključiš Sokolu. Borci tvojega kalibra so zmeraj dobrodošli.«

»Počasi Mirč, počasi! Naj se človek najprej usede!«

Lino je ponudil Robertu stol.

»Zdaj pa nam povej vse o sebi!« ga je pozvala Nina. »Baje si študiral v Mariboru.«

»Da, na Pedagoški akademiji, doma pa sem iz Ptuja.«

»Katero smer si študiral?«

»Zgodovino.«

»Kako to, da si prišel v Ljubljano?« je vprašal Aleš.

»Na PA ni bilo drugostopenjskega študija zgodovine, zato sem po višješolski diplomi moral na Filofaks.«

»Povej raje, kako dolgo si v karateju?« je zanimalo Mirča.

»Okrog deset let.«

»Madona!« je vzkliknil Marko. »Še od nas nihče ne trenira tako dolgo!«

»Drži,« je pritrdil Lino.

»A zato te še nismo srečali na tekmovanjih?! Ti si na *tatamiju* že odslužil svoje!« se je oglasil Mirč.

»Ne, na žalost nisem še nikoli tekmoval,« je odvrnil Robert.

»Nikoli?! Menda se šališ?« se je začudil Lino. »Kako pa si potem lahko zdelal tiste tipe? Ali imaš to sposobnost iz prejšnjega življenja?!«

»Ne, zares vam povem, nisem še tekmoval!« je zatrdil Ptujčan.

»Kje pa si se naučil pretepati?« je vprašal Mirč.

»V klubu smo redno vadili borbe. Osvojil sem tudi *šodan*, črni pas prve mojstrske stopnje. Največ sem verjetno odnesel z veselje. Ko se fantje na Štajerskem napijejo, ni več nihče varen, niti domače živali ne. Potegnejo nože in se grejo mesarijo, dokler nekdo ne obleži.«

»Človek, pri vas je življenje nevarno!«
je Marko skremžil obraz. »Hudo nevarno!«

»Zakaj pa si sploh hodil na veselice?« je
zanimalo Mirča.

»Halo, ali imajo mačke rade mleko?!« je
poskočil Aleš. »Bojevniki se pač borimo!«

»Toda ali je mleko dobro za mačke?« se
je oglasila rdečelasa Metka. »Za mladičke
ja, medtem ko odrasle mačke ne prozvajajo
več encima laktoze, zato težko prebavljajo
mleko in imajo drisko, če ga pijejo.«

»Draga, zdaj ne govorimo o mačkah in
mleku!« jo je zavrnil Aleš.

»Ne, Metka ima prav,« se je vmešala Ni-
na. »Samo fantje ne štekate, kaj vam hoče
povedati.«

Kmalu se je razvila živahtna debata, ko
so vsi govorili drug čez drugega.

»Hej družba, dovolj!« je povzdignil glas
Lino. »Ali ne bi našemu gostu dovolili, da
odgovori?!«

Prisotni so obmolknili in se zazrli v
Ptujčana.

»V klubu sem imel nekaj norih prijate-
ljev, ki so mislili, da morajo vsako novo teh-
niko preizkusiti v praksi.«

»Divje!« je zaključil Lino.

»Pri kom si treniral?« je vprašal Mirč.

»Začel sem v šestem razredu osnovne

šole pri Zoranu Makoterju. Vadili smo v Klubu mladih. Trener je bil iz Maribora, a se je vozil na Ptuj, ker pri nas ni bilo karateja.«

»Kateri stil si delal?« je vprašal Aleš.

»*Budokai*. Takrat še nisem vedel, da obstajajo različne šole karateja.«

»Kakšen pa je bil Zoran?« je hotel vedeti Mirč. »V Karate zvezi Slovenije ni klubov budokaja, zato ga ne poznamo.«

»Trener je bil naš idol, neverjetno gibčen in hiter. Ker je bil dolg kot rajca, suh pa prav tako, smo ga klicali Pink Panter. Vedno je žvečil jabolka, in če je koga od članov našel s čikom v ustih, je bilo joj.«

Robert je naredil požirek kole in nadaljeval.

»Bil je strašen borec, vsi so ga poznali. Nekoč sta ga napadla dva šminkerja iz Metulja, diskoteke, v kateri se zbira cvet ptujske šminke, sami važiči. No, v Klubu mladih je tudi diskoteka, vendar jo obiskuje navaden folk. Šminkerja, eden je bil Medo, redar in judoist, drugi pa se je pisal Kokot, sta obstopila Zorana, ki je gledal skozi okno in bil s hrbtom obrnjen proti dvorani. Moram povedati še to, da je imel naš trener debela, zatemnjena očala, skozi katera, tako se nam je zdelo, ni videl ničesar. No, Zoran je strmel v okno, šminkerja pa sta ga začela izzivati.

Dobro sta vedela, s kom imata opravka, zato sta bila previdna. Postavila sta se mu z leve in z desne. V trenutku, ko sta ga hotela zgrabiti, je skočil na okensko polico, se obrnil, in bum bam, brcnil enega v obraz, drugega v vrat. Kokot je potem zgrabil Meda, ki je do kraja ponorel in se hotel tepsti dalje, ter ga odvedel iz dvorane.«

»Divje!« je komentiral Lino.

Robert je kmalu dojel, da je to njegova priljubljena fraza.

»Kako dolgo si treniral pri Zoranu?«

»Približno dve leti in pol. Verjetno bi vztrajal pri budokaju, če se ne bi Zoran iznenada vrnil v Maribor. Na srečo je tedaj iz Zagreba prispel Slobodan Petrović. Ko sem prvič okusil *šotokan*, sem takoj vedel, da je to tisto pravo.«

»Ja, šotokan je najboljša šola karateja!« je zatrdil Mirč.

»Mi delamo šotokan,« je dodal Aleš.

»Razen mene!« je vskočil Lino. »Jaz sem *godžu-rjujevec*!«

»Že, ampak zdaj vadiš šotokan!« mu je zabrusil Marko.

»Seveda, ker v Sloveniji ni kluba *godžu-rjuja*,« se je branil Lino.

»Veš, da je šotokan kreiral Funakoši Gičin, oče sodobnega karateja?« je vprašal

Mirč Ptujčana. Le-ta je prikimal.

»Šotokan je najbolj razširjen stil karateja na svetu!« je pribil Aleš.

»V Sloveniji tudi,« ga je dopolnil Marko.

»Šotokan v prevodu pomeni *tigrova hiša*. Šoto je tiger, kan pa hiša ali pagoda,« je razložil Mirč. »Zato je imel stari simbol šotokana v svojem grbu zlatega tigra, novi pa ima rdeč krog, ki simbolizira vzhajajoče sonce.«

»Šoto je Funakošijev psevdonim,« ga je dopolnil Marko.

»Fantje, preveč se obremenjujete s tem, kateri stil je najboljši. Karate je samo eden!« Lino se je naslonil na mizo. »V borbi je vseeno, če nekdo trenira mehko ali trdo šolo karateja, naj je to godžu-rju, šito-rju, sankukai ali šotokan. Sodnikom je vseeno, v kateri šoli je tekmovalec osvojil *džako zuki*. Njim je edino važno, da je tehnika dovolj močna in izvedena v pravem trenutku.«

»Lino, saj ti ne zamerimo, ker nisi šotokanec,« ga je zbodel Aleš.

»Dobro fantje, vi se kar šalite, ampak jaz vem, da imam prav!«

»Seveda imaš,« ga je miril Mirč. »Vendar naj nam Robert pove, kako se je na Ptuj razvijal šotokan.«

Aleš in Marko sta se namuznila, saj je bil Mirčev poudarek na šotokanu mišljen kot zbadljivka. Lino je nejevoljno odkimal, vendar ni nič rekel.

4.

»Najprej smo delovali kot sekcija Kluba mladih,« je začel Ptujčan. »Čez štiri leta smo ustanovili karate klub Borec, vendar se nismo včlanili v nacionalno zvezo.«

»Zakaj ne?« je zanimalo Marka.

»Pravzaprav se o tem nismo pogovarjali, to smo prepustili Slobodanu. Čeprav smo nanj ves čas pritiskali z željami, da bi radi tekmovali, nismo vedeli, da je to povezano s članstvom v karate zvezi, Slobodan pa tudi ni iskal stikov z ostalimi slovenskimi klubi.« Robert je obmolknil. »Ko zdaj razmišljam o tem, se mi zdi, da ni imel prave želje po afirmaciji. Slišal sem, da je v Zagrebu vodil zelo uspešen klub, toda ko je prispel na Ptuj, mu je karate predstavljal zgolj rekreacijo.«

»Škoda,« se je oglasil Lino.

»Da,« se je strinjal Robert. »Še posebej zato, ker je bil izvrsten karateist. Imel je *ni-dan*, 2. DAN, in je bil daleč najboljši borec, kar sem jih videl; sloke postave, zelo inteligenten. Člani smo delali borbe samo na moč,

on pa je imel tehniko. Toda kot trener nam svojega znanja in izkušenj ni znal prenesti. Jaz sem na primer od zelenega do rjavega pasu izvajal iste tehnike in *kate*, forme.«

»Povej nam, kako so izgledale vaše borbe.«

»Karateista sta delala *kumite* tako dolgo, dokler ni eden odnehal.«

»Hočeš reči, da ste se borili brez sojenja?!« se je začudil Lino.

»Brez sojenja, brez zaščitnih rokavic, brez ščitnikov za zobe,« je našteval Robert.

»Hej, saj to je bila prava klavnica!« je vzkliknil Aleš.

»Taktike borb niste razčlenjevali?« je vprašal Lino.

»Kakšna taktika neki!« se je nasmehnil Ptujčan. »Tega pojma nismo poznali.«

»Kaj pa kontrola udarcev?« je vprašal Marko.

»*Touch control* ni bila ravno naša kvaliteta, poškodbe so bile pogoste.«

»Vaš karate je bil podoben borbam *šobu ipona* zveze tradicionalnega karateja ITKF,« je pripomnil Aleš.

»Pa še tam se sodi do prvega *ipona* ali dveh *vazarijev*.« Mirč se je pogladil po glavi, nagubal čelo.

»Kljub temu sem imel rad naš samuraj-

ski karate.« je dodal Robert.

»Zakaj si v Mariboru, ko si šel tja študirat, nisi poiskal novega kluba?«

»Ne vem,« je skomignil z rameni. »Takrat sem se precej zagrel za uteži in za bodibilding. S klubskim kolegom Milanom sva si v kleti naredila fitnes. Slobodan je bil odločno proti utežem, češ da ustvarjajo preveliko mišično maso, ki te ovira v borbi. Vendar ga nisva poslušala.«

»V Sokolu vsi delamo z utežmi,« je pripomnil Aleš.

»Seveda je potrebno z njimi pravilno ravnati,« je pojasnil Mirč in privzdignil obrvi. »Velika razlika je, če z utežmi treniraš za maso ali za eksplozivno moč, ki je v karateju nujna.«

»Že stari okinavski mojstri so delali vaje za razvoj telesne moči,« je rekel Lino. »Dvigovali so kamne, nosili vedra z vodo ali pa si izmislili svoje naprave, tako kot Čodžun Mijagi, začetnik šole godžu-rju.«

»Kakšni so tvoji načrti za karate v Ljubljani?« je vprašal Mirč. »Si želiš spoznati tekmovalni karate?«

»Absolutno!« je bil odločen Ptujčan.

»V Sloveniji je trenutno v ospredju športni karate, ki ga goji zveza WUKO,« je razložil Mirč. »Nacionalna zveza je pred tre-

mi leti izstopila iz ITKF-ja zato, ker bo WUKO postal olimpijska disciplina. Borbe potekajo v *šobu sanbonu*, do šestih točk. Za seniorje trajajo tri minute, za juniorje in ženske pa dve minuti.«

»Okej,« je dejal Robert. »Z veseljem se bom vpisal v Sokola, čeprav sem slišal, da je najboljši slovenski klub ljubljanski Gladiator.«

Karateisti so se zasmeli.

»Gladiator smo mi!« je pojasnil Lino in ga potrepil po ramenu. »Pred tremi leti smo se preimevali v Sokola.«

»Potem je Viktor Kostolomec še vedno trener,« je zanimalo Roberta.

»Jasno!« se je nasmehnil Mirč. »Viktor bo v karateju do smrti! Torej, si slišal zanj?«

»Kdo pa ni!« je radostno vzkliknil Ptujčan. »Najboljši slovenski tekmovalec vseh časov! Trikratni prvak Jugoslavije v težki kategoriji, dvakratni absolutni prvak Evrope, viceprvak sveta, deset let zvezni reprezentant, strah in trepet nasprotnikov! Sam Masatoši Nakajama, *oče tekmovalnega karateja*, mu je dal vzdevek *El Gladiator*.«

»Dobro si obveščen,« je priznal Mirč. »Od kod pa vse to veš?«

»Redno berem reviji Karate Ring in Crni pojas. O Viktorju stalno pišejo.«

»Drži!« je poskočil Aleš in vsi so se zasmejali.

Viktor je bil znan po incidentih s sodniki, kar je bila hvaležna tema za poročevalce s tekem. Nekoč je v finalu prve zvezne lige nekega sodnika celo udaril. Malo je manjkalo, da ga niso suspendirali iz Karate zveze Jugoslavije. Ker pa je bil zaslužni tekmovallec, so mu pogledali skozi prste.

»Slišal sem tudi o njegovih redarskih podvigih.

»Ali veš za tista dva frika, ki sta ga hotela ustreliti v Tivoliju?« je z žarom v očeh vprašal Aleš.

»Dame in gospodje, naš klubski kronist!« je poskočil Marko. »Pozna vse Viktorjeve prigode. Ko mu je dolgčas, pa si kakšno še izmisli.«

»Ne govori neumnosti!« se je razburil Aleš. »Dobro veš, da je o tem pisalo celo Delo!«

»V redu,« ga je miril Marko. »Povej nam še enkrat, tisočstoseminpetdesetič, kako je bilo.«

Aleš ga je prestrelil s pogledom, nakar se je obrnil k Robertu. Obraz se mu je razjasnil, ker je znova dobil priložnost, da govori o svojem idolu.

»Viktor je redaril v Tivoliju. Prišla sta

dva razgrajača, ki ju je tisti večer že enkrat napodil iz diska. Trmasto sta vztrajala, da hočeta noter. Ko jima Kostolomec ni dovolil, mu je eden stopil za hrbet, drugi pa je potegnil pištolo in ustrelil. Viktor je naglo počepnil. Krogla ga je za las zgrešila. Zadela pa je napadalčevega kolega naravnost v čeljust. Strelec se je prestrašil in pobegnil. Ustreljeni frik ni bil nevarno ranjen, ker je kroglo dobil od strani in mu ni poškodovala vratu.«

Aleš je na svojem obrazu pokazal vstopno pot krogle in strelni kot. Dekleta so se zgražala ter ga prosila, naj izpusti krvave podrobnosti.

»Kaj pa za tiste norce iz tivolskega parka si že slišal?«

Ko je Robert odkimal, je Aleš nadaljeval.

»Viktor je takrat delal pri intervencijski policiji. Dobili so direktivo, da v parku postavijo zasedo, ker so lovili tri posiljevalce. Kostolomcu se je zazdelo, da nekaj sliši, zato je pohitel do najbližjega grmovja. Naletel je na tri fante, ki so na silo slačili dve dekleti. Seveda je v trenutku opravil z njimi in jih vklenil. Toda najbolj so se potem na postaji smejali njegovemu poročilu, v kateremu je podal opis dogodkov.

Zapisal je: 'Ko sem prispel na kraj dogajanja, sem glasno vzkliknil: *Stoj, policija!* Eden od mladoletnih občanov je skočil proti meni in pristal na moji pesti, drugi se je spotaknil in padel na moj komolec, tretjega je, ne vem, zakaj, zvilo v trebuhu. Ko sem mu pomagal na noge, je slučajno padel na moje koleno in si poškodoval nos.'«

Vsi so se krohotali do solz. Nihče ni znal zgodbe bolje povedati od Aleša in vedno znova jih je pripravil do smeha.

»Še eno štorijo imam na zalogi,« je nadaljeval. »Ta je iz časov, ko je Viktor že zapustil policijo.

Nekega večera se je mudil blizu Narodne galerije. Ravno ko je hotel stopiti v avto, ga je obkrožilo šest huliganov. Eden mu je pod nos pomolil zidak in dejal, da mu ga proda za sto mark. To je bil običajen postopek pri ropih. Večina žrtev se je prestrašila in takoj izročila denar, samo da ne bi bili tepeni. Kostolomec se je delal norega in rekel, da mu en zidak ne zadostuje, naj mu dostavijo celi tovornjak. Potem jim je zabrusil, da verjetno še nikoli niso gradili hiše, ker tega ne vedo. Kot si lahko misliš, se je kmalu vnel *fajt*, v katerem so huligani kratko potegnili. Viktor jih je vseh šest strpal v malega *juga* in jih odpeljal na policijo. Si lahko

misliš, kako so plavci zijali, ko je huligane drugega za drugim vlačil iz avta, iz prtljažnika, s sprednjega sedeža, z zadnjega ... «

Znova je zadonel smeh.

»Potem ga je dežurni prosil za izjavo, Kostolomec pa mu je odvrnil, da bo sam napisal poročilo. Dežurni se mu je zahvalil z besedami: 'Viktor, tvoja poročila so legendarna, zaradi tvoje verzije ne bi rad izgubil službe.'«

Po novi salvi smeha so spili še eno rundo.

»Torej Robert, te lahko pričakujemo v klubu?« je vprašal Lino.

»Seveda!«

»Veš, kje imamo treninge?«

»Ne.«

»Za Bežigradom, v osnovni šoli Maksa Pečarja, za tekmovalno skupino vsak ponedeljek, sredo in četrtek ob osmih zvečer.«

»Viktor te bo zelo vesel!« je zatrdil Mirč. »Si fajter po njegovem okusu!«

5.

Lino je pritisnil na gumb za četrto nadstropje.

Dvigalo je zaškripalo, se lenobno premaknilo.

Z Nino sta živela v študentskem domu Fakultete za sociologijo, politične vede in novinarstvo. Ko sta pred šestimi leti prispela v Slovenijo, sta se na FSPN najprej učila slovenščine, nakar sta ostala v tem domu, čeprav nista bila študenta omenjenega faksa. Lino je na Biotehnični fakulteti poslušal predavanja iz biologije in kemije, Nina pa je študirala književnost in sociologijo na Filozofski fakulteti.

Obstala sta pred sobo 411.

Nina je v torbici pobrskala za ključem.

Skupaj sta živela dve leti. Pred tem je Lino delil sobo z Abdulom iz Gabona, Nina pa s Karmen iz Konga.

V predsobi, ki je bila majhna kuhinja s shrambo ter umivalnikom, se je Nina lotila večerje.

»Marcelino, kaj boš jedel?«

Bila je edina, ki ga je klicala s polnim imenom.

»Špagete in zeleno solato!«

Usedel se je na posteljo v drugi sobi, kjer sta bili še dve pisalni mizi in omara. Imela sta tudi majhen balkon s pogledom na druge študentske domove. Zasebne kopalnice v njunem skromnem bivališču ni bilo, kajti vsako nadstropje je imelo skupne tuše, umivalnike in sanitarije.

Lino je tega dne že drugič vzел v roke pismo, v katerem so ga obvestili, da je prispela njegova štipendija iz Gvineje Bissau. Znesek ni bil velik, toda kaj, ko je bila njegova država vse drugo, samo bogata ne. Nahajala se je na zahodnoafriški obali med Senegalom in republiko Gvinejo. V Sloveniji zanj še slišali niso in zmeraj mu je bilo nerodno, ko so ga spraševali, kje to sploh je. Potem je moral pojasnjevati, da obstajajo tri Gvineje, Bissau, Ekvatorial in Central.

Njegova Gvineja se je imenovala po glavnem mestu in je bila klasična tropska deželica z gostimi pragozdovi, razčlenjeno obalo, plitvimi zalivi. Med leti 1963 in 1974 se je PAIGC, afriška stranka za osvoboditev Gvineje Bissau in Zelenortskih otokov, ostro borila zoper portugalski kolonializem. Lina,

ki je bil ob koncu vojne star štirinajst let, so poslali v Prago na izobraževanje. Mlada država je potrebovala strokovnjake. V Pragi je končal srednjo šolo in osvojil črni pas v karateju. Bojevitost je imel v krvi. Verjetno zato, ker je izhajal iz ponosnega plemena Mandingo, ki je slovelo po neustrašnih bojevniki. Nato je nadaljeval študij v Sloveniji.

V času šolanja je domovino obiskal samo dvakrat. Videl je, kako je sestra iz majhne deklince zrasla v očarljivo medicinsko sestro, prav tako pa tudi, kako sta vojna in novodobna izgradnja postarali mater in očeta. Zaradi tega se je počutil krivega, čeprav se je zavedal pomembnosti lastnega študija za Gvinejo Bissau.

»Izvoli.«

Postregla mu je njegovo najljubšo jed.

Hvaležno jo je pogledal.

»Ti ne boš večerjala?«

»Saj veš, da moram ostati lepa zate. Če se bom zredila, me ne boš hotel niti pogledati več. Potem se boš oziral samo še za koščenimi belimi ritmi.«

»Ne bodi smešna, ljubim te zaradi tvoje osebnosti.«

»Kaj še, Marcelino Brimpande! Ljubiš me zaradi mojega telesa.«

Usedla se mu je v naročje.

»Deloma imaš prav,« je priznal.

»Popolnoma!«

Z dolgim poljubom ga je utišala.

Lino je oboževal svoje dekle. Predstavljala je sodobno afriško žensko, lepo, inteligentno, emancipirano, kljub vsemu pa mu je znala dati občutek pomembnosti. Ob njej se je počutil kot pravi moški. Skrbela je zanj, mu pomagala pri študiju, ga spodbujala v športu, zato jo je neizmerno cenil.

Nina je bila iz Zaira, republike v srednji Afriki. Izhajala je iz visokoraslega plemena Bantu. V severnem delu dežele je prevladovalo ekvatorialno podnebje s pogostimi padavinami, v južnem delu pa tropska klima.

Zaire se je v preteklosti imenoval Kongo Kinšasa in je bil do leta 1960 belgijska kolonija. Ko so Belgijci zapustili deželo, je izbruhnila državljanska vojna. Predsednik republike Josef Kasavubu se je naslonil na zahodne sile in tuj kapital, predsednik vlade Patrice Lumumba pa je bil za poenotenje Konga in proti neokolonializmu. Razmere so se še bolj zaostrole, ko se je odcepila najbogatejša pokrajina Katanga, pod vodstvom Moiza Čombeja. Lumumba je zahteval posredovanje sil OZN, vendar so ga Čombejevi pristaši umorili. Njegovo mesto je zasedel

Antoine Gizenga. Ustanovil je novo vlado, ki se je leta 1961 udeležila beograjske konference neuvrščenih držav. To je bil tudi eden od razlogov, zakaj je Nina študirala v Jugoslaviji, ki je bila ena od pobudnic gibanja neuvrščenih.

Tistega leta, ko je bilo ustanovno srečanje neuvrščenih, je svet pretresla šokantna novica. Ko so čete OZN posredovale v Katangi, je bojišče obiskal tudi generalni sekretar Dag Hammarskjöld. Kljub mirovni misiji je bilo njegovo letalo sestreljeno, on pa je izgubil življenje.

Mir je v Zairu zavladal šele leta 1967, ko si je general Desire Motobu pokoril Katango in zlomil odpor »belih« najemnikov.

»Vem, kam so odtavale tvoje misli,« je dejala in se mu izvila iz objema.

»Pod tvojo srajco, krilo,« jo je skušal zamotiti.

»Izvrstno lažeš,« je našobila ustnice. »Ti si zdaj že na treningu, ko se boš lahko pomeril z novim tekmečem, Robertom.«

»Nisem vedel, da je tudi tebe navdušil, čeprav prisežem, da sem bil popolnoma pri stvari.«

Nina je sedla nasproti njega in ga opazovala, ko je začel jesti.

»Viktor ga bo krvavo potreboval, še po-

sebej za ligo,« je rekel, medtem ko je navijal špagete. »Precej smo oslabljeni, ker sta se Božo in Vili poškodovala.«

Bila je vesela, da mu karate veliko pomeni. O borilni veščini »prazne roke« se je lahko pogovarjal ure in ure, ne da bi se naveličal. Tudi samogovore je imel ob dolgih zimskih večerih, ko ga je potrpežljivo poslušala pozno v noč. Mnogo raje je videla, da se je z gorečnostjo predajal svojemu hobiju, kakor da bi padel v depresijo kot ostali temnopolti študentje, ki jih je nenehno pestilo domotožje.

»Motiš se, veš,« ji je rekel.

»Glede česa?«

»Da bo Robert moj tekmelec. Čutim, da je nekaj posebnega, mislim, da bova izvrstna prijatelja.«

Nina se je nasmehnila, kajti tudi nanjo je Ptujčan naredil dober vis.

6.

»Kako se počutiš?« je vprašal Gene.

Jovo se je s težavo vzravnal v postelji, imel je dve zlomljeni rebri. Zaradi pretresa možganov je moral tri dni ostati v bolnišnici.

»Kaj misliš, kako?! Še ena brihtna, pa te mahnem na gobec«

Jovo se je skremžil in prijel za obvezana rebra.

Počasi, ne smem se razburjati, si je prigovarjal.

Gavran, Doc in Gene so povесili poglede. Tudi sami so predstavljali klavarno sliko. Doc je imel zlomljen nos, ki se je napihnil kot hruška in obarval z vijolično-zelenim prelivom, Gene je zaradi otekelega očesa komaj gledal, Gavran pa je bil brez dveh sprednjih zob.

»Ste mi prinesli obleko?« je vprašal.

Stara oblačila so se mu v pretepu strgala.

Gavran je na posteljo odložil paket.

»Tukaj je vse,« je rekel.

Jovo je kislo prikimal in s težavo sedel na rob postelje.

»Glej, glej, ptičice bi rade zapustile gnezdo!«

Glas, ki je pršel od vrat, je pripadal majhnemu možakarju v sivi obleki.

»Višji inšpektor Klarič,« je dejal ter jim pod nos pomolil službeno izkaznico. »To je moj sodelavec, inšpektor Tomo Zaletel.«

Omarasti kriminalist jim je pokazal zobe.

Abbott in Costello! je pomislil Jovo in se spomnil na komični par iz črno-belih filmov, vendar je pripombo raje obdržal zase.

»Fantje, lepo godljo ste zakuhali!«

Klarič je prekrižal roke na prsih in jih pomenljivo pogledal.

»In si priskrbeli betonske čevlje!« je dodal Zaletel, ampak ga je starejši kolega z dvigom roke ustavil.

»Mlada dama vas bo tožila zaradi telesnega napada.«

»Misliš na Jasno?« je vprašal Jovo.

Zaletel je naglo stopil do rokerja, ga sunil v rame, da se je zvrnil na posteljo.

»Gospod inšpektor, si pozabil reči!« mu je zabrusil kriminalist. »Kaj misliš, da smo skupaj ovce pasli, da naju lahko tikaš?«

»Da, gospodična Jasna je že podpisala

prijava za preiskovalnega sodnika.« Klarič je razpel suknjič, zabil roke v žep. »Verjetno se čudite, zakaj še niste v priporu?«

»Oja, to pa nas res zanima,« je cinično pripomnil Doc.

»Oče tega pametnjakoviča,« Klarič je pokazal na Jova, »se je potegnil za vas. Uglednim odvetnikom, kot je gospod Brane Komar, zmeraj prisluhnemo.«

Jovo je tiho zaklel, se znova usedel na rob postelje.

Le kako je oče tako hitro izvedel za incident? Verjetno ga je poklicala policija. Stari se je brez dvoma zavedal, da je Jovo kriv, zato ga ni obiskal v bolnici.

»Do obravnave ste prosti kot ptički na veji.« Klarič se je nasmehnil, nakar jih je grdo pogledal. »Potem pa ste moji! Punca, ki ste jo zdelali, bo še najmanj mesec dni v bolnišnici. Povzročili ste ji hude telesne poškodbe, pankerji!«

Klarič se je zapičil v Jova.

»Mislim, da so rockerji, gospod,« ga je popravil Zaletel.

»Rockerji, punkerji, neonacisti – vse je isto sranje! Nasilneži, barabe, narkomani, družbeni paraziti!« Klarič se je za trenutek spozabil, se snel z verige. Čez čas je z mirnejšim glasom nadaljeval: »Do sodne obrav-

nave ...«

»Joj, sodnik vas bo krepko privil!« je vskočil Zaletel in se nemudoma opravičil Klariču za prekinitev.

»... se ne smete približati akterjem incidenta na Aškerčevi, niti na en meter. Ste razumeli?!«

»In če se slučajno srečamo v štacuni?« je naivno vprašal Doc.

»Ne duhoviči, prismoda!« ga je okregal Zaletel ter mu brez zadržkov prisolil klofuto.

Doc ga je stekleno pogledal, vendar ni nič rekel.

»Gospod inšpektor,« se je oglasil Jovo. »Kaj pa naše pravice? Tisti študent nas je grobo pretepel, tožili ga bomo!«

Gavran, Doc in Gene so prikimali v znak soglasja.

»Bučmani!« je vzkliknil Zaletel. »Za tožbo nimate nobene osnove, ker je šlo za samoobrambo. Če bi bil jaz na študentovem mestu, bi vas še trikrat bolj nabrcal.«

»Pridi, Zaletel, greva! Tukaj sva opravi-la.« je Klarič pozval kolega. »Fantje razumejo, koliko je ura.«

Nihče mu ni pritrdil.

Ko sta Klarič in Zaletel zapustila sobo, so ju spremljali štirje strupeni pogledi.

»Prekleti Dirty Harry Callahan na kvad-

rat!« se je jezil Jovo.

»Kaj bomo naredili?« je vprašal Gavran.
Jovo je dolgo molčal.

»Nič,« je naposled spregovoril, »čisto nič.«

»Kako to misliš?« je poskočil Doc.

»Hudiči nas imajo v škripcih!« je odvnil Jovo.

Nato se je zarotniško nasmehnil.

»Za nekaj časa se bomo pritajili, naj se strasti poležejo. Potem bomo usekali, divje in boleče! Maščevali se bomo, pa če bomo morali čakati leto dni!«

»Mega, kot iz Botra!« se je oglasil Gene. »Saj veste, tisti film o mafiji, ko se Al Pacino maščuje za bratovo smrt in atentat na Marlona Branda.«

Jovo, Doc in Gavran so se spogledali.

»Gene, včasih si počasne pameti, ampak tokrat si poštekal iz prve,« je priznal Jovo, nakar ga je popadel kašelj, da se je zvil od bolečine.

7.

Robert je z oglasne deske prepisoval obvestila za študente. Ob torkih je bilo na hodniku katedre za zgodovino kot na kolodvoru; študenti so švigali sem ter tja, mnogi tudi panično, iskali učilnice, informacije, hiteli na konzultacije.

»Živjo!« je za seboj zaslišal ženski glas.

Ko se je obrnil, je zagledal najlepšo in najbolj očarljivo dekle, kar jih je kdaj srečal. Zdela se mu je znana, nekje jo je že videl, morda v najbolj vročih sanjah.

»Zdravo,« je zamomljal.

»Rada bi se ti zahvalila za zadnjič.«

Ker je še vedno strmел vanjo, je dodala:
»Ko si naju s cimro rešil pred rockerji.«

Seveda!

V trenutku se je spomnil njenega obraza, čeprav jo je tedaj videl samo za hip, ker je takoj odšla s policijo.

»Nataša Merc,« se je predstavila. »Ti si Robert, kajne?« ga je prehitela. »Cel faks govori samo o tebi.«

Robert se je zmedel.

»Kako je prijateljica?« je končno izdaval.

»Še dolgo bo v bolnišnici.« Nežno ga je prijela za roko. »Resnično ne vem, kaj bi bilo z nama, če se ne bi ti vmešal. Ostali so okameneli od strahu. Kako naj se ti zahvalim?«

Ptujčan je skomignil z rameni.

»Pozabi!«

Nataša se je nasmehnila, njen rešitelj je bil skromen, poln vrlin – pravi vitez Gallahad!

»Ali študiraš zgodovino?« je vprašal.

»Umetnostno zgodovino,« je odvrnila in si popravila nekaj pobeglih kodrov za uho, z drugo roko se je oklenila mape z zapiski. »Naš kabinet je pred hodnikom, predavanja imamo na vaši katedri.«

Robert je prikimal. Opazil je, da lepotica namerava oditi, zato se je oglasil: »Spomnil sem se, kako se mi lahko oddolžiš.«

Obstala je za hip.

»Hodiš v disko?« je vprašal.

»Bolj redko. Rada bi čim prej končala faks. Nekaj izpitov sem si pustila še iz prvih treh letnikov.« Hudomušno ga je pogledala izpod kostanjevih las, ki so ji padali na oči. »Želiš, da te peljem v disco?«

»Ljubljane ne poznam dobro, naredila bi mi veliko uslugo, če bi mi pokazala kakšen *kul place*.«

»Zmenjeno!« je rekla. »Pridi po mene v petek zvečer ob devetih. Šla bova v hotel Turist, tam je najboljši žur.«

»Kje stanuješ?«

»Študentski domovi v Rožni dolini. Blok 2A, apartma 11.«

»Točen bom,« je obljubil.

Nato je še dolgo strmel za njo.

8.

»*Jame!*« je vzkliknil Mirč. »Stop!«

Skupina dvajsetih karateistov, oblečenih v bele kimone, je otrpnila; vsi so bili nosilci modrih in rjavih pasov.

Ko jih je Mirč razpustil, je stopil do Roberta.

»Viktorju smo povedali, da boš danes prišel.« Potrepljal ga je po ramenu. »Malo si zgođen, ampak nič ne de. Pridi, pokažem ti, kje so slačilnice.«

Robert mu je sledil iz dvorane po hodniku.

»Mislil sem, da Viktor vodi vse treninge,« je pripomnil Ptujčan.

»Kje pa! Naš klub šteje okoli petsto članov, smo največji klub v Sloveniji. Ostala večja društva imajo po sto do dvesto članov. V Sokolu deluje sedem trenerjev. Imamo začetniške, juniorske, nadaljevalne, tekmovalne in rekreativne skupine ter pet sekcij po drugih osnovnih šolah.«

Mirč je odklenil slačilnico.

»Viktor ob trenerski dejavnosti opravlja še funkcijo predsednika kluba,« je nadaljeval. »Išče sponzorje, se dogovarja za tekme v tujini.«

Robert je odložil torbo in iz nje izvlekel kimono.

»Kakšne znamke je tvoj *gi*?« je vprašal Mirč.

»*Bušido* od Sport Montexa. Ampak ni mi všeč, material je trd, grob. Ko naredim nožno tehniko, me zavira,« je odvrnil. »Kaj pa tvoj?«

»*Ojama*, od firme Kwon.«

Ptujčan je potipal kimono ter ugotovil, da je mehak, vendar trpežen.

»Najboljši kimono ima Viktor,« je rekel Mirč, »japonskega, od firme *Tokaido*. To je najboljši *gi* na svetu, toda drag kot žafran.«

V slačilnico je stopil Lino, za njim pa še pet karateistov. Veselo je pozdravil Roberta in ga predstavil ostalim članom. Kmalu se je nabralo petnajst mojstrov, med katerimi je bilo šest deklet.

V dvorani so se pod Mirčevim vodstvom začeli segrevati in razgibavati.

»Kdaj pride Viktor?« je Robert vprašal Lina.

»Tega nihče ne ve, ker pogosto zamuja.«
Ko se je zaključil uvodni del treninga,

so se karateisti pomešali. Kmalu se je razvil živahen pogovor o tem, kako so preživeli dan.

Nenandoma pa so vsi onemeli.

Robert se je ozrl proti vhodu v dvorano, kjer je stal Viktor Kostolomec, *renši*, črni pas, 5. DAN.

Hudiča, gladiatorji še živijo! ga je prešinilo.

Viktor je bil dvometrski atlet, širokih ramen, močnih ličnic, težkih kosti; deloval je kot parna lokomotiva, kot pobesneli bik, ki vidi rdeče. Dolge rjave lase je imel, v skladu s tradicijo japonskih samurajev, spete v čop. Košati brki so dodatno poudarjali njegovo medvedjo podobo. Kljub Kostolomčevi impozantni pojavi so najbolj pritegnile njegove oči. Zrcalile so neizčrpno življenjsko moč, ki je brbotala, prekipevala, komaj čakala, da izbruhne in vse pred seboj spremeni v sončni prah; Viktor je bil živ, nenadzorovani ogenj.

»Šomeni!« je vzkliknil Mirč. »Mirno!«

Mojstri so se strumno postavilo v vrsto.

»Rei!« je ukazal Mirč.

»Oos!« je izzvenel pozdrav.

Učenci so se priklonili učitelju, *senseju*, ki jim je vrnil pozdrav.

»Kot ste verjetno opazili, se nam je pridružil novi član.« Viktor je s pogledom pois-

kal prišleka. »To je mojster karateja iz Ptuja, Robert Resnik.«

Kostolomec je stopil k novincu ter mu krepko stisnil dlan.

»Nove krvi smo vedno veseli!« je rekel, pri tem pa mu vneto tresel roko. Zdelo se je, kot da je ne bo nikoli izpustil. Mogoče je ocenjeval njegovo moč ali pa je to enostavno rad počel.

»Še skupni pozdrav za Roberta!« je vzkliknil.

V en glas so se zadrli: »Z-D-R-A-V-O!«

Nato pa še trikrat *zdravo*.

Viktor je veliko dal na udarniško vzdušje v klubu, pri njem se je delalo do onemoglosti. Poosebljal je pravi lik ameriškega trenerja, vojaškega narednika, ki je znal iz svojih varovancev iztisniti poslednji atom moči, zbranosti, spretnosti.

Na začetku treninga je vsak drugi stopil korak naprej, da so se po vojaško postavili v dve vrsti.

Naizmenično so začeli udarjati *oi zuki* s pestjo.

»*Ič! Ni! San! Ši! Go!*« je Kostolomec glasno štel po japonsko.

V prvem delu treninga so izvajali tehnike *kihon* v gibanju naprej. Šlo je za osnovne borbene tehnike in za njihove kombinacije. V

drugi polovici je bil na vrsti *kumite*, dogovorjeni sparing s partnerji, najprej na štetje, nakar so sledile proste borbe brez sojenja. Viktor je slišal, da Robertu takšna oblika fajtanja najbolj ustreza, zato ga je hotel videti v najboljši luči. Ptujčan se je boril kot lev, takšne srčnosti trener Sokola že dolgo ni videl. S silovitim, odločnim nastopom je pretresel tudi nekaj najbolj izkušenih tekmovalcev, ki so bili nosilci 2. in 3. DAN-a.

Po končanem treningu je Viktor poklical Roberta, ki je imel kimono čisto premočen.

»Malo si surov, trd, pri *tajmingu* zamujaš, taktika ti je španska vas, ampak na tatamiju se te bodo vsi bali. Za ligo rabim točno takega borca, kot si ti – dobrodošel!«

Krepko ga je udaril po plečih in se zakrohotal, da so se stresla tla.

9.

Ko je Nataša odprla vrata, je Robertu vzelo sapo. Njena razkošna pojava je napadla njegove čute. Pričakoval je študentko v kavbojkah in srajčki, pred njim pa je stala manekenka, lepša od Cindy Crawford. Imela je črno svilen mini krilo, ki je poudarjalo ozke boke in majhno napeto zadnjico. Dolge, ravne noge so se svetile v prosojnih nogavicah, kakor da bi bile prevlečene s kokosovim oljem. Črni, lakasti čeveljčki z visokimi petkami so še podaljšali vitke noge. Ko se je prestopila, ga je zajel val vznemirjenja, da je otrpnil kot kip.

Izpod rdeče bluze so se izzivalno napenjale okrogle prsi. Moral je zatreti željo, da se jih dotakne. Njeni bujni lasje so se razigrano zapodili okrog prikladno naličenega obraza, ki se je zaradi pravih potez zdel skoraj neresničen. Pod črnimi, v rahlem loku zarisanimi obrvmi, so se iskrile velike rjave oči, ki so ga vabile v najbolj skrite tolmane strasti. Njena bela polt je poudarila čutne,

jagodno rdeče ustnice, ki so se ob koticčkih razvlekale v nasmeh. Spreletelo ga je na tisoče mravljincev. Nataša je žarela v nezemeljski lepoti in bila pripravljena samo zanj.

»Stopi naprej,« ga je povabila, »samo torbico vzamem.«

Ko se je znašel v kuhinji, ki je povezovala dve sobi, mu je predstavila cimri Mojco in Jano, ki sta za mizo večerjali. Punci sta pomižiknili, se namuznili.

»Zdaj lahko greva,« je naposled dejala.

In sta šla.

Robert je bil ves večer kot omamljen, ni in ni mogel umakniti pogleda z Nataše, ki je zapeljivo plesala v ritmu disko hitov. Počutil se je kot neotesan tepček, resno se je moral vzeti v roke, da ni pokvaril večera.

»Si za pijačo?«

Vprašanje ji je zaradi hrupa izrekel na uho; užival je v njeni bližini ter opojnem vonju sladkega parfuma, ki jo je obdajal.

Nataša je prikimala.

Sedla sta za šank.

Ko je prekrižala noge, ji je minica zlezla navzgor, da je še bolj razkrila njene čare.

Nehal je dihati.

»Nisi še povedal, katero borilno veščino treniraš?« jo je zanimalo.

»Karate.«

Potem je začel na dolgo pripovedovati, kako so ga filmi Brucea Leeja v otroštvu navdušili za karate. Razložil ji je filozofijo veščine in razvoj »prazne roke«. Na koncu se je zbal, da je to sploh ne zanima in da je vprašala iz vljudnosti.

»Tudi jaz se ukvarjam z borilnimi veščinami,« je pripomnila.

»A res?!«

»Da, treniram *kendo*, japonsko obliko mečevanja, ki se od evropskega sabljanja loči po opremi in mečih.«

»Slišal sem za kendo, vendar ga ne poznam dobro.«

Nato je bila ona na vrsti, da mu razloži skrivnosti njene veščine.

Ko so se zaslišali prvi zvoki počasnih plesov, ki so jim mladi pravili *sentiši*, jo je povabil na plesišče.

Tesno jo je privil k sebi in začutil vsako linijo njenega telesa. Od razburjenja mu je zavrela kri.

Ni se branila njegova bližine, temveč mu je naslonila glavo na ramo. Čutil je kako globoko diha. Prešinila ga je misel, da tudi ona ni ravnodušna do njega. Prijel jo je za boke, da mu je svila mehko spolzela med dlanmi. Bil je v devetih nebesih! Prepustil se je nebrzdani simfoniji želja, ki jih je zajel

nerazložljiv val nežnosti.

Ni mogoče, da sem se zaljubil, je pomislil, ali pa?!

Če je bilo kje dekle vredno njegove ljubezni, potem je bila to zagotovo Nataša. Čeprav jo je poznal le kratek čas, si je moral priznati, da ga še nobena ni tako močno pritegnila.

Po disku sta se napotila v Rožno dolino.

Bila je nenavadno tiha.

Zbal se je, da je bil preveč vsiljiv.

Nekajkrat je poskušal obuditi pogovor, vendar brez uspeha. Potem je odnehal. Ni mu šlo v glavo, kje ga je polomil. Si je mar njen odziv med plesom napačno razlagal? Ni vedel.

Pred vhodom v študentski blok se ji je zahvalil za čudovit večer. Navsezadnje je bila ona tista, ki ga je peljala ven.

»Nataša,« prijel jo je za obe roki. »Želim te še kdaj videti.«

Dvignila je pogled, obraz se ji je razjasnil od pričakovanja.

»Misliš resno?«

»Bojim se, da sem čisto nor nate!« je priznal.

Vrgla se mu je okoli vratu in ga krčevito objela. Potem ga je strastno poljubila na usta.

»Jaz pa sem se bala, da boš slabo mislil o meni.« Solze sreče so ji navrele na oči.

»Ljubim te, odkar sem te prvič zagledala na stopnicah faksa!«

10.

»Kaj dogaja?!«

Lino se je naslonil na šank k Robertu.

»Zaenkrat je mirno,« je odvrnil Ptujčan.

»Ampak noč je še mlada.«

Temnopolti karateist je prikimal.

Robert in Lino sta redarila v ugledni diskoteki Avalon, ki se je nahajala na Kongresnem trgu, kamor so zahajali šminkerji in petičneži. Viktorjevi karateisti so skrbeli za red in mir. Trener Sokola je na začetku poslovanja lokala kot redar uvedel visoke varnostne standarde, priskrbel klientelo in diskoteki zagotovil renome. Z lastnikom Stančem sta bila sošolca. V mladosti sta skupaj lovila dekleta, Stanč pa je nekaj časa celo vadil karate v Sokolu.

Tega večera sta Robert in Lino skrbela za red v notranjosti lokala, kjer se je nahajal dolgi šank s plesičem in ložami, medtem ko sta Mirč in Marko stala ob vhodu v diskoteko, do katerega se je prišlo čez ograjeno dvorišče.

»Veš, vesel sem, da sta se najini puncí poštekali,« je rekel Lino in položil roko na prijateljevo rame.

Robert se je ozrl k loži, v kateri so se-dele Nataša, Nina in Markova punca Andre-ja; bile so lepo urejene, v kratkih oblekicah in minikrilih, čeveljčkih z visokimi petkami, našminkane in nasmejane. V trenutkih miru so fantje, kljub temu da so redarji, sedli v ložo k svojim puncam ali pa z njimi celo za-plesali, vendar nikoli vsi naenkrat.

»Poglej ta dva padalca!« se je vznemiril Lino.

Nabildan model v modri svileni srajci in gedzbi hlačah je prisedel k Nataši, njegov plešasti kolega v lakastih čevljih pa k Andre-ji. Nina se je nahajala sredi lože.

Tipa sta začela najedati punce, ki jim je vedno bolj postajalo neprijetno.

»Greva!« je velel Lino.

Robert mu je nemudoma sledil.

Nataša si je oddahnila, ko je videla, da prihaja pomoč.

»Dober večer, gospoda,« je temnopolti karateist nagovoril prišleka. »Dame vaju prosijo, da se gresta zabavat drugam.«

»Klemen, a si slišu, tip je mentalist!« se je oglasil plešasti lovaš. »Bere lahko tuje misli, kajti nisem registriru, da bi se punce

pritožile nad najino družbo!«

»Telepat,« je pripomnila Nina.

»Kva?!« je poskočil pleško.

»Tisti, ki sliši tuje misli, je telepat,« je potrpežljivo pojasnila. »Mentalist nima parapsiholoških sposobnost, ampak zgolj ustvarja iluzijo, da jih ima.«

»Joj, kako si pametna! Kdo pa je tebe kaj vprašal?!« je poskočil Klemen. »Zapri kljun, čokoladna!«

Linu je zavrela kri.

»Hej hej! Takoj se opraviči dami!« je zahteval. Njegove punce že ne bo nihče žalil, še najmanj pa vinjeni gost.

»Malo morgen!« je sinknil plešati lovaš. »Ali ti sploh veš, kdo sva midva?!«

»Ja, vem, nevzgojena pijana smrkavca!«

Lino je izgubljal samokontrolo.

»Zgini, *niger!*« mu je zabrusil Klemen.

Robert je videl, da vrag šalo jemlje in da bo njegov prijatelj kmalu premlatil obiskovalca.

Zato je naglo stopil k bodilbilderju in ga povlekel za uho. Ko je le-ta začel vstajati, mu je zvil roko za hrbet.

»Auuuč!« je vzkliknil Klemen.

»Če nočeš, da ti zlomim roko, povej kolegu, naj miruje!« je ukazal Robert.

»Brane, za božjo voljo, *don't move!*«

Plešasti lovaš, ki je naglo vstal, ko je Ptujčan zgrabil Klemna, je ubogal in znova sedel.

»Odlično, tole nam gre izvrstno od rok!« je bil zadovoljen Robert. Še močneje je privil razgrajača.

»Nehaj, prosim, dovolj je!« je zacvili Klemen.

»Ne, nismo še končali.« Ptujčan ni popuščal. »Najprej se opraviči Nini!«

Bodibilder je zaklel, vendar je ob novi vzpodbudi bolečega prijema popustil.

»Gospodiča, zelo mi je žal za nepremišljene besede.«

Nina je prikimala.

»Še njemu!« je zahteval Robert.

Klemen se je obrnil k Linu.

Najprej je sledil visoki: »Uh!« Ko ga je Ptujčan spet privil, pa je izdaval: »Gospod, opravičujem se za psovko.«

Temnopolti karateist ga je še vedno mrko gledal.

»Zdaj pa se bosta poslovila!« je zaključil Robert.

Klemna je s prijemom pospremil do vхода, medtem ko sta jima Brane in Lino mirno sledila.

»Ali je vse v redu?!« je vprašal Mirč na vratih.

»Gospoda odhajata,« je povedal Robert.

Ko je bil bodibilder svoboden, se mu je vrnil pogum.

»Še se bomo videli!« je siknil Klemen.

»Bolje za vaju, da se ne vračata!« ju je posvaril Mirč.

»*Sajonara* gospoda!« jima je zaklical Marko.

Mirč se je obrnil k Robertu in Linu.

»Hej, ali se lahko malo zamenjamo? Morda bi šla nekaj spit.«

»Seveda!« se je strinjal Lino. »Kar pojdita!«

Ko sta ostala sama, je temnopoti karateist Ptujčanu pomolil roko.

»Hvala prijatelj! Rešil si situacijo in me obvaroval zapora, ker bi ga drugače zlamal. Zdaj sva si bot!«

»Nikakor, ti si mi pred Filofaksom rešil lajf, ko me je rocker skoraj zabodel v hrbet. Tole se ne more primerjati.«

»Verjemi, da se lahko! Poleg tega si meni in Nini izkazal spoštovanje, ki ga nimam za samoumevnega.«

11.

Nataša je v črnem svilenem kimonu, poslikanem z žerjavi v trstičevju, z belimi zavihki na rokavih vadila *taj čí* v študentski sobi. Iz kasetnika na nočni omarici so prihajali zvoki Vivaldijevih *Štirih letnih časov*.

Z mehkimi, skladnimi gibi je opisovala kroge, ki so se prelivali drug v drugega, dihala je globoko, umirjeno, enakomerno. Čutila je, kako se je v njeno zavest prikradla lahkotnost, sproščenost. Svila se je nežno dotikala kože, drsela po telesu, medtem ko je stopala v predpisanem ritmu.

Vivaldi jo je popeljal v naravo, menjavo letnih ciklov, ki so razpoloženje vodili v zasnanja stanja duha.

Ob vonju pisanih cvetlic in petju vrabčkov je uživala v prebujanju pomladi. V vroče poletje je stopila s košnjo žita in opoldansko pripeko, ki jo je občasno razhladila ploha ob spremljavi bliska in nevihte. Jesen, odpadlo listje, sveče, prasketanje ognja v kaminu so jo navdali z otožnostjo, melanhonijo.

Zima s pasjim laježem nad vasjo, pokanjem ledu na reki, jo je pomirjala; skozi naletavanje snežink je zaslišala zvončkljanje sani, ki so jih vleкли severni jeleni, vse skrbi so izginile, prekril jih je beli sneg.

Robert je tiho vstopil, pokimal v pozdrav.

Sedel je na posteljo ter opazoval nenavadni, počasni ples.

Nežni, graciozni gibi taj čija so ga na mah osvojili. Odsotnost fizične moči je izvajanju dala pridih eteričnosti; zdelo se mu je, kot da opazuje poezijo v gibanju, bil je fasciniran.

»Čudovito!« je vzkliknil, ko je končala. »Kaj si počela?«

»Taj či, kitajsko veščino za vitalnost in dolgo življenje,« je odvrnila. »Izvajam jo vsak dan, zjutraj in zvečer, pomaga pri sprostitvi.«

»Kaj pomeni taj či?«

»Nekateri mu pravijo *meditacija v gibanju*. Dobesedni prevod je *pot* ali *steza življenjske energije*. Po legendi ga je v dvanajstem stoletju oblikoval taoistični menih *Žang Sanfeng*, ko je na gori Vudang opazoval boj med ptico in kačo. Vendar o nastanku taj čija krožijo še najmanj tri različne zgodbe.«

»In kaj je njegov namen?«

»S počasnimi krožnimi gibi se umirja zavest, ki vodi k harmoniji duha in telesa. Na Kitajskem ga množično vadijo mladi, stari, ženske, moški. Ponavadi gredo v park ali gozd, delajo pa ga tudi v stanovanjih ali kar na cesti. V tovarnah imajo delavci plačane odmore, da ga izvajajo na dvoriščih.«

»Prej si rekla, da je taj či pot življenjske energije. Kako to misliš?«

»Na Vzhodu verjamejo, da se energija *či* nahaja v vsem in da prežema celotno stvarstvo. Ko prihaja iz vesolja, ji pravimo kozmična energija, ko se udejani v zemlji, je geološka energija, ko pa teče skozi naše telo, je bioenergija. Brez čija ne bi bilo življenja. Či dovaja vitalno moč planetom, ljudem, živalim, rastlinam, zagotavlja obstoj življenja.«

Razpela je zgornji del kimona, pod katerim je imela belo majico. »Či poznajo tudi druga ljudstva z Vzhoda. Japonci ji pravijo *ki*, Indijci *prana*, Egipčani pa so ji rekli *ka*. Tudi na Zahodu je ta pojem že dolgo znan kot *Sv. Duh*. V novejšem času mu pravijo še bioenergija, messmerjeva, orgonska energija in podobno.«

»Slišal sem že za bioenergijo. Zanima pa me, zakaj naj bi taj či pripomogel k dolgovečnosti?«

»Ko *či* v telesu enakomerno kroži, smo zdravi, ko pa se ta krogotok prekine, zbolimo. S taj *čijem*, ki deluje kot bioenergetska samomasaža, blagodejno vplivamo na krvni pritisk, dihanje, odpornost organizma. Obenem je odlično sredstvo pri premagovanju stresa, ki je povzročitelj večine sodobnih bolezni.«

»Kdo te je naučil veščine?«

»Takajuki Šioda, moj učitelj mečevanja.«

»Kako dolgo ga že vadiš?«

»Zdaj bo kakšna tri leta. Vendar sem še daleč od popolnosti, saj učna doba terja tudi do deset let vadbe.«

»Tudi jaz bi rad znal taj *či*!« je nenadoma poskočil. »Ali bi mi naučila?!«

Nataša se je nasmehnila.

»Misliš resno?« je vprašala.

»Seveda!«

Sedla mu je v naročje, ga objela; ne bi je mogel bolj razveseliti.

»V taj *čiju* obstaja več različnih šol, kot so *jang*, *čen*, *sun* in druge,« je nadaljevala, »Najbolj razširjena je *Pekinška forma*, ki vsebuje 24 gibov in traja okoli šest minut. Najdaljša vaja pozna 85 gibov in traja dvajset minut.«

»Vseeno mi je, katero formo bova vadi-

la, daljšo ali krajšo, taj či mi je ful všeč in ne bom odnehal, dokler ga ne osvojim.«

Nataša ga je poljubila.

»Všeč mi je tvoja odločnost.«

Vrnil ji je poljub, jo pogladil po dolгих laseh, ki so opojno dišali po rdečih vrtnicah.

»Ali veš, da obstaja tudi borilna forma taj čija?« je pripomnila. »Pravijo ji *čuan ali način s pestjo*. Danes jo pozna zelo malo ekspertov, baje so nepremagljivi.«

Robert jo je polegel na posteljo in se ji zazrl v oči.

»Zdaj ti bom jaz pokazal nekaj mojih gibov,« je zašepetal.

Nežno jo je poljubil na ustnice, nadaljeval po vratu, da je zapredla od ugodja.

»Všeč so mi tvoji gibi,« je zamrmrala.

2. del

SNEG

*Potem ko
ubijem
pajka, kako
osamljen
sem v mrzli
noči.*

Masaoka Šiki

12.

Robert je v Sokolu naglo napredoval.

Viktorjeve napotke glede tehnike in taktike je jemal za suho zlato, vse ga je zanimalo in od vseh se je učil. Najbolj všeč mu je bil Linov karate, eksploziven, mehak, eleganten. Po stopnji *kimeja*, sposobnosti mišične kontrakcije in relaksacije, mu v klubu nihče ni bil enak. Čeprav so ostali člani trdili, da je večja mišična prožnost temnopoltim ljudem prirojena in pri tem omenjali boksarje ter atlete, je Robert menil, da lahko takšen kime dosežejo tudi belci. V ta namen je želel поблиže spoznati godžu-rju, ki ga je delal prijatelj.

Lino ga je naučil dve kati: *superimpei* in *kururunfa*. Ptujčan je začel ceniti kate, ki jih je prej zavračal, zmotno misleč, da je karate samo borba. Prijatelj mu je razložil, da je kata nujna za razvoj avtomatizacije gibov, da nudi izjemen tehnični repertoar, tako za športno borbo, kot za realno samoobrambo. Robert je pred tem sicer vadil kate, ker so v

karateju eden od pogojev za pridobivanje višjih pasov, vendar mu je njihov pravi smisel približal šele Lino.

»Kate so nastale na podlagi živalskih gibov,« je pojasnil prijatelj. »Karateisti so opazovali in analizirali posamezne živali ter njihove gibe prilagodili človeški motoriki. Tako so nastale številne kate, nemalokdaj pa cele šole, ki so nosile nazive kot slog medveda, kobre, tigra, žerjava, kobilice in druge. Nastale so tudi forme, ki sodijo v predmet kreativne imaginacije, ker so se oblikovale na podlagi mitske domišlije. Take so na primer kata zmaja, kata deseterorokega božanstva in podobno.«

»Drugi pomembnejši razlog za nastanek kat je bila nepismenost večine mojstrov karateja,« je nadaljeval Lino. »Ker so se bali, da bi se njihovo znanje pozabilo, so ga sistematizirali v obliki form, ki so se prenašale iz roda v rod. Vsaka šola je imela zraven osnovnih kat še skrivne kate, ki so jih nasledili samo izbrani učenci.

Šole karateja se med seboj razlikujejo ravno po formah, ki jih vadijo in po pristopu, ki ga gojijo. Nekatere šole zagovarjajo trdi stil, druge prisegajo na mehko tehniko, tretje pa kombinirajo trdo z mehkim in obratno.«

Posebno doživetje za Roberta je bilo, ko ga je Lino naučil kato *sančin*, kajti šotokan nima te najstarejše, izvirne kate, ki jo je oblikoval indijski menih Bodidharma, *duhovni oče karateja*. Leta 520 je obiskal kitajskega cesarja, ker je bilo v navadi tistega časa, da so vladarji okrog sebe zbirali največje mislece in duhovnike, Bodidharma pa je bil osemindvajseti patriarh Budinega nauka in začetnik *zena*. Na poti domov se je ustavil v kitajski provinci Honan v samostanu Šaolin, kjer je tamkajšnje menihe želel navdušiti za zenovski nauk, ki teži k mistični izkušnji resnice, k *razsvetljenju*. Ker je zen zahteval dolgotrajne, nepremične meditacije, redovniki pa so bili šibkega zdravja, je Bodidharma oblikoval kato *sančin*, ki vsebuje osemnajst boksarskih tehnik. Na podlagi te forme so se kasneje razvile še nove, Šaolin pa je zaslovel po nepremagljivih borcih in novi borilni veščini.

Sančin je izrazito meditativna kata, ki je sestavljena iz nekaj korakov naprej – nazaj. Njena meditativnost je poudarjena z zunanjo monotonijo, ko se določene tehnike ponavljajo. Naziv izvira iz položaja *peščene ure*, ki ga imajo številni eksperti za najbolj dovršen položaj v karateju. Lino je Roberta opozoril, da se mora pri izvajanju kate osre-

dotočiti na *haro*, trebušno votlino, ki je po prepričanju Japoncev izvor moči, stabilnosti, ravnovesja.

»Središče hare se nahaja v točki, ki leži dva prsta pod popkom in ji pravijo *tan den*,« je rekel. »Po indijskem učenju joge jo enačijo z drugo *svadistana čakro*, ki predstavlja center instinktov. Karateist, ki prebudi haro, lahko po želji v njej akumulira energijo in jo po potrebi sprosti skozi tehniko karateja. Nekateri okinavske šole poučujejo sančin šele po osvojenem mojstrskem nazivu druge stopnje.«

Robertu se je prek taj čija in sančina odprl nov, nevidni svet življenjske energije in neslutnih razsežnosti, začelo se je njegovo *notranje šolanje*.

13.

Novo leto 1988.

Viktor je mojstre karateja in njihove punce povabil v Avalon na praznovanje silvestrskega večera. Stroške je kril klub oziroma on, kajti Kostolomec je bil klub. Zabava je bila ekskluzivna, samo za zaključeno družbo.

Robert in Nataša sta sedela zraven Lina in Nine v isti loži kot trener, kar je bila velika čast za novinca. Za Viktorjevo mizo so bili še Mirč, Marko, njuni puncici in trenerjeva žena Marija. Robert je pričakoval glamurozno manekenko, divo, vendar je bila Viktorjeva žena nevpadljivega videza, ki zunanosti ni posvečala pretirane pozornosti, čeprav se je za praznovanje lepo uredila. Kostolomca to sploh ni motilo, saj je očitno v njej našel druge kvalitete.

Zabava je do enajste ure potekala zelo dostojno. Natarji so neutrudno stregli obilno večerjo, predjed, juho, glavno jed, desert, torto. Šampanjec je tekel v potokih. Viktor

se je omejil na buteljčna vina, ker ga je po mehurčkih, kot se je izrazil, zmeraj bolela glava.

Na Robertovo presenečenje se niso pogovarjali o karateju, temveč se je trener zanimal za njihovo življenje izven kluba. Ptujčanu je postalo jasno, zakaj se je Viktor znebil Aleša, klubskega kronista in ga posadil za drugo mizo. Ko se je namreč slednji razgovoril o karateju, ga nihče ni mogel ustaviti, celo Kostolomec ne, saj je Aleš tako pogosto pripovedoval o Viktorjevih podvigih, da so presedali celo njemu.

Ko je ura odbila polnoč, so si voščili srečno novo leto ter zaplesali kolo. Trener je odšel še k drugim mizam, Mirč in Marko sta obvisela pri šanku, Robert pa je zaplesal z Natašo.

Ob dveh zjutraj je nekdo zavpil: »Pretep!«, nakar je nastala zmešnjava.

Robert je videl Lina, kako hiti proti izhodu. Čeprav tega večera nista redarila, je bila solidarnost Viktorjevih karateistov nedvoumna; v težavah so takoj stopili skupaj.

»Kaj se dogaja?« je vprašal, ko ga je dohitel.

»Mirč in Marko sta se sprla z brigadirji,« je pojasnil prijatelj. »Zunaj se tepejo!«

Ptujčan se ni mogel načuditi, kaj neki

delajo brigadirji za novo leto v Ljubljani?! Pred tremi leti se je udeležil zvezne mladinske delovne akcije na Kozjanskem, vendar je ta oblika prostovoljnega dela, ki je z udarniškiimi akcijami izgradila povojno Jugoslavijo, ugašala povsod po deželi.

Množica je Roberta in Lina potegnila za seboj kot divja, nebrzdana zver. Kmalu sta se znašla na dvorišču Avalona, kjer se je odvijala prava bitka. Okrog petnajst brigadirjev se je spopadlo s šestimi karateisti. Brigadirji so se zlahka ločili od ostalih, saj so imeli oblečene zelene srajce z emblemom krampa in lopate.

Nova skupina desetih brigadirjev, ki so praznovali v parku na Kongresnem trgu pod ljudskim šotorom, jim je hitela naproti, za njimi pa so prihajali še drugi.

Kostolomec se je nahajal sredi največje gneče ter delil udarce na levo in desno, bil je kot orkan, ki pustoši po velemestu; brigadirji so pred njim padali kot zrelo klasje. Tudi Robert in Lino sta se bila kmalu prisiljena braniti. Vnela se je epska bitka, kakršne v Ljubljani še niso videli.

Ko je čez dvajset minut prispela policija, je bil izgred še vedno tako divji, da niso mogli uspešno posredovati.

Šele, ko so se brigadirji pognali v beg,

se je atmosfera polegla.

Na tleh je obležalo veliko brigadirjev in nekaj karateistov.

Robert in Lino sta stopila do Marka, ki je gledal, kako so Mirča nesli v rešilca.

»Zakaj so vaju napadli?« je vprašal Lino.

»Nimam pojma,« je zmedeno odvrnil, si pritiskal robček na preklano ustnico.

»Daj no,« ga je nagovarjal temnopolti kolega, »nič nama ne rabiš prikrivati! Saj smo vama stali ob strani, a ne?!«

Marko je bil neodločen, ni vedel, ali naj pove po resnici ali ne, naj prizna, da sta sama kriva za incidinet?! Pravzaprav ga je sprožil Mirč, vendar tudi on ni bil ovčica, saj je pri tem užival.

»Z Mirčem sta poskrbela za super zabavo!« ga je vzpodbujal Lino. »Viktor bo ponosen, da smo bili složni, no, kako je bilo?«

Marko se je obotavljal, nakar se mu je le razvezal jezik.

»Notri je bilo preveč zadušljivo, zato sva šla na zrak. Obiskala sva novoletni šotor na Kongresnem trgu, ker se je Mirču zahotelo špricarja, v Avalonu pa ga nimajo. Hotel je zaplesati z neko brigadirko, vendar ga je zavrnila. Podstavil ji je nogo, da je telebnila kot deska ha ha. Bila sva malo okajena, am-

pak nič slabega nisva mislila. Naenkrat pa je nastal cel hudič! Obstopilo naju je pet brigadirjev. Zahtevali so, da se opravičiva. Mirč je enega užgal po nosu, jaz pa drugega. In sva stekla! Oni pa za nama!«

Po kratkem premisleku je dodal: »Najbolje bo, da za Viktorja in policijo zgodbo malo sfriziram, kajne?«

»Škodilo ne bo,« se je strinjal Lino.

Robert ni mogel verjeti ušesom.

Ko se je Marko oddaljil, je z jezo v glasu vprašal: »Zakaj si mu dal potuho?!«

»Ali bi raje videl, da ima naš klub težave zaradi tega, kar se je zgodilo?!«

Ptujčan je okleval.

»Vsaj trenerju morava povedati resnico.« je vztrajal.

»Da, lahko,« je odvrnil prijatelj. »Ampak če misliš, da se bo s tem kaj spremenilo, se motiš. Viktor zmeraj stoji za svojimi člani, če imajo prav ali ne. Vsakdo ga kdaj polomi, mar ne?«

»Se ti to zdi v redu?«

Lino je skomignil z rameni.

»Ne vem, kaj naj ti rečem,« je dejal. »Vsi za enega, eden za vse, to je naš moto.«

Robert je nejeverno odkimal.

»Glej, če se znajdem v težavah, imam raje za seboj Kostolomca in Sokol, kot niko-

gar.« je zaključil Lino. »Sicer pa, mar ni Viktor čudovito poskrbel za nas nocoj, kdo bi se pritoževal?!«

Robert je obmolknil, o tem nista več govorila.

14.

Po neljubem dogodku v Avalonu je Robert odpeljal Natašo na Erjavčevo, nasproti Maximarketa, kjer je stanoval kot podnajemnik. Imel je majhno sobo s kuhinjo in kopalnico.

Prižgal je televizor, nakar je odšel po pijačo. Poskušal je zbrati misli, se znebiti nelagodnega občutka povezanega z incidentom.

»Zakaj si tako tiho?« je vprašala ter vzela ponujeni kozarec.

»Ah, nič, jezen sem nase, ker sem se pustil zapeljati v tisti neumni pretep!«

»Ampak saj nisi mogel drugače! Kako pa bi te gledali prijatelji, če bi stal ob strani?«

»Vem in ravno v tem je hec!« Naglo je vstal, stopil do okna. »Zdi se mi, da sta nas Mirč in Marko izkoristila.«

»Tega ne moreš vedeti. Kaj pa, če sta bila izzvana?«

Odločil se je, da ji zataji resnico, zato

je nadaljeval: »Bolj me moti, da nikogar ni zanimal povod za pretep. Vsi so takoj planili po brigadirjih.«

»Mar je v kolegialnosti kaj slabega?«

»Ne, če gre za pravo stvar. Bojim se ljudi, ki ne razmišljajo z lastno glavo.«

Nataša je vzela kozarec iz njegove roke, ga odložila na mizico. Potem mu je ovila roke okrog vratu.

»Nočem, da se obremenjuješ s tem, vsaj nocoj ne. Pripravila sem ti presenečenje.«

Ustnice so se jima samodejno srečale, njen jezik se je dotaknil njegovega z vrelo toploto.

Vzel jo je v naročje.

Zamrmrala je nekaj nerazumljivega.

Naenkrat pa ga je odrinila.

»Počakaj, takoj se vrnem!«

Odhitela je v kopalnico.

Robert jo je zadovoljno pospremil s pogledom. Všeč mu je bila smer, v katero se je odvijalo njuno druženje. Upal je, da bo kmalu nazaj.

Ugasnil je televizor, prižgal radio, iz katerega se je izvila otožna glasba Leonarda Choena, ki ga je zelo rad poslušal. Choen, *bojevnik srca*, kot so mu pravili v glasbenih krogih, je bil v prvi vrsti pesnik, šele nato pevec, čeprav je imel izjemen glas. Prepeval

je o ljubezni, angelih, zlomljenem srcu, trpljenju, bogu, večnem ognju. V Ameriki mu dolgo časa niso priznali veljave, ker sta tam veselje in dobra volja poslovni zahtevi, Choen pa prepeva o bolečini srca. Zato je imel več sreče v Evropi, kjer so ga takoj vzljubili in posvojili za svojega barda.

Nataša je ugasnila luč, se mu približala v soju sveče.

»Našla sem jo v kopalnici.«

Zastal mu je dih.

Prešinilo ga je, da je ta prizor že videl, nekje, nekoč. Skozi medlo sliko spomina, privida, je spoznal, da je Nataša tista rjavolasna lepotica, ki se mu je prikazovala v sanjah, ko mu je z lebdečim korakom šla naproti skozi drevored topolov v poletni noči. Bila je natanko takšna, lepa, omamna, eterična. Z angelskim nasmeškom ga je vabila k sebi. In zmeraj, ko je segel po njej, je izginila.

Svečo je odložila na omaro.

Ko se mu je približala, se ji je zazrl v oči. Za trenutek ni več vedel, ali so to samo sanje ali resničnost.

Prekrižala je roke na hrbtu, odpela črno obleko. Svila je mehko zdrsnila ob njenih dolgih nogah in odkrila božansko golo telo.

Robertu se je zvrtilo.

»Poglej me!« je zahtevala s pritajenim

glasom. »Ti je všeč, kar vidiš?«

Z rokami si je šla čez prsi.

Čutil je, kako v njem narašča napetost.

Vstal je s kavča.

»Če želiš, da bom tvoja, obljubi, da me boš večno ljubil.«

Ustnice je imela vlažne, rdeče, napol odprte, dihala je naglo, neenakomerno.

»Obljubiš?! « je vztrajala.

Dišala je po borovem gozdu.

»Vedno te bom ljubil!«

Objel jo je okrog pasu.

Dvignila se je na prste, ga nežno poljubila.

Potem se je sprostila, nagnila nazaj tako, da je lahko znova zrl v njeno golo telo. Od pospešenega dihanja so se ji prsi hitreje dvigale in spuščale.

Robert se ni mogel več zadržati. Vse ga je bolelo od želje po njej. Divje se je slekel, jo odnesel na kavč. Krčevito, skoraj grobo jo je potegnil pod sebe. Začutil je, kako se je njeno telo uprlo, napelo kot struna, nakar se je hipoma spet sprostilo. Za trenutek je obstal.

»Nadaljuj, prosim, ne prekinjaj!« je rekla.

Ko je prodrl vanjo, je boleče kriknila.

Spoznal je neverjetno resnico, ki ga je

presunila, skoraj šokirala. Nataša še nikoli ni bila z nobenim moškim.

Tudi onadva doslej dlje od poljubov še nista šla.

Ni mogel verjeti.

Zdelo se mu je nemogoče, da bi v današnjem času punca ostala tako dolgo nedolžna. Njena skrivnost ga je razorožila. V njem so vstala čustva, ki jih je bil pripravljen položiti na oltar njene ženskosti.

V naraščajoči plimi strasti ga je prijela za ramena, se ga oklenila z nogami. Pričela je drhteti, njeno telo se je zvijalo kot v ritmu poganskega rituala. Dve telesi, tesno objeti, sta kot eno odhiteli v svet brezumnega užitka, radosti.

Na koncu je Nataša zajokala.

»Si v redu?« je zaskrbljeno vprašal.

Namesto odgovora ga je vroče poljubila.

»Še nikoli bolje!« je zamrmrala.

15.

»Samo vaju še čakamo!« je rekel Viktor ter pomignil Linu in Robertu, naj prisedeta. Člani Sokola so se sestali v gostilni Planica, da se dogovorijo o bližajoči ligi.

»Izberita si pico!« je velel trener in jima podal jedilni list. »Mi smo že naročili.«

Ko jima je natakar postregel s pijačo, se je sestanek začel.

»Prva liga bo čez dva tedna v Trbovljah.« je povedal trener Sokola. »Prijavilo se je šest klubov, zato bo tekma izpeljana na enem turnirju.«

»Beda!« se je oglasil Mirč.

»Lani je bilo dosti boljše, ko je nastopilo enajst ekip,« je pripomnil Aleš.

»Da, in še trije turnirji so bili plus *play off*,« je pripomnil Marko.

»To je velika škoda za karate,« se je strinjal Kostolomac. »Že tako ali tako primanjkuje kvalitetnih tekem.«

»Viktor, zakaj se je letos prijavilo samo šest klubov?« je vprašal Lino.

»Novi predsednik tekmovalne komisije Gomilšek je zvišal takso za dvakrat. Nekateri klubi nimajo dovolj denarja. Že lani smo tarnali, da je pristojbina za ligo previsoka. In še letno članarino je treba zvezi poravnati do konec februarja. Tisti klubi, ki je ne bodo plačali, ne bodo smeli nastopiti v ligi. Tako piše v razpisu tekme.«

»Gomilšek je nor!« se je jezil Aleš.
»Mar hoče uničiti slovenski karate?!«

»Bezjak je bil stokrat boljši predsednik,« je dodal Mirč. »Gomilšek nima pojma!«

»Ali bo en turnir dovolj, da speljemo celo ligo?« je zanimalo Lina.

»Ne vem. Če bodo tri borišča, mogoče,« je odvrnil Viktor. »Če pa bosta samo dva tatamija, potem močno dvomim.«

»Zakaj se je Gomilšek odločil za en turnir?«

»Zmanjšati hoče stroške tekme. Če je eno srečanje, zveza plača sodnikom samo eno dnevnicco. Zdi se, da so začeli varčevati tudi pri sodnikih,« je pojasnil Kostolomec.

»Kar gre seveda na škodo karateja,« se je jezil Mirč. »Takšna tekma se bo vlekla najmanj sedem do osem ur. Na koncu bo pozornost vsem popustila, sodnikom in tekmovalcem. Posledica bodo poškodbe in nerealne

odločitve sodnikov, ki že itak ne znajo soditi!«

»Mirč ima prav,« se je strinjal Lino.

»Da, fantje, vse to dobro vem,« se je strinjal Viktor, »vendar se morate zavedati, da gremo na ligo zato, da zmagamo! Do zdaj smo bili deset let nepremagljivi! Okoliščine bodo za vse ekipe enake.«

Karateisti so kljub trenerjevi razlagi godrnjali zavoljo Gomilška.

»Okej, pustimo politiko, osredotočimo se na tekmo,« jih je prekinil Viktor. »Sestavil sem prvo postavo. Poslušajte imena: Lino, Mirč, Aleš, Marko in Robert. Vrstni red bomo menjevali sproti. Božo, Vili, vidva bosta rezerva, ker si še nista opomogla od republiškega prvenstva. Vas sedem bo predstavljalo ekipo Sokola v ligi. Zato sem danes povabil samo vas na sestanek in nikogar drugega.«

Kostolomac je naredil dolg požirek piva in nadaljeval.

»Gremo k taktiki! Zavedati se morate, da v borbi obstajajo samo štiri situacije, ki jih na treningih tako ali tako posebej vadiamo. To so *ken no sen*, ko napademo prvi, v razmerah *go no sen* počakamo na nasprotnikov napad, naredimo blok, umik na stran ali kaj podobnega in potem napademo. *Sen no*

sen je položaj, ko nasprotnik napade, mi pa ga sredi akcije ustavimo z lastnim napadom, to je prestrezanje, ki se imenuje še *diae*. Četrta situacija pa je *tajtai no sen*. Pojavi se takrat, ko tekmovalca napadeta istočano. Drugih trenutkov v borbi ni. Razmišljajte o tem!«

Natakar je prinesel pice, lačni karateisti pa so planili nanje; razleglo se je mlaskanje in cviljenje pribora po krožniku.

»Zdaj se bomo dogovorili še za ekipno taktiko,« se ni dal motiti Viktor. »Lino in Mirč bosta odločala o rezultatu posameznih srečanj. Od vaju pričakujem največ, torej zmago! Ko bosta Lino in Mirč rešila svoje borbe, potrebujemo samo še en dobljen fajt. Tu nastopite vi trije.«

Pogledal je Aleša, Marka in Roberta.

»Eden mora prinesiti zmago!«

Čez čas je dodal: »Še nekaj, sistem lige vam je znan. Vsaka ekipa se pomeri z vsako. Dobljeno srečanje prinese dve točki, nerešeno eno in poraz nič točk. Zmaga tista ekipa, ki ima najvišje število točk. Če imata prva dva kluba na lestvici enako število točk, odloča razlika v posameznih borbah. Če še to ni dovolj, se gleda na razliko v iponih in vazarijih, zato morate težiti k temu, da dosežete zmago s čim višjim rezultatom.«

»Kaj pa, če niti razlika v iponih in vazarijih ne odloči?« je vprašal Lino.

»Potem se določi dvoboj med kapitano-
ma ekip,« je rekel trener Sokola, »ampak
nam se to ne bo zgodilo, ker bomo vsi zma-
gali, velja?!«

Karateisti so zavzeto prikimali.

»Povedal vam bom še vaše prednosti in
pomanjkljivosti.« Kostolomac je odmaknil
prazen krožnik pred seboj in vzel zobotre-
bec. »Lino, tvoj napad je skoraj dovršen,
tvoje specialke so nožne tehnike. Koncen-
tracijo imaš odlično.«

»Res je, Lino še nikoli ni skočil iz svoje
kože!« se je oglasil Aleš.

»Stari, ko bi jaz imel tvojo hladnokrv-
nost!« je potožil Mirč.

»Fantje, saj gre samo za šport,« je rekel
Lino in se nasmehnil. »Borbo jemljete preveč
resno.«

»Gibljiv si v vseh smereh,« je nadaljeval
Viktor, »in po lahkotnosti gibanja ti ni nihče
enak v Sloveniji. Tvoja edina pomankljivost
je obramba, s kontra tehniko zamujaš. To bo
potrebno dodelati.«

Nato je pogledal Aleša in rekel: »Z no-
gami poentiraš enako dobro kot z rokami. Na
začetku borbe spiš. V kotu borišča se ne
znajdeš, zato se spopadaj na sredini tatamija.

Višji nasprotniki so ti še vedno španska vas. Poškodbe te vržejo s tira. Ko sodnik pogosto prekinja borbo, ne veš, kaj bi delal. Gibljiv si samo v eni smeri. Napad in obrambo obvladaš enako dobro. Skratka, čaka te še veliko dela!«

Kostolomec je na vrsto vzel Marka.

»Ti si klasični defenzivec, kontraš, čakaš na nasprtnikov napad, potem pa bum! To je do neke mere okej, ampak razviti boš moral še ofenzivo. Ko proti koncu borbe izgubljaš, ne znaš pritisniti na nasprotnika, ker ti manjka taktika napada. Si preveč statičen borec! V kotu borišča se dobro znajdeš. Majhni nasprotniki ti delajo težave. Ko sodnik dopušča, da se borba razvije, tega ne znaš izkoristiti. To je spet zato, ker ti manjka ofenziva.«

»Mirč!« ga je poklical Viktor. »Kako je s tabo, si prebolel novoletni knockout?«

Vsi so se zasmeli. Robert ga je ocenjujoče pogledal. Še vedno mu ni šlo v glavo, da se je na silvestrovo tako grdo spoza-bil; je bil navadni nasilnež ali je bil kriv alkohol? Ni se mogel odločiti, prav tako ni vedel, kakšen odnos naj vzpostavi do njega.

»Mirč ima trdo betico,« se je pošalil Aleš.

»Šele po pretresu ima vsa koleščka na-

ravnana,« se je zarežal Marko.

»Nič mi ni!« je zatrdil Mirč. »Žal mi je edino, da sem bil preveč pijan, drugače bi ušive brigadirje sam namlatil.«

Še enkrat je požel smeh.

Viktor mu je rekel: »Ti bolj ali manj obvladaš vse taktične vidike borbe. Posebej ti ležijo ročne tehnike. Obvladaš kratko in srednjo distanco, edino z dolge včasih štartáš prehitro. Najbolj kritična je pri tebi samokontrola! Prehitro se razjeziš in potem ne moreš pravilno reagirati.«

Mirč je prikimal v znak soglasja.

»Bolj moraš poslušati moje napotke med borbo, *comprende?!*«

»Ja, Viktor, obljubim! Ampak, včasih si ne morem pomagati,« je potarnal. »Vse bi jih najraje zmlel, s sodniki vred!«

»Saj te razumem,« je odvrnil trener, »sam sem bil na tatamiju točno takšen kot ti, vročekrven, neučakan! Vendar je do neke mere treba biti preudaren. Ali veste, kaj so govorili stari mojstri z Okinave?«

Molče so odkimali.

»V borbi je potrebno imeti oko orla, gibljivost mačke, agresivnost panterja, hitrost kače, moč medveda in zvitost lisice. Mirč, tebi manjka zvitost lisice! Vedi, da takrat, ko izgubiš samokontrolo, postaneš predvid-

ljiv za nasprotnika, skratka, bere te kot odprto knjigo.«

»Jutri si bom nabavil tri lisice in jih bom nosil okoli vratu!« je zatrdil Mirč.

Viktor se je zagledal v Roberta.

»Tebe imamo v ekipi zato, da prestrašiš nasprotnike. Izkoristi svojo telesno moč in srčnost.«

»Kaj pa naj delam med borbo?« je zanimalo Ptujčana.

»Ti kar užgi do konca,« se je vmešal Mirč, »tako, kot znaš!«

»Toda zaradi premočnega kontakta me bodo diskvalificirali in potem bom izgubil borbo!« se je uprl.

»Nič ne skrbi.« Kostolomec je zamahnil z roko. »Gledalci imajo to radi, videti hočejo realni karate.«

»Veliko se jih ravno zaradi tega vpiše v naš klub,« se je pohvalil Mirč.

»Razumeti moraš, da je poškodba nasprotnika taktična poteza, ker se nas bodo potem vsi bali. Zato tudi delaš prve boje, da jim vzameš pogum! Od tebe ne pričakujem zmage, ti jih samo na smrt prestraši!«

»Mislim, da moramo Robertu pojasniti še naše temeljno pravilo,« je pripomnil Mirč.

Viktor je prikimal.

»Če borbo izgubljaš, moraš nasprotnika

na koncu močno mahniti, lahko ga tudi knockoutiraš!« je povedal Mirč. »Za publiko in čast kluba! Naj se ve, da smo nepremagljivi, četudi izgubimo na tatamiju.«

»To je bilo moje temeljno pravilo, ko sem tekmoval.« je dejal Viktor.

»Zato pa so ti pravili Gladiator!« je rekel Aleš.

Robertu ni bilo všeč, kar je slišal, s to grobo politiko se ni strinjal. Zanj je bil nekontaktni karate najbolj plemenita oblika sodobne borbe in ni se mogel videti v vlogi nasilneža. Njegovi udarci res še niso imeli zadovoljive kontrole, ampak da bi nekoga namerno poškodoval, se mu je zdelo pretirano. Seveda je o tem raje molčal. Bil je srečen, da ga je trener Sokola sploh uvrstil v prvo ekipo in da si bo lahko na tekmi nabral izkušnje.

»Še to sem vam pozabil povedati,« se je spomnil Viktor. »Težnostnih omejitev ni, vse ligaške borbe bodo potekale v absolutni kategoriji.«

16.

Tekmovanje prve državne lige v Trbovljah.

V zadnjem ekipnem dvoboju sta se srečala kluba Sokol in Študent, oba iz Ljubljane. Ta spopad bi moral odločiti o zmagovalcu, ker sta imeli obe ekipi po šest točk in sta se nahajali na vrhu lestvice. Tretje mesto je pripadlo Mariboru s štirimi osvojenimi pikami, četrto ekipi Ruš s tremi točkami, peto Velenju z dvema točkama, šesto mesto pa je zasedla ekipa Celja, ki je ostala brez točk.

Tekmovanje, ki se je odvijalo na dveh tatamijih, se je vleklo kot jara kača, bilo je natanko tako, kot so se vsi bali; vrstile so se poškodbe, sodniki so postajali površni, tekmovalci so imeli načete živce; vzdušje, ki so ga ogrevali še gledalci z vzklikanjem, se je bližalo vrelišču.

Robert si je nervozno zavezal beli pas, kar je pomenilo, da je *širo*, njegov nasprotnik je imel rdeči pas in je bil *aka*. Tekmova-

lci so nosili bele kimone in so se razlikovali samo po barvi pasov, kajti tudi rokavice so bile bele barve.

Viktor ga je določil za prvo borbo finalnega srečanja in mu posebej zabičal, da mora nasprotnika zbiti na tla. Robert je imel za seboj dva poraza in eno nerešeno borbo. Tehnike je še vedno izvajal s premočnim kontaktom, vendar se je trudil, da bi bil previdnejši, trdno je sklenil, da ne bo upošteval trenerjevega ukaza.

Čeprav je bil klasični karate opredeljen kot nekontaktna veščina, da bi ga hitreje sprejeli v olimpijsko družino športov, so sodniki dovoljevali precej močne udarce. Kontakt, ki se je končal z diskvalifikacijo, so dopuščali do točke, ko tekmovalec zaradi poškodbe ni mogel nadaljevati borbe. Za šibkejše stike z udarno površino pa so izrekli kazni s točko za nasprotnika.

Približal se je borišču, ki je bilo označeno z belim trakom na parketu in je merilo osem krat osem metrov. Na sodniški poziv sta se oba borca postavila na črto sredi tatamija. Na razadalji treh metrov sta si zrla iz oči v oči.

»*Šobu sanbon hadžime!*« je vzkliknil sodnik in z gesto obeh rok dal znak za začetek borbe.

Robert je silovito napadel s kombinacijo treh tehnik ter zabeležil prvo točko.

Nasprotnik se je zmedel.

Kljub temu se je karateist iz ekipe Študent odločil za napad, verjetno zato, da bi prevzel pobudo.

Robert ga je prestregel z direkto prve roke, *kizami zukijem*. To je bila čista tehnika za *ipon*, dve točki.

Toda nasprotnik se je prijel za ustnico, iz katere se je pocedila kri.

Prihitel je zdravnik in mu nudil prvo pomoč.

Tekmovalec iz Študenta se je odločil za nadaljevanje boja.

Sodnik je usmeril kazalec v Robertova stopala ter vzkliknil »Širo keikoku!«, kar je pomenilo *kazen za belega*.

Nato se je obrnil proti rdečemu tekmovalcu in oznanil: »Aka vazari!« Robert je s tem dobil kazen za premočen kontakt, rezultat je bil izenačen, 1 : 1.

Ozrl se je k Viktorju, ki je prikimal ter dvignil palec.

No, vsaj trener je zadovoljen! ga je presinilo.

Ko je sodnik z vzklikom: »Cuzukete hadžime!« dal znak za nadaljevanje borbe, je Ptujčan takoj planil po nasprotniku. Le-ta se

ga je očitno ustrašil in se začel izmikati.

Karateistu iz Študenta je bilo žal, da ni že od začetka upošteval svarilo trenerja Sama Krajncja, ki mu je dejal, da ta tekmovalec dela same kontakte, verjetno po Kostolomčevem naročilu. Krajnc je spremljal Robertove predhodne meče, zato je vedel, kako se bori. Taktika zastraševanja, ki jo je Sokol tako rad izvajal, je bila vsem dobro znana.

»Na polno, do konca!« se je ob robu tatamija drl Viktor. »Sesuj ga!«

Tik pred koncem borbe je Robertu uspelo dobiti še eno točko. Sodnik ga je razglasil za zmagovalca.

»Bravo!« je vzkliknil Lino, ko je njegov prijatelj sedel na klop, ki se je nahajala dva metra od borišča; tam je bila zbrana celotna ekipa Sokola.

»Dobro je, mali!« Viktor ga je potrepljal po kolenu. »Toda nisi me ubogal, moral bi ga sesuti!«

»Če pa je nasprotnik bežal kot zajec,« se je vmešal Mirč, »saj ga ni mogel uloviti!«

»Dobro da si ga na gobec,« je priznal Kostolomec. »Upajmo, da bo dovolj.«

V drugi borbi je bil na vrsti Lino. Z *džako zukijem* je povedel z ena proti nič. Nato mu je uspelo izvesti lepo brco *mavaši geri*, za katero je dobil še dve točki. Takoj zatem

je naredil še eno nožno tehniko, *ura mavaši geri*, in prejel ipon. Na polovici borbe je že vodil s 5 : 0. Nasprotnik se je za hip zbral in osvojil vazari. Vendar ga je Lino kmalu prisilil, da je tretjič zapustil borišče. S tem je dobil še poslednjo točko in zmagal z visokim rezultatom 6 : 1.

»Čisto si ga deklasiral!« je bil vesel Mirč.

Lino se je zadihano nasmehnil.

»Zdaj rabimo samo še eno zmago,« je pripomnil trener Sokola in nestrpno bobnal s prsti po kolenu. »Glejte, da me ne boste razočarali!«

»Brez skrbi, vsi bomo zmagali!« je zatrdil Mirč.

Na vrsti je bil Aleš.

Za nasprotnika je imel Sama Krajnca, ki je kljub temu, da je opravljal delo trenerja, še vedno tekmoval. Zakaj pa ne, saj je bil še mlad, Študenta je vodil komaj dve leti.

Kot je Viktor pričakoval, je Aleš na začetku borbe spal in dovolil, da je Krajnc povedel z 2 : 0. Šele na zvočni signal časomerilca, ki je oznanil trideset sekund do konca, se je prebudil in izenačil rezultat na 2 : 2.

»Gremo Aleš!« se je drl Mirč. »Še točka do zmage!«

Zadnji napad.

Tekmovalca sta udarila istočasno.

Vsi so pričakovali, da bo sodnik razglasil *aiuči, sočasnost uspešne akcije*, s čimer bi tekmovalca svoji ekipi prinesla po eno pikko.

Sodniki so se kratko posvetovali, nakar je *sušin*, glavni sodnik na borišču, podelil točko Krajncu in ga imenoval za zmagovalca.

Trener Sokola je skočil kot poparjen ter začel zmerjati sodnike.

»Lopovi!« je pritegnil Mirč.

Vmešal se je Danilo Primožič, edini slovenski mednarodni sodnik ter predsednik sodniške komisije Karate zveze Slovenije, ki je dogajanje opazoval z zapisnikarske mize. Pozval je Kostolomca, naj se umiri, če ne, bodo diskvalificirali celotno ekipo. Čeprav tekmovalci in trenerji niso cenili sodnikov, je bil Primožič izjema. Deloma tudi zato, ker je bil sam nekoč izvrsten tekmovalec.

Viktor se je poparjen vrnil na klop.

Nekaj časa je še godrnjal, nato se je posvetil četrti borbi, v katero je šel Marko.

Na začetku boja je osvojil dve točki. Izgledalo je, da je prebral nasprotnika, da ima zmago v žepu.

Potem pa je šlo vse narobe.

Tekmovalec iz Študenta je pričel beleži-

ti točko za točko ter na koncu zmagal z rezultatom 5 : 2. Ekipa Študenta je izenačila izide posamičnih srečanj.

Viktor je bil na trnih.

»Zdaj je vse odvisno od tebe,« je rekel Mirču. »Glej, da ne boš zamočil!«

Sokolaš je resno prikimal, si dal ščitnike v zobe.

»Pamet v glavo!« je za njim zaklical Kostolomec. »Mirno kri!«

Mirč je dobro začel.

Z džako zukijem je osvojil prvo točko. Kombinacija ročnih udarcev mu je prinesla drugo piko, njegov nasprotnik je lovil sapo. Vendar se je le zbral, kajti bil je izkušen tekmovalec, republiški prvak v srednji kategoriji, dobro je poznal Mirča, ki je bil viceprvak v težki kategoriji. Kmalu je naredil točko in zmanjšal rezultat na dva proti ena. Toda karateist iz Sokola se ni dal. Znova je napadel z vezanimi tehnikami ter dobil tretjo piko.

»Zavlačuj!« se je zadrl Viktor. »Ohrani razliko!«

Tri sekunde pred koncem pa se je nasprotnik zagnal v Mirča, ki je nagonsko iztegnil roko.

Tekmovalec iz Študenta je padel kot vreča cementa. Iz nosu se mu je ulila kri.

Prihitel je zdravnik, mu stlačil vato v nos.

Mirč se je zmeden postavil na začetno črto.

Sodnik je usmeril kazalec v njegov trebuh in razglasil: »Širo hansoku, aka no kači!«

To je pomenilo »beli je naredil prekršek, zmaga rdečemu«.

Kostolomec je poletel kot iz katapulte! Od sodnikov je zahteval, da znižajo kazen za kontakt. Primožič mu je dopovedoval, da Mirčev nasprotnik zaradi frakture nosu ne more nadaljevati borbe, kar je avtomatična diskvalifikacija za njihovega karateista.

»Prevaranti, lopovi!« je besnel Viktor nad sodniki, ki so se mu prestrašeno umikali.

»Glumci, foliranti!« se je zadrhl še proti ekipi Študenta. S tem je namignil, da je poškodba zaigrana, kar pa seveda ni bilo res.

17.

Lino in Mirč sta mirila trenerja Sokola.

Odšli so v slačilnico, ki so jo drugi tekmovalci naglo zapustili, nihče ni hotel imeti opravka s Kostolomčevim gnevom.

»Kako je to mogoče?!«

Viktor je zabrisal trenersko mapo v kot.

»V desetih letih še nikoli nismo izgubili v ligi! Vedno smo bili prvi!«

»Sreča nam je obrnila hrbet,« se je oglašil Marko.

»Sreča?!« se je zadrhl Kostolomec. »Sreča nima nič opraviti z zmago! Ti se imaš za borca?! Kako si lahko dovolil tako visok poraz, to mi povej!«

Marko je skomignil z rameni in dejal: »Smola.«

Kostolomec ga je z bočno brco *joko geri* vrgel štiri metre daleč. Marko je silovito treščil v radiator.

»Smola, smola?!« je trener Sokola kričal kot norec in preteče stopil proti njemu. »Pokažem ti, kaj je smola! Ti si imel danes smo-

lo, da si sploh vstal iz postelje!«

Robert ni mogel verjeti prizoru, ki se je odvijal pred njegovimi očmi. Viktor, njegov vzornik, sensei, je bil navaden divjak, ki ni znal prenesti športnega poraza. In zdaj se je pripravljaj, da pred vsemi pretepe lastnega učenca!

Ko je videl, da ga niti Lino niti Mirč ne nameravata ustaviti, se je vmešal.

»Stoj, Viktor, počasi! « je rekel, se postavil pred Marka, ki je onemel od groze čepel na tleh. »Ni potrebe po nasilju.«

Kostolomec je otrpnil. Ni mogel verjeti, da se mu je nekdo drznil postaviti po robu.

»Kaj ne poveš!« je siknil.

Zatišje na žalost ni dolgo trajalo.

»Kdo si ti, da boš meni pravil, kaj naj delam?!« se je razburjal trener Sokola.

»Tvoj učenec sem, ki je dal vse od sebe za našo zmago, tako kot vsi ostali.« Robert se ni dal zmešati. »Če nam danes ni uspelo, nam bo naslednjič, saj ni konec sveta, še bodo tekmovala.«

»To tekmo bi morali dobiti, zame!« je rjovel Kostolomec. »Naslov prvoligaša bi moral iti v naš klub!«

Robert je pogledal Lina, nato Mirča; čakal je, ali bosta kaj rekla. Toda iz nekega, samo njima znanega, razloga, sta molčala.

Morda sta se bala Viktorja, ker sta vedela, kakšen je v resnici.

»Potem pa povej, brihtna glava, zakaj gremo danes domov kot poraženci?« je vztrajal Kostolomec.

Robert se je obotavljal.

Najbolj pametno bi bilo, da molči. Trenerjev bes mu je uspelo z Marka preusmeriti nase, zdaj ga mora samo pomiriti.

»Govori, povej!« se je jezil Viktor, ga posunil. »Izpljuni mutec!«

»Nehaj!« se je uprl Robert. »Če želiš res izvedeti, ti bom povedal! Pretrdi smo, delamo preveč togi karate! Morali bi biti mehki, eksplozivni, kot Lino.«

»Idiot! Ti boš mene učil trenerskega dela!«

Kostolomec ga je zgrabil za goltanec.

Robert je začutil, da gre zares.

Znašel se je v skrajno nevarni situaciji. Pomoči od prestrašenih kolegov ni mogel pričakovati. Zato se je sunkovito iztrgal iz trenerjevih rok in se postavil v borbeni položaj *fudo dači*; bil je pripravljen na vse.

»Glej ga, petelina, on bi se tepel z mano!« je vzkliknil El Gladiator.

Tedaj pa je Lino prijel Kostolomca za roko in ga skušal pomiriti, vendar se ga je le-ta otresel.

»Danes je prvič zmagal, pa že misli, da je *untouchable!*« se je razburjal Viktor. »Ali hočeš, da te ubijem?!«

»Ne,« je odvrnil Robert, opustil borbeni gard, se vzravnal.

»Potem pa izgini od tod, črta!« se je zadržal trener Sokola. »In da se mi ne prikažeš več v klubu! Če te še kdaj srečam, bo po tebi!«

Robert se je ozrl po klubskih kolegih, ki so nemočno sklonili glave; brez besed je zapustil slačilnico.

18.

Lino je zrl skozi okno študentske sobe.

Na igrišču je šest fantov metalo na koš.

V vrsti so se drenjali drug za drugim in se z dvema žogama šli *knockauta*, igre izločanja, kar so verjetno počeli za segrevanje, preden se bodo razdelili v dve moštvi ter se lotili tekme.

Zdeli so se mu brezskrbni, svobodni, medtem ko so njega obhajali najbolj mračni dvomi; pred tako težko odločitvijo se še ni nahajal. Viktor je spodil Roberta iz Sokola, zato je vedel, da se bo moral odločiti, ali bo ostal v klubu ali bo sledil Ptujčanu, ki je v kratkem postal njegov najboljši prijatelj. Lino si je v Sloveniji pridobil širok krog kolegov, znancev, ki so mu bili naklonjeni, z lahkoto je komuniciral z ljudmi; zaradi odprtega, vedrega značaja je brez težav osvojil simpatije okolice. Ampak pravega prijatelja še ni imel, ne takšnega, kot je bil Robert. Vedel je, da se lahko nanj zanese, da mu ne bo nikoli obrnil hrbta, ne glede na težave.

In še ena Robertova lastnost mu je bila vseč. Prijatelj se je vedno potegnil za šibke, nemočne, razžaljene. Na stopnišču filofaksa se je brez obotavljalnja postavil v bran dveh deklet. Čeprav je bil nasprotnik številčno močnejši, ni mislil na lastno varnost.

Enako je ravnal v primeru, ko je poskušal zaščititi Marka pred Viktorjevo jezo. Vedel je, da zoper Kostololomca nima možnosti, vendar se mu je kljub temu postavil po robu.

Lino se je zavedal, da so se takšni ljudje kot Robert, zmeraj borili zoper tirane, bili na strani tlačениh. Spomnil se je na domovino, Gvinejo Bissau, najmanjšo in najbolj revno afriško državo, ki je bila dolgo časa portugalska kolonija. Pomislil je na svoj narod, na temnopolte ljudi, ki so bili stoletja dolgo izkoriščani kot *»govoreče orodje«* na plantajah belcev, obravnavani kot državljani drugega reda in se niso smeli voziti v istem avtobusu z belci. Za svobodo in neodvisnost so se morali boriti ter dokazati, da so človeka vredna bitja.

Robert je sovražil nasilje, zato ga je Lino dodatno cenil. Prvič je to jasno začutil, ko so se stopili pred Avalonom. Čeprav o tem kasneje nista več govorila, je dobro vedel, kaj si misli njegov prijatelj. Tudi sam je uvi-

del, da so se Viktorjevi karateisti pogosto pre naglili in neprimerno ravnali. Za Kostolomčev izbruh v ligi, ki je bil brez primere, pa itak ni bilo opravičila.

Robert je v njem prebujal najboljše lastnosti. Celo Nina je na svojem fantu opazila spremembo, rekla mu je, da odkar prijateljuje s Ptujčanom, postaja bolj pozoren, razumevajoč.

Ko je z Robertom treniral karate, se je počutil kot razposajen otrok, ki uživa v najboljši igri in najboljši družbi; čas je nehal obstajati.

Na drugi strani tehtnice se je nahajal Viktor in karate klub Sokol.

El Gladiator je bil njegov učitelj, idol, nekdo, ki ga je sprejel kot sebi enakega in ga vpeljal v elitni svet najboljših slovenskih karateistov. Šele v Sokolu se je Lino oblikoval v vrhunskega tekmovalca ter postal trikratni republiški prvak v poltežki in absolutni kategoriji, za seboj je imel tudi veliko nastopov za reprezentanco na mednarodnih tekmah. Za vse to je bil zaslužen Viktor, ki mu je prek sponzorjev zagotovil denar, saj je bil Lino prereven, da bi lahko na lastne stroške nastopal v tujini.

Trenerju je veliko dolgoval, pravzaprav – vse! Kostolomec je res imel preveč agresiv-

ven značaj in ga je bilo včasih težko prenašati, toda kot trener je bil briljanten.

Živo se je spomnjal trenutka, ko sta se spoznala. Pred Avalonom so njega in Nino iz rasističnih pobud napadli trije punkovci. Viktor, ki je tedaj še redaril v diskoteki, mu je takoj priskočil na pomoč. Kasneje ga je ščitil v svetu belcev. In ne samo to! Omogočil mu je, da si je prek karateja pridobil njihovo spoštovanje.

»Marcelino, si doma?!«

Nina se je vrnila iz univerzitetne knjižnice, odložila je torbo s knjigami.

»Da,« se je brezvoljno oglasil.

Odprla je vrata, odložila vrečko s knjigami.

»Ljubi moj!« Pobožala ga je po licu.
»Še vedno razmišljaš o Robertu in ligi?«

O tem sta se pogovarjala celo noč.

Lino je prikimal.

»In kako si se odločil?«

»Ne vem,« je odvrnil. »Jutri ga bom obiskal. Potem bom videl, kako naprej.«

19.

Za Roberta se je tekmovalna kariera pod okriljem najboljših karateistov v Sloveniji končala prej, kot se je sploh začela. V enem trenutku se je znašel med njimi kot nov, svež talent, od katerega se je veliko pričakovalo, v naslednjem je že bil izključen.

Glede vrnitve v klub si ni delal utvar, Viktor mu je dal jasno vedeti, da je postal Sokol zanj prepovedan rajski vrt.

Jezil se je nase.

Zakaj je nasprotoval Viktorju?! Zakaj se mu ni uklonil, pustil njegovemu srdi prosto pot?

Potem so se mu pred očmi zvrstile slike nesrečnega Marka, ki je ležal na tleh in vdan v usodo čakal na Kostolomčevo kazen. Bolj ko je o tem tuhtal, bolj mu je postajalo jasno, da v resnici ni imel izbire – niti najmanjše!

Pozvonilo je, stopil je k vratom.

»Kako se držiš?« je vprašal Lino.

Robert ga je povabil naprej.

»V lepi godlji si se znašel,« je rekel temnopolti prijatelj, se usedel na kavč.

»Zgodba mojega življenja!«

»Viktor se noče o tebi niti pogovarjati. Poskušal sem ga omehčati, vendar zaman. Bojim se, da ne bo popustil.«

»Tega niti ne pričakujem.«

»To še ni vse, čisto je popenil. Ostalim mojstrom je naročil, naj te izzovejo.«

»Izzovejo?«

»Saj veš, če te kje srečajo, naj zanetijo pretep s teboj.«

»Krasno!«

»Brez skrbi, nihče tega ni vzel resno. Viktorju se še nikoli ni tako utrgalo. Poraz v ligi ga je totalno sesul.«

Lino je obmolknil, nakar je nadaljeval.

»Veš, moram ti priznati, da smo ob njegovem izpadu v slačilnici kar otrpnili od presenečenja, pa tudi od strahu. Počutim se krivega, da vama z Markom nismo priskočili na pomoč. Morda bi se stvar drugače rešila.«

»Pozabi!« Robert je zamahnil z roko. »Saj si bil ti tisti, ki ga je ustavil, da ni še bolj ponorel.«

Lino je zmajal z glavo.

»Žal, prepozno.«

»Ne sekiraj se, dobro veš, da sem tvoj dolžnik še od takrat, ko si mi pomagal zoper

rockerje pred Filofaksom. Dvakrat si me že rešil iz godlje in za to sem ti iskreno hvaležen.«

Nekaj časa sta bila tiho.

Robert je prižgal televizor.

»Kaj zdaj?« je vprašal prijatelj.

»Vrata Sokola so mi zaprta, ampak karateja ne bi rad zapustil. Morda si poiščem novi klub. Kaj pa ti?«

Lino se je za zamislil, nato pa dejal:

»Jaz bi najraje ostal v Sokolu, drugi ljubljanski klubi niso niti približno tako dobri. Ali veš, da imamo od vseh slovenskih društev največ nastopov v tujini? Viktor ima zveze še iz časov, ko je nastopal na tatamiju, vabijo ga na turnirje po celi Evropi. Pa tudi finančno noben klub ni tako močan kot Sokol.«

Robert je molčal.

»Sicer pa ne vem, kaj bi se lahko naučil od ostalih trenerjev, ko njihove učence na borišču pospravim za malo malico,« je zaključil Lino. »Vem, da se bo marsikaj spremenilo, ampak midva lahko ostaneva v stikih. Želim, da nadaljujeva s treningi.«

Ptujčan je prikimal.

Razumel je, da je bila prijateljeva pripomba izrečena kot tolažba, saj mu Viktor nikoli ne bi dovolil, da naskrivaj trenira z

njim. Marcelino bi s tem ogrozil lastni obstoj v klubu, ki mu je očitno veliko pomenil. Toda zato ga ni obsojal, razumel je njegovo dilemo.

Kljub temu je začutil veliko praznino, ko je prijatelj odšel.

20.

Jovo je v svojem stanovanju na Viču iskal besedilo za nov album. Naslov teme je bil *Satanov evangelij*. Zvok je že ujel, s tekstom pa so bile same težave.

Zagledal se je v plakate, ki so viseli po zidovih in iskal navdih. S posterjev so zrli Kissi, Van Halen, Led Zeppelin, Black Sabbath, AC-DC, Iron Maiden. Imel je tudi slike slavnih antikristov, kot Adolfa Hitlerja, Benita Mussolinija, Idiја Amina, Josipa Visariјonoviča Stalina.

Čeprav so bila besedila za heavy metal enostavna, z jasnimi refreni, je iz Jova vrela neka čudna poezija.

Strmel je v zapisane besede.

*Prepoln kotel vriskajočih duš,
izmenjujeta se blisk in strela,
divja zver, dih njen razsaja
glasen in težak.*

*Kaj zdaj pomeni vihar
ta neugnani? Mar se kotlar
pekla je tu nastanil?*

*S skal strmih glas doni
in stas vsem dobro znanega
Hudiča lepo je viden.
Tako grozeč, da smeh
njegov kričeč v zadnji čas
vznemiri vsem utrip srca.
Njega beseda je kot opij
v trudne žile in glej, sij
moči neznane v hipu se razlije.*

Jovo ni vedel, kaj naj počne s tem besedilom. Ideja je bila jasna, vedel je, kaj želi povedati, toda verzi so ga spravljali ob pamet; hotel se jim je izogniti, upreti.

Bral je dalje.

*Vsem, ki so se zbrali
v blišču, slavi in moderni
opravi, da bi pri slapu
gorečem počastili Hudiča,
malika, svojega vodnika,
on režeče pravi besede
jim sledeče ...*

Sledilo je bistvo satanovega evangelija z napotki o tem, kako naj njegovi verniki umažejo beli svet z lažmi, pohlepom, omamo, prevarami, nasiljem.

V zaključek je zapisal:

*In šli so skozi zlati čas
zli pekla sli prodajat ples
noči. In zadržali so se
ponekod dlje kot drugod,
da postala bi steklina
druga domovina. Lase
in kožo namazali so
z briljantino, da lažje
bi spolzeli skozi svetlo
zgodovino, in oprášili so
vsako ped zemlje, da
bi zlo jo oplodilo in
božji sad skalilo.*

Izgubljal je potrpljenje.

Tega ne bodo mogli zapeti, potreboval je nekaj močnejšega, vendar bolj preproste-
ga; kaj mu bodo verzi?!

Jezno je pogledal v like na plakatih.
Kdo mi pošilja ta Prešernova jajca?!
»Jovo!« je glasno poklical Gene.

»Madona!« se je ustrašil. »Ali ne znaš pozvoniti?«

»Vrata so bila odklenjena. Nisem hotel zganjati hrupa, ker vem, da pišeš tekst.«

»Zajebi uvidevnost, drugič potrčaj!«

»Poslušaj, prinašam dobre novice,« je rekel Gene ter skrivnostno namignil.

»Producent nam je podvojili honorar?!«

»Ne!« Prišlek je zamahnil z roko. »Nekaj boljšega!«

»Izpljuni, saj ne prodajaš toplega peciva!« se je razjezil Jovo. »Danes nisem potrpežljiv!«

»Se spominiš študenta Roberta s stopnic Filofaksa?«

Le kako bi ga pozabil?! se je vznemiril stari rocker. Zaradi njega so dobili devet mesecev pogojno. Jasni so morali plačati visoko odškodnino za telesne poškodbe, poravnati sodne stroške, pa še oče mu je zabičal, da se leto dni ne sme prikazati doma. Jovo je seveda za težave krivil Roberta in ne lastne neumnosti.

»Ne sprašuj tako bedasto!« je zarenčal. »Kaj je z njim?«

»Bratranec Vili, tisti, ki trenira karate v Sokolu, mi je povedal, da je Kostolomec nagnal Roberta iz kluba. Starejšim članom je

zabičal, da ga morajo preteptsti, ko ga srečajo, a ni to super?!«

Gene je poskočil od veselja, Jovo pa se je preudarno smehljal.

»Vedel sem, da bo prišlo naših pet minut,« je rekel lider rockerjev, »toda na veliki finale bomo še počakali.«

»Kako?« se je začudil Gene. »Zdaj imamo enkratno priložnost, da udarimo po njem!«

Jovo je dvignil roko.

»Naj se stvar razvije. Umetnost maščevanja je v tem, da izbereš pravi trenutek.«

»Ampak ..., « je ugovarjal Gene.

Stari rocker ga je potrepljal po hrbtu.

»Izvrstna novica prijatelj, polepšal si mi dan! Našemu cilju smo korak bližje.«

21.

»Ravno si jo zgrešil!« se je nasmehnila Jasna.

Robert je iskal Natašo v študentskem domu.

»Naročila je, naj ti povem, da bo s treningom končala ob devetih. Potem pride k tebi.«

Jasna je okrevala od Jovovega napada, na njenem obrazu ni bilo videti nobenih sledov nasilja. Toda globoko v notranjosti je ostala boleča izkušnja, ki bo sčasoma sicer zbledela, toda izginila ne bo nikoli.

»Kje imajo treninge?« je vprašal. »Saj mi je povedala, a sem pozabil.«

»Na osnovni šoli Ledina, Resljeva cesta,« je odvrnila.

Robert se je odločil, da jo poišče.

Minila sta dva tedna, odkar je prenehal z vadbo karateja. Po pogovoru z Linom je izgubil željo, da bi poiskal nov klub. Za večino »prazne roke« ni več našel motivacije. Zato je upal, da ga bo ogled druge borilne

veščine vsaj malo razvedril.

V telovadnico je prispel ravno na začetek treninga. Z Natašo mu ni uspelo spregovoriti, ker so mečevalci, *kendoke*, že stali v vrsti.

Samo pomahala sta si v pozdrav.

Zagledal je učitelja, *senseja*, Takajukija Šiodo, ki je vodil Kendo klub Musaši Ljubljana. Bil je majhen petdesetletni Japonec, kratkih las in odrezavih gibov, ki so izžarevali dinamičen značaj. Kljub eksplozivni moči, ki je izdajala vrhunskega mojstra borilnih veščin, je deloval umirjeno, sproščeno; njegov pogled je bil prijazen, dobrohoten. Šioda je bil človek, ki ga zlepa ne pozabiš.

Nataša mu je povedala, da se je sensei rodil v mestu Savara, v okraju Katori, kjer je že v zgodnji mladosti vadil samurajske veščine v eni najstarejših japonskih šol *tenšin šodan katori šinto-rju*. Pri sedemindvajsetih je od učitelja, legendarnega mečevalca Hajaši Jazaemona, dobil diplomu z nazivom *šihan* ali *mojster inštruktor*. Nemirni duh ga je vodil na potovanja po Japonski, kjer se je nadalje izpopolnjeval. Tako je naslednjih deset let vadil *aikido*, goloroko samoobrambo *daito-rju* šole, pri Takedu Tokimuneju, osvojil najtežjo šolo mečevanja, *džigen-rju*, pri znameniti samurajski družini Sacuma, se uril v

kjudu, lokostrelstvu pri izjemnem Nakadai Morifusi ter kreiral lastni stil mečevanja, ki mu je dal ime *kinrjukai* ali *šola zlatega zmaja*. Pri osemintridesetih je odpotoval v Evropo, da bi videl svet. V Sloveniji se je nahajal pet let. Poučeval je kendo in aikido ter imel okrog dvesto učencev.

Na začetku treninga so se kendoke razporedili v dve vrsti. Zavzeli so *seiza no kamae* ali klečeči položaj, v katerem se sedi na petah. Oblečen so imeli *keikogi*, zgornji del kimona, in *hakamo* ali široko hlačno krilo. Začetniki so nosili *keikogi* bele barve, naprednejši učenci in mojstri pa moder ali črn *keikogi*.

Šioda je sedel s hrbtom obnjen proti mečevalcem, vsi pa so gledali v sliko senseja Jazaemona. Šihan je v višini srca sklenil roke in začel recitirati komaj slišno molitev za varen in navdihnjen trening. Molitev je bila namenjena Jazaemonu, ki je predstavljal *buddžina* ali *duha zaščitnika bojevnikov* Šiodove šole.

Šihan je na glas izgovarjal molitev, ki so jo učenci ponovili.

»*Šikin haramicu daikomjo.*«

Robert je kasneje izvedel, da je molitev pomenila sledeče: »*Vsaka naša izkušnja nosi v sebi možnosti za prodor do razsvetljene*

zavesti, h kateri težimo.»

Dvakrat so močno, enakomerno zaploskali.

V znak spoštovanja so se priklonili sen-sejevi sliki.

Še enkrat so zaploskali.

Šioda se je obrnil proti učencem in jih pozdravil z besedami: »*Onegai šimas.*»

Priklonili so se drug drugemu.

S tem se je zaključil ceremonial otvortve treninga.

Mečevalci so vstali, vzeli v roke *šinaje*, votle dvoročne meče. Postavili so se v *čudan no kamae*, srednjo držo, pri kateri se vrh meča nahaja v predelu srca.

Za segrevanje so delali *suburi vazo*, ki vsebuje gibanje na vse strani, ob izvajanju osnovnih udarcev z mečem. V sodobnem kendu se vadi pet oblik napada ali *sudži*, najpogostejše pa se izvajajo samo tri: *joge buri* ali vertikalni zamah, *naname buri*, diagonalni zamah, in *cuki*, sunek z vrhom meča.

Po suburiju so si nadeli zaščitno opremo: *tare*, ščitni pas za trebuh, boke in bedra ter *do*, oklep za prsni del. Na glavi so si zavezali bombažno ruto, imenovano *hačimaki*. Nato so si poveznili *men* ali masko, ki je ščitila obraz z jekleno rešetko. Na roke so si nataknili posebne rokavice *kote*. Ker se zaš-

čitna oprema v kendu od 18. stoletja ni skoraj nič spremenila, so bili sodobni mečevalci videti kot starodavni vitezi, samuraji.

Pred sparingom so kendoke izvedli še pozdravni ritual, ki zahteva zavzemanje čepečega položaja *sankjo no kamae*, iz katerega so prešli na vadbo ofenzivnih in defenzivnih tehnik po parih.

Robert je bil prevzet nad bliskovitim gibanjem mečevalcev. Mislil je, da bodo pod zaščitno opremo togi, okorni, vendar se je motil. Še posebej mu je bilo všeč delo nog ali *aši sabaki*.

Na koncu treninga je pristopila Nataša.

»Pod to konzervo je peklenško vroče!« je rekla in si snela masko. »Počutiš se kot sardelica!«

Brisala si je moker obraz.

»Niti sanjalo se mi ni, da je kendo tako zanimiva veščina!« je vzkliknil.

»Ti je všeč?«

»Še vprašaš?!« je bil navdušen. »Kaj meniš, če bi se vam pridružil?«

Nataša se mu je vrgla okrog vratu.

»To bi bilo super!« je vzkliknila. »Midva v kendu, skupaj! Oh, ljubezen moja, kako sem srečna!«

Nato se je odmaknila.

»Kaj pa karate?«

Skomignil je z rameni.

»Zaenkrat me nič več ne mika,« je priznal. »Mislim, da mi bo sprememba koristila.«

22.

Robert in Nataša sta sedela v *seiza no kamae* za pritlikavo mizico.

Šioda ju je povabil na čajanko ali *ča no ju*, kot so ji rekli Japonci.

Sensei je imel trisobno stanovanje na Kodeljevem. Dnevna soba je bila urejena v minimalističnem, zenovskem slogu, brez masivnega, odvečnega pohištva.

Na mizi se je nahajal modro-beli pribor za čajni obred. Za Japonce je imel čajnik s skodelicami neprecenljivo vrednost, še posebej, če je bil star nekaj stoletij in so ga uporabljale mnoge generacije.

Šioda je vzel porcelansto posodo s hladno vodo. Vsebinsko je zlil v jekleni kotliček, kjer je čez čas zavrela.

Nato je poiskal leseno skodelico, v kateri se je nahajal zeleni čaj v prahu. Počasi ga je stresel v vročo vodo. Čaj je mešal z bambusovo metlico, dokler se na površini ni naredila pena. Potem ga je nalil v okrogle keramične skodelice.

Natašino pozornost je pritegnila japonska *ikebana*, ki je nevsiljivo stala ob priboru za čajanko. Šlo je za belo vazo, v kateri so se nahajale tri vejice mačic. Za japonsko kulturo se je zanimala že vrsto let, zato je vedela, da vsaka ikebana nosi posebno sporočilo ali pa simbolizira določen letni čas. Ker jima Šioda ni povedal, zakaj ju je povabil na čajanko, je poskušala namen razbrati iz ikebane. Na prvi pogled se je zdelo, kot da gre za simbol pomladi.

»*Ne ne, to je preveč očitno!*« je pomislila. »*Verjetno gre za nekaj drugega.*«

Potem je opazila število tri; tri vejice, ki so predstavljale Šiodo, Roberta in njo. Zaprti popki so govorili, da je njihov odnos na začetku zveze. Bela barva vaze, ki na Vzhodu pomeni smrt, je simbolizirala duhovno smrt, torej je šlo za opuščanje preteklosti na račun prihodnosti.

Zadovoljno se je namuznila in si popravila dolgi koder za uho. Analiza je uspela, vendar ji še vedno ni bilo povsem jasno, zakaj je Šioda izbral ravno njiju, zakaj sta se mu zdela posebna? Ona je imela v kendu samo modri pas, Robert pa je bil začetnik.

Ob vonju, ki se je širil z dišečih palčk, so pili čaj po strogo določenem ritualu, dva kratka in en dolg, glasen požirek.

Robert je v ustih začutil blag, vendar grenak okus brez dodatkov sladila. Toplota, ki je prihajala od zaužitega čaja, mu je preplavila telo ter prinesla nepričakovano sprostitev.

Obred je potekal v popolni tišini. Nataša mu je zabičala, da ne sme ničesar reči, dokler prvi ne spogovori Šioda. O čajanki je veliko brala, toda še nikoli se je ni udeležila, zato sta sklenila, da bosta opazovala senseja in ga posnemala do trenutka, ko ju bo nagoval.

»V *ča no ju* težimo k *vabiju* in *sabiju*,« je naposled dejal. »Vabi zagovarja osamljeno življenje v naravi, preprostost, rustikalnost, sabi pa opisuje vpliv časa, minljivost. Gre za estetiko nepopolnosti, ki pravi *manj je več*.«

Robert in Nataša sta se spogledala.

»Glavni namen je začititi skladnost neba in zemlje,« je nadaljeval Šioda. »To spoznanje prinaša mir in vliva novih moči. Samuraj, japonski vitez, ki se je boril za svojega gospodarja, se je vsak dan nahajal v smrtni nevarnosti, živel je v nenehni napetosti. Čajanka mu je ponujala *timeout*, kratek predah od krvavih vojn.«

Sensei je za trenutek obmolknil.

»Pomagala mu je prebuditi zavest o minljivosti življenja. Zato so se udeleženci obre-

da obnašali kot tujci, kakor da se ne bodo nikoli več srečali. Od tod drugo ime za čajanko, *ičigo ičie* ali *srečati se enkrat v življenju*. Kratkotrajnost življenja je bojevnika opozarjala na vrednote, ki so bile trajne in pomembnejše od zmag v vojnah.«

»Kdo si je izmislil čajanko?« je vprašala Nataša.

»Za Bodidharmo sta že slišala?«

»Začetnik *zen budizma*,« je dejala Nataša.

»Duhovni oče karateja,« je pripomnil Robert.

»Da, *hai*! Vse to je bil in še mnogo več,« se je nasmehnil sensei. »Legenda pravi, da je Bodidharma nekoč med meditacijo zaspal. To ga je tako razjezilo, da si je odrezal veke in jih vrgel na tla. Tam, kamor so padle, je zrasla rastlina, *čajevец*. Tako so duhovniki zena začeli piti čaj, da bi ostali budni v obdobju dolgotrajnih meditacijah.«

Šioda se je zamislil in rekel: »Obred čajanke, kot ga poznamo danes, izvira od velikega mojstra *Sen no Rikjuja*, ki je živel v 16. stoletju. O njegovi umetnosti ča no ju in poznavanju zena krožijo številne anekdote. Toda njegova usoda se je žalostna končala. Takratni vladar Japonske je mislil, da je Rikju sodeloval v zaroti zoper njega, zato mu

je ukazal, naj izvrši *sepuko*, ritualni samomor.«

»Ali se mu ne reče *harakiri*?« je vprašal Robert.

»*Hai*, gre za dva izraza, ki označujeta isto dejanje. Japoncem je *sepuko* ljubši izraz od *harakiri*ja, ki pomeni *paranje trebuha*. Samuraji so to počeli s posebnim nožem, imenovanim *tanto*.«

Robert je prikimal.

»*Sepuko* so morali izvršiti zato, da so ohranili čast,« je pojasnil Šioda. »Čast je bila v *bušidu*, nepisanemu kodeksu viteških pravil, ena najvišjih in osnovnih vrednot, za katero so bojevniki umirali brez razmišljanja.«

»Pred *sepukom* je samuraj napisal pesem, s katero je izrazil odnos do življenja,« je nadaljeval sensei. »Rikju je zapisal:

*Dvigujem meč,
tale moj meč,
iz davnine v moji lasti.*

*Končno je napočil trenutek,
vržem ga v zrak, proti nebu.*

To je zame najlepša klasična petvrstična pesem, ki ji pravimo *vaka*.«

Robert in Nataša sta uživala ob starodavni poeziji.

23.

»Sensei, ali lahko poveste kdo so bili najbolj znani japonski mečevalci?« je zaprosil Robert na čajanki.

Šioda se je nasmehnil in prikimal.

»Eden prvih najslavnejših je bil *Izasa Čosaja*, ki je v 14. stoletju ustanovil šolo *tenšin šodan katori šinto-rju*. V tej šoli sem se tudi jaz izuril. Čosaja je bil znan kot zanesljiv in pogumen samuraj. Nekega dne sta s prijateljem prijezdila na *Katori širne*, posest šintoističnega samostana, ki je bila posvečena bogu vojne. Ko je Čosaja v bližnjem potoku opral svojega konja, se je le-ta zgrudil mrtev. Veliki bojevnik je spoznal, da je razžalil bogove in onečastil sveto vodo. Zato je sklenil, da bo za pokoro tisoč dni preživel v meditaciji na *Katori širne*. Razodela se mu je vizija, da bo ustanovil mogočno šolo mečevanja, v kateri se bo urilo na tisoče samurajev. In tako se je tudi zgodilo.«

Obiskovalca sta pozorno poslušala senseja.

»Drugi pomembnejši mečevalec je bil *Cukahara Bokuden*. Živel je v 16. stoletju, ko se je Japonska pogreznila v stoletno obdobje državljanskih vojn med samurajskimi klani, znano kot *sengoku džidai*. Otroštvo je preživel v samostanu *Kašima šinto*, kjer se je naučil mečevanja. Zanj pravijo, da je sodeloval v sedemintridesetih bitkah in da je zmagal v več kot sto dvobojih, pri čemer naj bi pobil tristo ljudi, pripadnikov sovražnih družin. *Hai*, to je bilo izjemno krvavo obdobje. Življenje je bilo odvisno od veščine bojevanja.«

Robert in Nataša sta požirala Šiodove besede.

»Povedal vama bom še za enega izvrstnega mojstra meča, ki je živel na prehodu v 20. stoletje; to je bil *Sogaku Takeda*. Pri njegovemu sinu Tokimuneju sem treniral aikido. Takeda je bil eden redkih mojstrov, ki so obvladali vseh osemnajst tradicionalnih veščin. Živel je kot srednjeveški samuraji. Potoval je po Japonski in se dvobojeval z raznimi mečevalci. Nikoli ni bil premagan! Včasih je kot telesni stražar varoval sodnike in pomembne politične osebnosti. Ob neki priložnosti je čisto sam z mečem premagal klan *jakuz*, družno japonske mafije, ki je še danes organizirana v duhu samurajev. Ko je

po tem dogodku prispel v kakšno mesto, je zmeraj dobil dve darili; eno od policije, ker so vedeli, da dokler se bo v mestu nahajal on, ne bo težav; drugo od jakuzašev, ki so želeli, da jih pusti na miru.«

Šioda jima je ponudil pecivo, Nataša ga je brez obotavljanja vzela.

»Zaradi nevarnega življenja je moral do pozne starosti skrbeti za lastno varnost. Ko je na primer obiskal znance, nikoli ni sprejel ponujene hrane ali pijače, ker je moral upoštevati možnost, da je zastrupljena. Zato je s seboj zmeraj nosil čaj v prahu in pecivo, s katerima si je postregel.«

Nataši je zastal grižljaj.

»Njegov najbolj znani učenec je bil *Morihei Uešiba*, utemeljitelj borilne veščine *aikido*, ki je nastala na podlagi Takedinega *daito rju aiki džucuja* in Uešibove mistične izkušnje znane kot *satori* ali razsvetljenje.«

»Kaj pa Musaši?« je vprašala Nataša. »Ali ni bil on največji mečevalec vseh časov?«

»*Hai*, drži! Mijamoto Musaši je bil največji! Pravili so mu *Kensei* ali *Svetnik meča*. Živel je konec 16. in v 17. stoletju. Na njegovo veliko nesrečo se je rodil v času, ko so prenehale državljanske vojne in je v deželi zavladal tristoletni mir. Drugače bi brez dvo-

ma postal vojskovodja Napoleonovega formata, kot so bili Nobunaga, Hidejoši in Tokugava. Musaši je izviral iz revne samurajske družine. V mečevanju je bil samouk, pa vendar je do osemindvajsetega leta premagal največje mečevalce tistega časa, med njimi tudi legendarnega Sasakiya Kodžira.

Ko je v dvoboju porazil brata Seidžura in Denšičira Jošioko, ki sta bila inštruktorja vodilne šole mečevanja, mu je sto samurajev postavilo past, da bi se maščevali. Musaši je pobil štirideset Jošiokinih bojnikov in pobegnil. V tej bitki je odkril novo tehniko bojevanja z dvema mečema. Svojo šolo je poimenoval *hjoho niten iči rju* ali *šola dveh mečev kot enega*.«

»Slišala sem, da je Musaši napisal knjigo o mečevanju,« je pripomnila Nataša. »Baje je nekakšna vojaška doktrina, po kateri se ravnaajo japonski poslovneži. Ali jo morda imate?«

Šioda je vstal, prinesel knjigo in jo položil na mizo.

»*Gorin no šjo* ali *Knjiga petih prstanov* je temeljno delo o mečevanju. Nastala je ob koncu Musašijevega življenja. V njej razlaga bojevniško doktrino, ki ji je rekel *heiho*. Musaši trdi, da številčna premoč sovražnika ni odločilna za zmago, temveč da je potrebno

prodreti v nasprotnikov ritem in ga porušiti. To knjigo vama podarim. Sicer je v angleščini, ker slovenskega prevoda še ni, vendar to za vaju ne bo ovira.«

Nataša in Robert sta se spogledala, bila sta silno presenečena, vendar počaščena spričo darila.

»*Domo arigato sensei!*«

Učitelju sta se globoko priklonila.

»Dovolite da vas še nekaj vprašam,« se je obotavljala Nataša.

Šioda je razširil roke.

»Zakaj ste naju povabili na čajanko? Za naju je to izjemna čast, ampak še vedno ne razumeva zakaj? Ne vem, če je kdo iz našega kluba sploh že bil pri vas.«

»Ikebana.«

Nataša se je zdrznila.

Kako je uganil, da je ob pogledu na ikebano razmišljala o povabilu na čajanko, ali je znal brati misli?!

Robert jo je debelo pogledal, nič mu ni bilo jasno.

»Kasneje,« je zamrmrala.

Že je hotela senseja zasuti z vprašanji, ko je dvignil roko.

»Kendo ne vadita zgolj zaradi zabave, je tako?«

Robert in Nataša sta pritrdila.

»Nocoj sem vama želel povedati, da je smisel mečevanja in borilnih veščin v *bušidu*, samurajevi poti, ki vodi v *zen*, v čisti izvir duhovnosti.«

»Toda zakaj ravno midva?« je vztrajala Nataša. »V klubu je veliko učencev, ki jih zanima smisel mečevanja, med njimi je celo dvanajst mojstrov!«

Šioda se je smehljal.

»Ko sta se v preteklosti srečala izkušena mečevalca, sta takoj vedela, s kom imata opravka. Ponavadi sta drug drugemu rekla '*onuši dekiruna*' ali '*nekaj je v tebi*'. Jaz vidim v vama veličino, ki jo bosta šele odkrila. Zato sem vaju povabil.«

3. del

LED

*Na vseh straneh
sveta so ljudje
bratje. Zakaj potem*

*na vseh morjih
divja vihar, valovi?*

Saigjo Hoši

24.

Soparen večer je jemal sapo.

Robert je stopil pod prho, obrnil ročko za vodo.

Osvežitev je prišla v trenutku.

Najprej si je razhladil glavo.

Stal je pod curkom in kot žejno drevo lovil kaplje, ki so mu polzele po telesu.

Odkar je pred tremi meseci prestopil prag kendo kluba, se mu je zdelo, kakor da je vstopil v novi svet.

Z Natašo sta si bila bližje kot kdajkoli prej, njuna ljubezen se je poglobila, razcvetela kot najbolj dišeča roža. Niti v sanjah si ni mogel predstavljati, da bo v lepi, čudoviti rjavolaski, poleg vsega, kar mu je nudila kot ženska, našel tudi najboljšo prijateljico. Nataša ga je razumela, mu znala prisluhniti, pogovarjala sta se lahko o vsem, kar ga je zanimalo; ni bilo teme, o kateri ne bi imela svojega mnenja. Zato jo je neizmerno cenil.

V kendo klubu se je dobro počutil, vzdušje je bilo sproščeno, prijateljsko. Čep-rav so se mečevalci udeleževali tekmovanj,

niso bili obsedeni z zmago. To je bil vpliv senseja Šiode, ki jih je vzgajal v mirnem in dobrohotnem duhu. Do Roberta je gojil posebno zanimanje in mu na treningih posvečal veliko pozornosti. Nataši je nekoč zaupal, da je njen fant velik talent in da bi v srednjeveški Japonski dosegel slavo vrhunskega mečevalca.

Od čajanke pri Šiodi se je začel Robert živo zanimati za samuraje in bušido. Postal je obseden z njihovo odločnostjo, ko so neomajno sledili pravilom viteškega življenja. Všeč so mu bile vrednote, ki jih je povzdigoval samurajski kodeks: pravičnost, zvestoba, sočutje, resnicoljubnost, vljudnost. Pogum je bil komaj omembe vreden, ker je izhajal iz zahteve po pravilnem ravnanju. Ta razlaga mu je bila še posebej blizu, saj je mnoga lastna dejanja, ki so jih drugi imeli za pogumna, storil iz notranje nuje, da bi ravnal pravično.

»Ugani, kdo je?«

Natašina prisotnost je napolnila majhno kopalnico. Začutil je pritisk njenih dojk na svojem hrbtu. V mislih je jasno videl relief njenega golega telesa. Oblila ga je prijetna toplota.

»Nisem vedel, da se boš tako hitro vrnila.«

Obiskala je starše v Kranju. Mama je si-

cer želela, da bi ostala doma dalj časa, toda Nataša ji je zavrnila, da se pripravlja na dva izpita.

V Robertovo stanovanje je prišla z rezervnim ključem, ki ji ga je dal za novo leto. Pri njem sta se najraje zadrževala, ker ju ni nihče motil.

»Vedela sem, da me boš zelo zelo pogrešal,« je navihano dejala. »Zato sem pohitela k tebi.«

Njune mokre ustnice, žejne ljubezni, so se združile v dolgem poljubu.

»Prav si imela,« je zašepetal z zamolklim glasom.

Pod tušem si jo je vzel kar stoje, strastno, brez omahovanja.

Ko sta se preselila v dnevno sobo, jo je vprašal:

»Greva v diskoteko?«

Potrebna sta bila zabave, plesa.

»Super ideja!« se je takoj strinjala.

25.

Napotila sta se v Avalon, kjer nista bila od novega leta.

Robert se je ob pogledu na Natašo zadovoljno muzal. Nosila je snežno belo bluzo s kratkimi rokavi, mini krilo iste barve in čevljičke z visokimi petkami; bila je vitka, jedra kot mlado vrbovo drevo. Znova ga je zajel val vznemirjenja, da je komaj čakal, da se po disku vrneti v ljubezensko gnezdo in nadaljujeta tam, kjer sta končala. Še nikoli v življenju ni čutil večje sreče. Zdelo se mu je, kot da se je dotaknil nebes in slišal petje angelov. Goreče si je želel, da bi lahko ta občutek zadržal za vedno, da ne bi nič na svetu skalilo njegove sreče. Na žalost pa so se prav tedaj nadenj zgrnili temni oblaki.

Pred vhodom v Avalon sta opazila Mirča in skupino petih karateistov iz Sokola. Roberta je prešinil nelagoden občutek. Spomnil se je, kaj je Viktor naročil članom. Linovo zagotovilo, da karateisti niso resno vzeli trenerjevih besed, ga ni pomirilo, Mirču ni zau-

pal. Če bi bil Lino med njimi, bi bilo vse v redu, toda Mirč je bil kot Pandorina skrinjica; kadar se je napil, je iz njega privrela sama zloba.

Mirč jima je kazal hrbet.

Videti je bilo kakor, da ju ni registriral.

Toda tik pred vstopom v diskoteko se je postavil pred njiju.

»Kam pa kam?«

Iz Mirča je buhnil zadah po alkoholu.

»Noter!« je bil odločen Robert.

»Niti po pomoti! Viktor ti je prepovedal vstop v Avalon!«

»Ne da bi vedel!«

»Zdaj veš! Vstop je prepovedan Indijancem, psom in Robertu Resniku!«

Karateisti so se zasmejali, najbolj glasna sta bila Vili in Božo.

»Mirč, umakni se!« je zahteval Robert.

Nataša ga je povlekla za roko.

»Ni mi več do zabave, pojdiva drugam!«

»Mala, ti kar ostani!« se je pijano zarežal Mirč. »Samo ta skica naj izgine! Potem ti bomo mi pokazali, kaj je prava zabava, a ne, fantje?!«

Karateisti so veselo pritrdili.

»Ti slamnati pajac, kdaj boš začel misliti z lastno glavo?!« mu je zabrusil Ptujčan.
»Ali boš celo življenje Viktorjev hlapec?«

Mirčeve oči so se nevarno zožile.

Robert se je obrnil k svoji puncu in rekel: »Greva, ta družba ni za naju!«

Nista naredila niti tri korake, ko je Mirč vzkliknil: »Prekleti Štajerc!« in se zakadil vanj.

Robert se je bliskovito obrnil.

Brez razmišljanja je sprožil nogo, izvedel brco *mae geri* in začutil, kako se njegov čevelj pogreza v napadalčev želodec.

Pijani nasilnež se je zložil po tleh; pričel je bruhati.

Vili, ki je bil najbližji Robertu, ga je napadel brez opozorila.

Poskušal mu je zadati krožno brco *ma-vaši geri* v glavo.

Ptujčan ga je ulovil za gleženj in posunil, da je padel na hrbet.

Ostali štirje karateisti so se postavili v gard.

Robert ni imel več opravka s pijanimi ali zaletavimi uličarji, ampak s prekaljenimi borci, ki se ne bodo pustili presenetiti.

»Beži!« je velel Nataši, ki je neodločno stala ob njem.

Čutil je, da vseh ne bo mogel premagati, zato se je zbal zanjo. Prav tako ni želel, da bi ga videla obležati na pločniku.

Pred vhodom v Avalon se je nabrala mno-

žica navijaško razpoloženih gledalcev.

Robert je videl kako so prihiteli še trije redarji, člani Sokola.

»Nehajte! Kaj se pa greste?!«

Iz gruč opazovalcev se je iztrgal Lino.

Postavil se je med Roberta in klubske kolege.

»Pesjan nas je napadel!« se je zlagal Božo.

Temnopolti karateist je opazil Mirča, ki se je še vedno zvijal na tleh in vprašljivo pogledal Roberta.

»Z Natašo sva hotela v Avalon, a naju ni spustil noter! Potem pa nama ni dovolil oditi!«

Lino se je obrnil k razdraženim kolegom.

»Fantje, kaj ste čisto ponoreli?!«

»Ali si pozabil, kaj nam je Viktor naročil?« ga je opomnil Božo.

Lino je po jeznih pogledih spoznal, da vrag šalo jemlje, zato je rekel Robertu: »Pojdi in ne zahajaj več v Avalona!«

Ptujčan je razumel, da ga prijatelj želi rešiti.

Natašo, ki je otrpnila od strahu, je prijel za roko in jo potegnil za seboj.

Naglo sta odšla proti Kongresnemu trgu.

Ko sta bila sredi parka, ga je vprašala,

ali sta že na varnem.

»Ne vem,« je odvrnil. »Odvisno od Lina, če jih je uspel zadržati.«

In tedaj sta zagledala tri postave, ki so od Avalona stekle proti njima.

Prepoznala sta Mirča, Vilija in Boža.

»Sezuj se!« je velel Nataši. »Hitra mora-va biti kot blisk.«

Nataša ga je ubogala.

Čeveljčke z visokimi petkami je prišla v roko, nakar sta zbežala, kolikor so ju nesle noge.

Najprej je pomisli, da bi jo mahnila proti Ljubljani, potem pa je ugotovil, da bi morala predolgo teči, preden bi se lahko skrila. Zato sta se napotila v Gosposko ulico.

Prečkala sta cesto.

Tekla sta sključeno in upala, da ju bodo parkirani avtomobili dovolj zakrili, saj je bila ulica osvetljena kot novoletna jelka.

Jezni vzkliki, ki sta jih slišala za hrbtom, so se jima vztrajno približevali. Samo vprašanje časa je bilo, kdaj ju bodo dohiteli. Vedel je, da mora nekaj naglo ukreniti.

Zavil je v ulico z imenom Židovska steza, na levi strani je zagledal odprta vrata stare hiše.

Naglo sta smuknila v temni hodnik.

Kmalu sta zaslišala pregnanjalce.

»Hitreje! Sem sta šla!« je Mirč spodbujal Vilija in Boža. »Ne smeta pobegniti!«

In že so stekli mimo v smeri Ljubljani-ce.

Robert in Nataša sta počakala minuto, dve, nakar sta zapustila skrivališče.

Napotila sta se nazaj do Gosposke proti Maximarketu. Obhajale so ju črne misli, čutila sta, da je konec brezskrbnih dni.

26.

V telovadnici osnovne šole Slava Klavora v Šiški je vladala norišnica. Hard rock skupina *Petek 13.* je imela promocijo zadnjega heavy metal albuma. Ob ekstremno glasnem ozvočenju so Jovo, Gavran in Doc trgali strune na električnih gitarah, Gene pa je divje razbijal po bobnih. Mladi so histerično vreščali, moleli roke v zrak in skakali.

Izvajalci so se potili kot konji, da so dali raji najboljši del sebe. Jovo se je drl iz petih žil. Za ogrevanje so zaigrali nekaj uvodnih komadov z albumov *Nor in zmeden*, *Profokse na kole*, *LSD* in *Zombi*. Največji hit pa je bila osrednja pesem *Satanov evangelij*, po kateri se je album tudi imenoval. Jovu je uspelo pretopiti besedilo iz poezije v rock.

Kričal je:

»Satan, ja, ja, ja ...
tam na griču, ha, ha, ha ...
je vse prebiču, da, da, da ... «

Množica je padla v ekstazo in zahtevala *bis!* Skupina jo je morala zaigrati še petkrat.

Višek predstave je koncert dosegel na koncu, ko je Jovo udarjal s kitaro po tleh, Gavran je svojo zalučal med poslušalce, Gene pa je zbrcal bobne, da so se razleteli po odru.

Ko so reflektorji ugasnili in so izvajalci ob burnih ovacijah odšli v garderobo, so mladi počasi zapustili dvorano.

»Fantje, bili ste božanski!« jim je zagotovil menedžer Ivan Vlah. »Še nekaj takih nastopov in bomo bogati kot Rockefellerji!«

Menedžer jih je še deset minut utrujal s hvalospevi, nato pa odšel po denar od vstopnic.

»Da, res smo bili kul!« je vzkiknil Gavran.

»Jeah, razturamo!« je pritegnil Gene.

Jovo je bil neznansko utrujen. Videl je samo še posteljo, v katero bo padel kot ubit. Moral si je priznati, da ni imel več toliko energije in volje kot nekoč, ko je po koncertu zavil še v disko, kjer je pijančeval in plesal do zgodnjega jutra ter si za posladek odpeljal še brhko mladenko, včasih kar dve.

»Jovo, že pred koncertom sem ti hotel povedati nekaj pomembnega,« je rekel Gene. »Izvedel sem danes popoldan.«

»Ne more počakati do jutra?«
»Lahko, samo mislim, da te bo zanimalo.
Gre za Roberta!«

»Kaj?!« je oživel Jovo. »Izpljuni!«
»Včeraj se je Štajerc stepel s karateisti
iz Sokola.«

Gene jim je do potankosti opisal dogodek.

»Kdo ti je povedal?« je vprašal Doc.
»Bratranec Vili. Sam je pokasiral nekaj
batin.«

»Kako bomo to izkoristili za maščevanje?« je zanimalo Gavrana.

»Nestrpnost Sokolašev do Roberta moramo okrepiti,« je sklenil Jovo. »Naj ga raztrgajo namesto nas!«

»To bo malo težje,« se je oglasil Gene.
»Lino v klubu ščiti Štajerca, vsem govori, da je napad nanj otročji, nesmiseln. Viktor sicer pritiska nanj, a Lino ne popusti.«

»Torej, jasno je kot beli dan!« je vzkliknil Jovo.

Gavran, Doc in Gene so ga debelo pogledali.

»Spreti moramo Lina in Roberta!«

27.

Pri Robertu je pozvonilo.

Odprl je vrata in debelo pogledal.

»Zdravo!« ga je nagovoril gost. »Te lahko zmotim?«

Robert ga je povabil noter.

»Gotovo se čudiš, kaj iščem pri tebi?«

Res je, moral si je priznati, da je bil Samo Krajnc, trener karate kluba Študent, zadnji človek, ki ga je pričakoval na svojem pragu. Bil je srednje visok, sloke postave, redkih črnih las, umirjenega, vendar odločnega in iskrenega pogleda.

»Šel bom kar k stvari,« je rekel, ko je sedel v ponujeni naslonjač. »Čez dva tedna gremo v Reko na mednarodni turnir. Za borbe ekipno mi manjka tekmovalec. Rad bi te nagovoril, da greš z nami. Kaj praviš?«

Robert je onemel. Takšnega vabila ni pričakoval niti v sanjah.

»Videl sem tvoj nastop na ligi,« je nadaljeval Samo. »Vem, kaj zmoreš.«

»Ampak jaz že več mesecev ne treniram

karateja!«

»Sem slišal,« je prikimal, »toda baje vadiš kendo.«

»Da, štirikrat do petkrat na teden, samo, kendo ni karate.«

»Izvajaš borbe pri kendu?«

»Redno.«

»Potem si v formi! *Timing* je pri obeh veščinah odločilnega pomena. Če znaš pri mečevanju oceniti pravi trenutek za napad in obrambo, potem veš to tudi pri karateju.«

Robert se je zamislil, bilo je nekaj logike v besedah trenerja Študenta.

»Ti si mojster karateja,« je nadaljeval gost. »Tvoje telo je avtomatiziralo borbene gibe, to je kot vožnja s kolesom! Ko jo enrat osvojiš, je ne moreš več pozabiti, zato ne skrbi. Poleg tega bomo imeli v klubu še desetdnevne priprave na tekmo.«

»Ne vem,« se je obotavljal Robert. »Karate sem dal na stran.«

»Glej, kristalno jasno mi je, da je karate tvoja prva ljubezen v borilnih veščinah,« je nadaljeval Samo, »in vem, zakaj si ga zapustil.«

»Mar res?«

»Seveda! Zaradi Kostolomca!«

Trener Študenta ga je pomenljivo pogledal.

»Stari, ali ne veš, da si čez noč postal legenda?!«

»Kako to misliš?«

»Tvoja odločnost, ko si se zoperstavil Viktorju na ligi, je v karate zvezi odjeknila kot bomba. Slišal pa sem tudi za tvoj obračun pred Avalonom.«

Robert se niti malo ni zavedal pomena svojih dejanj za skupnost karateja.

»Če se vam pridružim, se lahko zgodi, da boš imel težave s Kostolomcem,« je pripomnil.

Samo je zamahnil z roko.

»Temu napihnjencu želim dokazati, da o pedagoškem delu nima pojma. Bolj ko boš uspešen na tatamiju, večji prav bom imel jaz. Zato mi je veliko do tega, da te imam v ekipi.«

Robert je omahoval.

Misel, da bi se vrnil h karateju, se mu je zdela tuja, celo absurdna. Vanj je treščila kot strela z jasnega. Kaj pa kendo?! Ali bi ga lahko treniral skupaj s karatejem? Bi imel dovolj časa? In kaj poreče Nataša? Ne, brez njene privolitve o tem ne bo niti razmišljal.

»Če se odločiš za nastop na tatamiju, imaš večje možnosti, da rešiš spor z Viktorjevimi karateisti na varen način,« mu je prigovarjal Samo. »Mnogo bolje je, da se z nji-

mi srečaš na borišču, kjer sodniki kontrolirajo pogoje fair playa, kot da se stepeš z njimi na ulici.«

Moral je priznati, da so imeli argumenti trenerja Študenta določeno težo. Kljub temu je rekel, da se noče prenageliti in da mu bo dokončen odgovor dal naslednji dan, ko bo zadevo prespal. V resnici se je želel najprej pogovoriti z Natašo.

28.

Nataša se je strinjala s Samom, da je spor nabolje rešiti na tatamiju. Skrivanje in nenehno oprezovanje za karateisti iz Sokola je načenjalo tudi njene živce. Tekmovanje je bilo najboljša izbira. Postavila pa je pogoj, da mora ostati v kendu, kar je z veseljem privolil.

Tako se je Robert znašel na pripravah za Reko.

Ekipo so poleg njega sestavljali Roman, Karč, Zdravko in Samo. Fantje so ga navdušeno pozdravili; takoj je vedel, da se bo med njimi odlično počutil.

Že na prvem treningu je opazil, da ima Samo drugačen pristop kot Viktor. Pri karateju je dajal poudarek na meditacijo in mentalno moč. Pojasnil je, da je borba spopad dveh osebnosti, da zmaga tisti tekmovalec, ki je bolj odločen, notranje trden.

»Borbene reakcije so najbolj optimalne v stanju *zanšina* ali *mirnega uma*,« je govoril trener Študenta. »Če si vznemirjen, zaskr-

bljen ali prestrašen, se bodo mišice skrčile, otrpnile. Takrat bodo telesne reakcije zgrešene. Zato je zelo pomembno, da si za tekmo pravilno motiviran in mentalno uravnovešen.«

V ta namen so v klubu ob tradicionalni sedeči meditaciji *zazen* uporabljali *mind machine* ali *napravo za nadzorovanje uma*. Šlo je za majhen kasetnik, slušalke in posebna očala. Zvočni in svetlobni impulzi so stimulirali možgansko valovanje *alfa*, ki je prinašalo sproščeno stanje med budnostjo in spanjem pri zaprtih očeh.

»V Ameriki so opravili vrsto poskusov z *alfa* treningom,« je razlagal Samo. »V raziskavo so vključili tri skupine. Prva je izvajala samo fizično vadbo, druga je v obsegu sedemdesetih odstotkov trenirala karate, trideset odstotkov časa pa porabila za *alfa* trening, tretja skupina je sedemdeset odstotkov meditirala, v preostalem času pa vadila karate. Na kontrolnem turnirju, ki je sledil, se je najbolje odrezala tretja skupina, najslabše pa prva. Torej, kot pravijo naši južni bratje: '*Snaga klade valja, ali um caruje!*'«

Robert je bil navdušen nad novimi spoznanji. Ni mogel verjeti, da je šla celo znanost z roko v roki z borilnimi veščinami.

29.

Enajsti pokal *Osvoboditve* v Reki je bil pravi spektakel. Trajal je tri dni, udeležilo se ga je čez petsto karateistov iz Hrvaške, Slovenije, Avstrije, Italije in Madžarske. Tekmovalci so se pomerili v borbah in katah v vseh starostnih skupinah. Zaradi množičnosti udeležencev ni bilo borb za juniorje, za seniorje pa so stekli samo boji v absolutni kategoriji.

V finalnem delu tekmovanja je organizator pripravil pester program demonstracij boričnih veščin. Nastopili so karateisti šole *ueči-ryu* in prikazali nekaj neverjetnih tehnik *tamešivarija*, lomljenja opek in lesenih kijev. *Budokai* šola iz Zagreba je fascinirala z gibčnostjo borcev, ki so izvajali moške in ženske špage. Karateisti iz Pule so demonstrirali tehnike *kobuda* z dolgimi palicami, *aikidoke* iz Rima pa so navdušili z vratolomnimi meti, vzvodi in padci. Prikaz veščin je bil prava paša za oči.

Kot častni gost se je tekmovanja udele-

žil Branko Cikatić iz Splita, šampion v kik-boksu in aktualni svetovni prvak tajskega boksa.

V disciplini borbe ekipno Študentu ni šlo najbolje. V prvem krogu so s tesnim rezultatom 3 : 2 premagali ekipo iz Graza. Odločilni meč je izbral Robert. Drugi krog so delali z ekipo iz Samobora in pri nerešenemu izidu posamičnih borb izgubili zaradi razlike v točkah.

V borbah posamezno sta Karč in Zdravko izpadla že v prvem kolu, Roman pa v drugem. Samo je imel nekaj več sreče ter prišel v repasaž za bronasto medaljo. Po dveh podaljških mu je uspelo premagati Italijana Bianchija, s čimer je osvojil tretje mesto.

Zato pa je Robert vse presenetil!

V prvem kolu je s 6 : 0 deklasiral tekmovalca iz Pule, v drugem kolu je z rezultatom 4 : 2 premagal domačina iz Reke, v tretjem kolu je s 3 : 1 porazil Madžara in v četrtem kolu s 6 : 5 odpravil Italijana.

V finalu se je za prvo mesto bojeval z Branislavom Milićem iz Zagreba, ki je bil petkratni republiški prvak. Milić je bil neverjetno hiter in eksploziven borec. Ta dan se je nahajal v življenjski formi, z lahkoto se je sprehodil čez tatami do finala.

Takoj na začetku je povedel z 2 : 0.

Robert se je trudil, da bi izenačil rezultat.

Deset sekund pred iztekom časa je zmanjšal razliko na eno točko.

Toda izkušeni Milič je znal zavlačevati in varovati rezultat. Ob udarcu na gong je dobil boj s 5 : 4.

Gledalci, ki so spremljali finale, so se strinjali, da je bila to najlepša borba na tekmi in da bi lahko Slovenec celo zmagal, če bi imel na razpolago več časa. Vse je zanimalo, kdo je mladi, neznani tekmovalec, ki je poskrbel za presenečenje med poznavalci. Ni jim šlo v glavo, da se je lahko neki outsider prebil v sam vrh močnega mednarodnega turnirja.

Robert in njegovi novi prijatelji so slavili.

Domov so nesli dve medalji, srebrno in bronasto. To je bil dosežek, vreden hvale. Robertu je bilo edino žal, da se na tekmi niso pojavili Viktorjevi karateisti. Kasneje je izvedel, da so se udeležili turnirja v Neaplju, ki je bil isti vikend kot pokal v Reki. Zaradi tega se ni preveč grizel, zanje bo imel še dovolj priložnosti. Bil je zadovoljen, da si je pridobil izkušnjo z mednarodne tekme, ker je vedel, da mu bo zelo koristila, ko bo napočil *dan D*.

30.

Nina je bila v Črnučah na obisku pri prijateljici Maji.

Na avtobusu proti Bežigradu je srečala sošolca Jerneja, ki se je prav tako vračal s potepa pri kolegih in je stanoval v bližini FSPN-ja.

»Danes sem naredil izpit iz sociologije družine,« se je pohvalil. »Dolg iz drugega letnika. Ostalo mi je še pet izpitov. Kaj pa tebi?«

»Jaz imam še dva, a sem se med počitnicami lotila diplomske naloge.«

»Sijajno! Kakšen naslov si izbrala?«

»Sociološki vidiki partnerstva.«

»Zanimiva tema! Tipično ženska, ampak zanimiva!«

Na postaji sta izstopila in se po stopnicah napotila proti podhodu.

»Kako je Lino?« je vprašal Jernej. »V Delu sem prebral, da je zmagal na tekmovanju v Neaplju.«

»Ja, čisto nor je na karate.«

»Pa ne bolj kot nate.«

Nini je bila pripomba všeč.

Ko sta šla skozi mračni podhod, ki je peljal pod Dunajsko cesto, sta iz teme planila dva neznanca.

Čez glavo sta imela poveznjeno žensko nogavico.

Roparja! – je prešinilo Nino.

Kot v cenenem ameriškem filmu, s to razliko, da je šlo zares!

Eden je bil visok, drugi nekoliko nižji. Oblečene sta imela kavbojke, jakno in teniške copate. Visoki je zgrabil Nino, jo potisnil ob steno, drugi je prijel Jerneja za srajco in mu nastavil nož na vrat.

»Mrkni, frajer!« mu je zabrusil neznanec.

Ker se Jernej od strahu ni mogel premakniti, mu je nasilnež primazal klofuto.

»Kaj pa moja prijateljica?« je zastokal študent.

»Te nič ne briga!«

»Gospod, lepo prosim, spustite jo!« je moledoval Jernej.

»Če se takoj ne pobereš, te bom sesekljal na koščke!« je zagrozil napadalec in ga vbodel ravno toliko, da je pritekla kri.

Študent ni bil junak, zato si ni dal dvakrat reči. Brezglavo je zbežal po hodniku, ki

je bil ob tej pozni uri prazen.

Potem sta se oba spravila na Nino.

Tisti z nožem jo je grobo prijel za brado in ji silil v obraz. Začutila je njegovo vročo sapo, od katere jo je prevzela slabost.

»Dobro me poslušaj, čokoladna! In si zapomni!«

Z nožem ji je prerezal krilo med nogami.

»Imam sporočilo za Sokolaše! Od Roberta!«

Nina se je zdrznila ob znanem imenu. Le kaj bi lahko imel skupnega Linov prijatelj s tema nasilnežema? To ni bil njegov stil!

Potem se je zagledala v višjega napadalca.

»Robert, si ti?« je vprašala.

Napadalec se je potuhnjeno zarežal, jo prijel za dojko.

»Čokoladna, ne poslušaj me!« je odvrnil nasilnež z nožem. »Sporočilo, ja?!«

Nino je popadel nerazložljiv strah. Odrvenela je v pričakovanju, kaj ji bosta naredila.

»Če se še kdaj približate Robertu, vas bova midva obiskala! Najprej bodo na vrsti dekleta, potem pa še fantje!«

Neznanec ji je do potankosti opisal, kaj jim bosta storila. Medtem je z nožem šel po

njenem bedru in se ustavil pod krilom. Zarezal je rob hlačk in jih strgal z eno samo kret-njo.

»Tole bova vzela kot trofejo!«

Porogljivo ji je pomolil hlačke pod nos.

»Preden odideva se bomo še malo poigrali!«

Nina je spoznala, da jo nameravata posiliti. V trenutku jo je minila otrplost. Pričela je kričati na pomoč in se ju otepati. Po naključju je tistemu z nožem snela krinko z obraza.

Za hip so vsi trije obstali.

Nina si ga je dobro ogledala, vendar ga ni poznala.

»Mrha!« je vzkliknil in jo udaril po licu.

»Zdaj je ne boš več poceni odnesla!«

Kdo ve, kaj bi ji storila, če ne bi po stopnicah prišel starejši možakar.

»Kva dogaja?!« se je zadr.

Napotil se je proti njim.

Napadalca sta brez obotavljanja pobegnila.

Nina se je zaradi vznemirjenja in strahu sesedla ter razjokala.

»Jovo, babnica te je videla,« je rekel Doc in si snel krinko, ko sta prišla za prvi vogal.

»Nič ne de,« je odvrnil Jovo, »svoje sva

dosegla. Lino bo pobesnel in Sokolaši bodo še bolj divje planili po Štajercu!«

»Žal mi je, da se nisva mogla pozabavati s črnko.«

»Da, škoda!«

31.

V Karate zvezi Slovenije so se čudili, zakaj je Sokol po petih letih znova organiziral mednarodni turnir za pokal Ljubljane. Svojčas je bilo to najuglednejše tekmovanje v Sloveniji. Udeležile so se ga ekipe iz tujine s trenerji, ki so bili nekoč Viktorjevi konkurenti na tatamiju. Po zaključku tekmovalnih karier so stara rivalstva prerasla v prijateljstva in sodelovanje.

Pokal se je odvijal v dvorani Tivoli, ki je slovela po zasedenosti in je bilo potrebno termin za tekmo rezervirati leto dni vnaprej. Viktor je to trditev postavil na laž. Ko se je odločil, da bo izpeljal pokal, je dobil dvorano v dveh tednih. Imel je pač dobre zveze. Nič čudnega, saj je bil živa legenda v športu in izven njega.

Za svečano otvoritev je pridobil celo župana, ki je imel pozdravni govor. Pevski zbor iz bežigradske osnovne šole je zapel državno himno. V pozdrav zastavi, se je postrojilo petdeset klubov. Plesna šola Casina

je izvedla atraktivno točko *jazz baleta*.

Po sodniškem pozdravu so se tekmovalci razkropili po dvorani.

Na programu sta bili samo dve disciplini, borbe za člane posamezno in ekipno v absolutni kategoriji.

Začeli so z ekipnimi meči.

Sokol in Študent sta se srečala že v prvem kolu.

Samo je namignil Robertu, češ da je Viktor gotovo namestil žreb, da bi se jim oddolžil za poraz v prvi ligi.

Robert je opazil, da v postavi Sokola ni bilo Marka. Kostolomec mu očitno ni več zaupal. Tako so njihovo ekipo sestavljali Mirč, Lino, Vili, Božo in Aleš.

Ptujčana pa je zbodla še ena stvar.

Na klopi za tekmovalce je sedela Nina. Oblečena je bila v kimono, ker se v civiliki nihče ni smel približati borišču. Linove tekme je ponavadi spremljala s tribune. Zakaj ta nenavadna sprememba? Kaj je bilo v pokalu Ljubljane tako izjemnega? In zakaj ji je Viktor dovolil ta privilegij? Robert se ni mogel dokopati do zadovoljivega odgovora. Zato se je raje osredotočil na tekmo in pozabil na Nino.

Za razliko od lige, kjer je bilo potrebno seznam borcev oddati pred pričetkom srečan-

ja in se striktno držati zaporedja, je Kostolomec vztrajal, da na njegovem turnirju to ni potrebno. Kot organizator je imel pravico do takšne odločitve. Robert je zaslutil, da ima Viktor nekaj za bregom.

Prvo borbo sta izvedla Mirč in Zdravko.

Sokolaš je napadal grobo, neizprosno. Povedel je z rezultatom 5 : 3 in si prislužil dve kazni za premočen kontakt.

Ob zadnjem udarcu na gong je karateist iz Študenta spustil gard ter se hotel vrniti na črto.

Mirč mu je zadal siloviti krožni *mavaši geri* z nogo v rebra.

Zdravko se je zgrudil na tla.

Prihitel je zdravnik, potipal mesto udarca in zmajal z glavo.

»Tri rebra so šla,« je povedal glavnemu sodniku. »Potrebovali bomo nosila.«

Zdravka so odnesli.

Mirč je prepričeval sodnike, da je šlo za nesrečo, da ni slišal znaka za konec borbe. Vmešal se je Viktor ter branil svojega borca. Sodniki se niso mogli odločiti.

»Ko bi bil vsaj Danilo Primožič tukaj,« je zastokal Kramberger, ki je opravljal funkcijo vrhovnega sodnika. »On bi vedel, kaj storiti.«

»Kolegi, bodimo realni, praktični,« se je

oglasil majhen sodnik iz Celja. »Če Sokolu vzamemo to borbo in diskvalificiramo njegovega tekmovalca, bo Kostolomec naredil vrağa in pol. Lahko se zgodi, da bo celo prekinil tekmo! Dajmo jim raje zmago in presodimo, da je bila nesreča.«

Sodniki so se strinjali. Nihče se ni želel bosti z Viktorjem. Mirču so dodelili *no kači* in ekipa Sokola je dobila prvo borbo.

V naslednjem meču sta se srečala Božo in Karč.

Sokolaš je prvo točko osvojil s povezavo dveh ročnih tehnik. Potem je dvakrat premočno udaril in Karču so dosodili tri prednostne točke. Nato je Božo dvakrat presenetil nasprotnika z vodilno roko, *kizami zukijem*. Za izvrstno prestrezanje je obakrat dobil ipone. Vodil je s 5 : 3. Sokol je imel zmago v žepu.

Štiri sekunde pred koncem pa se je Božo, namesto da bi varoval prednost, zakadil v karateista iz Študenta.

Z džako zukijem mu je zlomil nos.

Znova je moral intervenirati zdravnik.

Karča so posedli za mizo prve pomoči.

Sodnik je diskvalificiral Boža.

Ekipa Študenta je izenačila rezultat.

»Pazi nase!« je Samo posvaril Roberta, ko si je zavezoval tekmovalni pas. »Z Vik-

torjevimi borci je nekaj narobe, njihovi kontakti so močnejši od običajnih. To ni več samo zastraševanje.«

Ptujčan je prikimal.

»Poglej Kostolomca!« ga je opozoril Samo. »Sploh se ne vznemirja. Kot da mu je vseeno za zmago. Ponavadi nori ter zmerja sodnike in tekmovalce, danes pa je čisto miren. To mi ni všeč!«

»Ne skrbi!« Robert si je vstavil ščitnike za zobe. »Moj nasprotnik je Lino. Ne glede na to, kaj jim je Viktor naročil, ga on ne bo ubogal, midva sva prijatelja.«

»Ne zanašaj se preveč na njegovo naklonjenost. Raje se pazi!«

Robertu se ni niti sanjalo, kako prav je imel trener Študenta.

V Linu je namreč vrelo, njegova edina misel je bila, pohoditi nasprotnika. Celotni turnir je bil namenjen samo temu trenutku – Linovemu maščevanju!

Ko mu je Nina med nepotolažljivim jokom povedala, kaj se ji je pripetilo v podhodu Dunajske ceste, najprej ni hotel verjeti, da bi bil Robert posredi. On že ni bil takšne vrste človek. Toda bolj ko je o tem razmišljal, bolj ga je razjedal dvom. Je mar precenil prijatelja? Res je bilo, da se še nista dolgo poznala, ampak da bi se tako zmotil? Ve-

del je, da se ljudje spreminjajo, Ptujčan pa je šel skozi obdobje posebno težkih preizkušenj. Izključili so ga iz kluba, v katerem si je želel trenirati, potem pa si je nakopal še Mirčevo sovraštvo in zamero določenih članov Sokola, ki so mu obljubili maščevanje. Vse to bi ga lahko pahnilo v obup.

Morda je Robert od njega preveč pričakoval. Mogoče si je mislil, da bosta oba zapustila Sokol. In ko se to ni zgodilo, se je počutil izdanega. Tudi njegove besede, ko mu je dejal, naj ne hodi več v Avalon, si je lahko napačno razlagal. Morda ni dojel, da ga je Lino takrat poskušal rešiti.

Po napadu v podhodu sta z Nino obiskala Viktorja in ga vprašala, ali naj zadevo prijavita policiji. Kostolomec jima je obljubil, da bo sam opravil s policijo in da je najbolj pomembno, da najdejo tistega, ki ga je Nina videla. Od njega bodo izsilili vsa potrebna priznanja. Sumil je, da gre za kakšnega novega Robertovega kolega iz Študenta, ali pa kar za njih vse. Zato se je odločil, da bo organiziral tekmo, na kateri si bo lahko Nina ogledala karateiste iz Študenta.

Do tretje borbe še ni identificirala napadalca. Toda Lino je bil zdaj prepričan, da je šlo za Robertovo maslo, za katerim so stali Krajnc in njegovi učenci. Viktor jim je to

dopovedoval zadnjih štirinajst dni. Pravil jim je, da ni važno, če zmagajo, pač pa naj pretepejo in poškodujejo barabe iz Študenta, ki so si drznili napasti Nino in groziti Sokolu.

Ko je sodnik oznanil začetek borbe, je Lino napadel kot iz topa in Ptujčana močno udaril na oko.

Robertu se je zvrtilo.

Za hip je pred desnim očesom videl samo belo meglico.

Ko si je opomogel, je sodnik Lina opomnil zaradi kontakta, vendar mu ni izrekel kazni.

Robert je bil presenečen, saj je vedel, da ima Lino izvrstno kontrolo udarcev. Torej ni šlo za naključje.

Sklenil je, da bo bolje varoval glavo. Dvignil je gard in se pokrtil z rokami.

Temnopolti karateist je to nemudoma izkoristil, zadal mu je krožno brco *mavaši geri* v nezaščitena rebra. Roberta je peklenško zbolelo, vendar je stisnil zobe.

Sodnik je Linu dodelil ipon za uspešno akcijo.

Ptujčan je spustil gard.

Tudi sam se je odločil za napad.

Pritisnil je na nasprotnika in osvojil vazari.

Lino je nemudoma vrnil akcijo in mu z

ročnim direktom okrvavil ustnico.

Sodnik je temnopoltemu Sokolašu izrekel kazen za kontakt.

Rezultat je bil izenačen, 2 : 2.

Robert je omahoval, ali naj se varuje in izogiba neposrednemu stiku ali naj napade, ker je bil napad najboljša obramba.

Lino je izkoristil njegovo neodločnost ter energično navalil s kombinacijo tehnik. Zaradi novega udarca v nos so se Ptujčanu zasolzile oči.

Zdravnik je ugotovil, da kost ni poškodovana.

Robert se je vrnil na tatami.

Sodnik je znova kaznoval Sokolaša.

Ptujčan je povedel s 4 : 2, vendar ni več želel nadaljevati borbe, ki je izgubila športni duh.

V naslednji akciji je prijel nasprotnika v klinč.

»Kaj za vraga je s tabo?!« ga je vprašal.

»Podlež!« mu je zabrusil Lino. »Boš že videl, kaj je narobe!«

Sokolaš je nadaljeval z nekontroliranimi napadi.

Robert se je odločil, da čim prej konča meč.

Trikrat je prestopil rob tatamija, s čimer je izgubil borbo.

»Strahopetec!« je kričal Lino. »Nisem še opravil s tabo!«

Robert se je vrnil na klop.

»Pametno!« je rekel Samo, ga potrepljal po kolenu. »To farso moramo zaključiti!«

Odšel je k vrhovnemu sodniku in ga obvestil, da ekipa Študenta odstopa od nadaljnjih nastopov.

»Dobra odločitev,« se je strinjal Kramberger. »Opazoval sem vaše borbe. Sokolaši so danes še bolj divji kot po navadi, kakor da so na steroidih.«

Ekipa Študenta je pobrala svojo opremo in se napotila v slačilnico.

Karateisti iz Sokola so jim kazali osle ter žugali s pestmi.

»Ti so čisto ponoreli,« je pripomnil Zdravko.

»Moram se pogovoriti z Linom,« je dejal Robert. »Izvedeti moram, kaj je narobe.«

Samo ga je zadržal.

»Poskusi kdaj drugič, danes ni pravi trenutek.«

Robert ga je ubogal.

4. del

VETER

*Zmagovalec
in poraženec,*

*oba sta,
kot kapljica
rose,*

*kot blisk
in strela.*

*Tako bi
moralι gledati
na življenje.*

Ouči Jošitaka

32.

Robert je izgubljeno taval po mestu.

Mrak je zdrsnil v temo, prižgale so se luči, Ljubljana je zaživela v umetni svetlobi reklamnih napisov in izložb. Ljudje so hiteli po nakupih, se pripravljali na miren večer pred TV-sprejemniki. Med dirjajočo množico se je počutil osamljenega. Zdelo se mu je, da ima samo on največje probleme na svetu. Niti pogovor z Natašo in Samom ni zalegel. Ni mogel razumeti Linovega nenavadnega obnašanja na tekmovanju. Od kod tolikšna sovražnost pri nekdanjem prijatelju? In zakaj so bili Viktorjevi karateisti tako žaljivi, nasilni do tekmovalcev iz Študenta? Je bil on razlog? Ali naj za vedno zapusti karate, se nikoli več ne pojavi na tatamiju? Bo potem imel mir? Naj je še tako tuhtal, si razbijal glavo z vprašanji, moral je priznati, da se je znašel v precepu, iz katerega ni videl izhoda.

V največjem obupu se je spomnil senseja Šiode. Poklical ga je po telefonu in dejal, da potrebuje njegov nasvet. Mojster ga je pova-

bil na dom.

V tišini sta spila čaj, nakar mu je Robert zaupal svoje težave.

»Ne bom ti govoril, kaj naredi in česa ne. Odgovori bodo prišli sami, prisluhni jim.« je rekel Šioda.

»Počutim se izdanega,« je priznal Ptujčan. »Lina sem imel za prijatelja.«

»*Čidžoku vo šinonde urami vo hoji saru.*«

Šioda se je nasmehnil, ker je vedel, da obiskovalec ne razume japonsko, zato je prevedel: »'*Sprijazni se z mislijo, da si izdan in ne predajaj se sovraštvu.*' Tudi mene je nekoč prijatelj pustil na cedilu, vendar si nisem dovolil, da mi čustva zameglijo razum. Poskušal sem ga razumeti, mu odpustiti. Prijateljstvo je zelo pomembno. In mar ni ravno eden od akademikov karateja, Hironori Ocu-ka, svoji šoli dal ime *vado-rju* ali *pot prijateljstva*?«

Robert je bil prevzet spričo sensejevega poznavanja karateja, vendar je nadaljeval.

»Lino mi noče povedati, kaj ga teži. Bojim se, da bi me takoj napadel, če bi se mu poskušal približati.«

»Ljudje so po naravi nezaupljivi, ker so negotovi. Če hočeš prodreti do njih, moraš izbrati pravo pot. Ti si na primer pravilno

ravnal, ko si se na tekmi izognil borbi. Naj se strasti poležejo.«

Stari mojster je naredil požirek čaja.

»Zapomni si Musašijev citat: *'Visoko dvignjen meč je pekel, pred katerim drhtiš v strahu; pojdi naprej in dežela blaženih bo tvoja.'* Problemi ne bodo izginili, če se jim boš izogibal. Skozi težave se kalimo. Človek vidi življenje kot serijo prekletstva in blaženosti, bojevnik doživlja vse kot izziv. Če greš naprej, se bodo stvari uredile same od sebe.«

»Sensei, v meni je polno dvomov, negotovosti, kako naj se jih znebim, kaj je prava pot?«

»Največji kitajski vojni teoretik Sun Cu je rekel: *'Če poznaš sebe in svojega nasprotnika, boš zmagal v vsaki bitki.'*«

»Ampak kako naj spoznam sebe?«

»Povedal ti bom zgodbo, ki izhaja iz zena in njegove modrosti.«

Šioda se je nagnil naprej, kakor da bo razkril največjo skrivnost vesolja.

»Nekoč je velikega mojstra *Hakuina Zendžija* obiskal samuraj, ki je hotel izvedeti, ali obstajajo nebesa in pekel.

Hakuin ga je najprej vprašal: *'Kdo si ti?'*

Vojščak je ponosno odvrnil: *'Jaz sem samuraj iz garde velikega šoguna.'*

Neumnost! je odvrnil Hakuin. *'Kateri šo-*

gun bi vzel v službo takšnega raztrganca, kot si ti? Prej bi rekel, da si berač, ne pa vojak.'

Ob teh besedah se je samuraj hudo razjezil in izvlekel meč.

Stari mojster mu je mirno rekel: *'Želel si vedeti, ali obstaja pekel. Zdaj veš, odprl si njegova vrata.'*

Samuraj je za trenutek obstal, vrnil meč v tok in se priklonil starcu.

Hakuin je dejal: *'Zdaj poznaš tudi drugo polovico odgovora; odprl si vrata raja.'*

Najlepšo misel, ki jo lahko dodam k tej anekdoti, je izrekel veliki učitelj *Elifas Levi*. Glasi se: *'Raj je skladnost plemenitih občutkov, pekel je konflikt nizkih strasti.'* Če torej želiš spoznati samega sebe, se moraš zavedati, da raj in pekel prebivata v tebi. In samo ti imaš ključne nebeških vrat.«

»Sensei, priznam, da še nikoli nisem razmišljal na takšen način.«

Šioda mu je dolil čaja.

»Veš, kaj je rekel Musaši?« je nadaljeval stari mojster. *»'Tisti, ki ima um čist kot ogledalo, ne potrebuje meča.'* Za najvišji ideal je postavil zahtevo: *tatakava zušite kacu* ali *zmaga brez boja*. To je bil tudi Sun Cujev ideal.«

Robert je srkal zeleni napitek in razmiš-

ljal o sensejevih besedah.

»Zakaj si začel trenirati karate?« je vprašal Šioda.

»Ker sem želel biti nepremagljiv kot Bruce Lee in pravičen. Njegovi filmi so me navdušili.«

»Pravičnost je v redu, toda nepremagljivost je ovira, ker je nekaj iluzornega. Poglej Divji zahod! Med revolveraši se je zmeraj našel nekdo, ki je bil še hitrejši in spretnejši strelec od tistega najhitrejšega. In večina jih je umrla od krogle. Morihei Uešiba je dejal: *'Če danes zmagam, bo neizogibno prišel dan, ko bom izgubil.'*

Glavni cilj *steze borilnih veščin*, imenovane *budo*, ni, da se postane *meidžin*, *mojster borilnih veščin*, ampak *tacudžin*, *popolno človeško bitje*«, je pojasnjeval Šioda. »Če si aroganten, važen in se visoko nosiš kot mojster borilnih veščin, boš naletel na odpor okolice. Tisti, ki ves čas misli samo na borbo in se predaja živalskim strastem, bo prej ali slej nasilno končal. Zato je za vsakega bojevnika nujno, da goji *buši no nasake* ali *nežna čustva*. Na Japonskem so samuraji v ta namen pisali poezijo *haiku*, urejali ikebane in vrtove, gojili pritlikava drevesca *bonsai*, se ukvarjali s slikarstvom *sumi* in umetniško pisavo kaligrafijo ter hodili v gle-

dališča.«

»Jaz rad poslušam klasično glasbo!«

»Odlično! Glasba dviguje duha.«

»Sensei, veliko sem bral o bušidu, toda še vedno ne razumem njegovega bistva.«

»Jamamoto Cunetomo je rekel: '*Bušido va šinukoto to micuketari! Steza samuraja je steza smrti!*' Toda pri tem ne gre za telesno smrt, temveč za duhovno. Če je samuraj želel ohraniti notranji mir na bojnem polju, se je moral sprijazniti z mislijo, da lahko vsak trenutek umre. Ko je zavestno sprejel misel o smrti, se je razbremenil predsodkov, utesnjenosti in vezanosti na življenje. S tem je postal bolj odprt, svoboden, to pa je zen.

Nekateri samuraji so dosegli celo *satori* ali *razsvetljenje*, kar je najvišji ideal zena. Gre za trenutek velikega duhovnega rojstva, ko se nam razkrije absolutna resnica onstranskega bivanja. Takrat se stopimo z Večnim, Absolutnim, z Vesoljnim Srcem in Umom, s samim Izvorom. Onstranstvo ni nekaj imaginarnega, ni domišlijski svet meglenih duhov. Nasprotno, je svet energije in subtilne materije. Doživljanje barv, zvokov, vonjav in občutkov je tam neprimerno globlje, pristnejše od zemeljskega, ker poteka neposredno preko duše in ker telesna čutila ne vplivajo nanj s svojo omejenostjo. V resnici je zemeljsko

življenje iluzija, bleda senca onstranstva. Bivanju v duhovnem svetu Japonci pravimo *san nin goroši*.«

Robertu so se učiteljeve besede zdele preveč abstraktne.

»Ko bo napočil pravi trenutek, boš razumel. Morda boš doživel satori prej, kot si misliš!«

Šioda je vzel kos papirja, črnilo in čopič.

»V tradiciji *buda* obstaja običaj, da vsak borec, ki doseže določen nivo, prejme *bugo*, bojvniško ime. Robert, ti si dozorel za takšen trenutek in jaz ti bom izbral bugo.«

Ko je stari mojster končal z izpisovanjem kaligrafskih znakov, je učencu izročil list papirja.

»Zdaj si *Široi kamome*, *Beli galeb*. Naj se tvoja duša dvigne nad zemeljske težave in ti pokaže pot.«

Šioda je stopil k omari, iz nje je privlekel velik zavitek.

Razgrnil ga je pred Robertom.

Bila je podolgovata lakirana škatla iz mahagonija.

V desnem robu so se nahajali trije kaligrafski znaki.

Sensei je odstranil pokrov.

Na rdečem žametu je ležala ukrivljena

sablja z dolgim ročajem, ki je bil okrašen z dragimi kamni. Robert je zrl v najlepši meč, kar jih je kdajkoli videl.

»To je *katana*, samurajska sablja, ki predstavlja bojevnikovo dušo. V naši družini se nahaja že pol stoletja. Izvira iz obdobja Muromači. Mojemu predniku Nakadai Šiodi, ki je bil dvorni inštruktor mečevanja, jo je podaril poslednji šogun iz klana Ašikage. Tale katana ima tudi svoje ime, *Ookikute ši-roi hiči* ali *Velika bela ptica*. Izdelal jo je slavni mojster Jasusada Nagaretu.«

Šioda jo je vzel iz škatle.

»Tvoja je, pazi nanjo.«

Robertu je zatrepetalo srce.

Mislil je, da mu jo bo stari mojster samo pokazal, niti sanjalo se mu ni, da bi jo lahko dobil v dar. Nič takega ni naredil, da bi si jo zaslužil. Sensejevega dejanja ni mogel dojeti, saj je vendar šlo za družinsko zapuščino! Takšna katana se je prenašala samo z očeta na sina. Povrhu se njene prave vrednosti ni niti zavedal.

Hotel je ugovarjati, ampak ko jo je vzel v roke, se mu zazdelo, kakor da v rokah drži nekaj živega.

Ostal je brez besed in celo večnost strmел vanjo.

33.

Robert je ležal na kavču in globoko dihal.

Bil je pod močnim vtisom darila, ki ga je prejel od senseja.

Katano je položil na mizo.

Še vedno ni mogel verjeti, da je njegova.

Zaprl je oči.

Naenkrat ga je zaslepila močna svetloba.

Bila je kot žarometi avtomobila, ki se bliža in pelje naravnost proti njemu. Prestrašil se je ter nagonsko odprl oči.

Toda svetloba ni prihajala od zunaj, temveč iz njegovega čela, iz predela med obrvmi. Videl je sijajen žarek, ki ga želi popeljati v neznano.

Za hip se je zmedel, ustrašil, nakar se je pomiril in spet globoko zadihal.

Luč ga je nežno ovila v zlati žarek, katerega blesk je pojenjal; bilo je, kakor da bi se nenadoma zvečerilo.

Znašel se je na vaški poti, Uzrl je kata-

no, ki je ležala na tleh. Prepoznal je *Ookikukute široi hiči*. Dragi kamni so v ročaju meča žareli v topli rdeči svetlobi. Zdelo se mu je, kot da se je tja umaknila vsa Luč, ki ji je sledil.

Pobral je katano.

Preplaval ga je mir, kakršnega v življenju še ni izkusil. Počutil se je varnega, zaščitenege; vendar ne zaradi orožja, ki ga je držal v roki, bilo je nekaj drugega.

Ozrl se je okrog sebe.

Pusta pokrajina z golimi drevesi in razpokano zemljo se je kopala v pritajeni luči zahajajočega sonca; na obzorju so bili robovi precej nejasni.

Opazil je zanimiv pojav.

Najbližje predmete je videl bolj razločno in jasno kot predmete, ki so bili bolj oddaljeni. Kot da bi dva različna umetnika upodobila isti pejsaž. Renesančni slikar je narisal bližnjo okolico, impresionist pa ozadje.

Nekaj časa je razmišljal, kam naj gre. Potem je ugotovil, da je verjetno vseeno, in se napotil naravnost.

Ko je pogledal na stezo, po kateri je hodil, je uzrl stopala ter spoznal, da je oblečen kot samuraj, v lesene sandale, hakamo in svileni kimono. Tudi lase je imel spete v čop in celo svetla barva las se mu je spremenila

v temno, vranje črno.

Naenkrat se je zdanilo.

Pred njim je zraslo veliko indijsko mesto. Prerival se je skozi gnečo, ki je vladala na tržnici. Prispel je do vrat džamije. Ob vznožju stopnic je po turško sedel stari fakir. Že je hotel mimo njega, ko mu je pozornost pritegnila kobra ob fakirjevem boku. Bila je veličastni primerek svoje vrste, ne toliko po velikosti kot po barvi kože. Zazdelo se mu je, da ga je kača nagovorila. Čeprav ni slišal nobenih besed, se je med njima razvil dialog, nabit s čustvi. Naenkrat se je kače ustrašil. Zaznal je njeno zlobo in namero, da ga napade. Naglo je prijel za ročaj katane.

Zrla sta si iz oči v oči.

Ocenjevala sta drug drugega. Robert je spoznal, da bo, ne glede na to, kako hitro bo kobra napadla, hitrejši od nje in ji bo odsekal glavo. Tudi kača je to začutila. Preteče se je nasmejala in izginila v oblaku dima.

Zmedeno je obstal pred stopnicami.

Že se je hotel premakniti, obiskati notranjost džamije, ko je zaslišal piščal, ki ga je vabila v šotor na tržnici.

Vstopil je in otrpnil pred zapeljivo orientalno plesalko. Bil je očaran nad govorico njenega telesa. Črnolasa lepotica ga je objela, povlekla na leseno posteljo. Pričela sta se

ljubiti. Iz vrtoglave omame ga je predramil čuden občutek, da je nekaj narobe.

In res!

Koža njegove ljubimke je začela dobivati luske. Lepa plesalka se je spremenila v pitona, ki ga je pričel daviti. Iztegnil je roko in otipal katano. Z enim samim zamahom, je snel kači glavo. Znova je zaslišal njen smeh in oblubo:

Še se bova srečala!

Zapustil je šotor.

Po stopnicah se je povzpел v džamijo.

V pričakovanju je odprl vrata.

Zagledal je strahotno bitko med Indijci in Arabci. Švigale so sablje, ukrivljena bodala, stene džamije so bile rdeče od krvi. Izvlekel je meč in se želel podati v boj. Toda neka nevidna sila ga je zadržala. Zato se je ustavil in opazoval bitko, ki ga je mikala. Sčasoma je želja do boja ugasnila. Bitka se mu je zazdela nesmiselna, zato je zapustil džamijo.

Spet je hodil po stezi.

Kmalu je prišel do majhnega jezera.

Ker je bilo neznosno vroče, se je brez razmišljanja slekel in skočil v bistro vodo. Ni minila niti minuta, ko je z mirne gladine kvišku šinila kobra velikanka. Pomislil je na meč, vendar je bil predač, da bi ga lahko

dosegel. Kljub temu je na vso moč zaplaval proti obali. Najprej ga je dosegel ostudni kačji smeh, nato ga je kobra požrla.

Zajela ga je tema.

V pričakovanju smrti je napel telo.

Toda nič se ni zgodilo.

Obdajala ga je samo črnina brez vsakega občutka. Počasi je sprostil mišice ter spoznal, da lebdi v vesolju brez zvezd.

Pred njim se je pojavila stara viktorijanska hiša.

Ko je dojel, da lahko z močjo volje leti po zraku, se ji je približal. Previdno je odprl vhodna vrata. V hiši je vladal mrak. Stopil je v prvo sobo na levi. Napotil se je proti oknu in opazil zvezde v črnem vesolju. Tedaj je iz kota sobe zaslišal sikanje in opazil, da je okrog njega polno kač. Plazile so se druga čez drugo in krenile proti njemu. Pograbil ga je smrtni strah. Obrnil je hrbet grozoti pred seboj in pričel moliti.

Skozi okno šinila močna bela Luč.

Zazdelo se mu je, da ga bo njen naboj raznesel. Kljub temu je na široko odprl okno, saj je raje videl, da umre od svetlobe kot pa od kač.

Bleščeči žarek je prešinil njegovo telo. Utrip srca se mu je umiril in celice ga niso zapustile, kot se je sprva zbal.

Ko se je znova ozrl po sobi, ga je čakal nenavaden, lep prizor. Pod vplivom svetlobe so iz kač nastajale rdeče vrtnice, celo tapete po stenah so bile poslikane z rožami.

Z navdušenjem je pogledal v sobo na desni, kjer se je odvijal enak proces. Iz nevarne golazni so rasle dišeče rože.

Veselo je stekel proti stopnicam.

Luč ga je vodila vedno višje.

Kamorkoli je usmeril pogled, je bilo svetlo, varno, lepo.

Nenadoma se je znašel v samem centru žarečega sonca. Vendar to ni bilo sonce, kot ga poznamo v naši galaksiji. Njegova svetloba ni žgala kot ogenj. Ni čutil vročine njegovih žarkov. To sonce je bilo živo bitje, obdano z neskončno ljubeznijo in modrostjo. Povsem se je predal. Izginile so časovne, prostorske omejitve, obstajala je ena sama večnost.

V sebi je zaslišal klic.

Z desnico je segel v predel prsi, iztrgal srce in ga ponudil Najvišjemu bitju.

Njegov fizični lik se je raztelesil.

Pred zavestjo duhovnega sonca je stala Robertova razobličena duša. V bleščečem soncu je prepoznal Absolutnost, Večnost, Ljubezen in tisto, čemur pravimo Bog, Alah, Jahve, vendar si ga napačno predstavljamo

kot človeka v človeški podobi.

Sonce, v katerem se je nahajal, je pred njim projiciralo vrtečo sivo kroglo. Z močjo misli jo je hotel prebarvati v belo in tako želel povedati, da je za zmago Luči nad temo; da mora vedno prevladati dobrota. Luč je polovico krogle prebarvala v črno in vsakemu polju dodala po eno piko nasprotne barve. Nastal je *in jo*, vzhodnjaški simbol *jina* in *janga*. Robert je dojel, da mu *Sonce* skuša dopovedati, da je ves svet sestavljen iz dualnosti, iz svetlobe in teme, iz moškega in ženske, iz dneva in noči, in da vsak pojav nosi v sebi zametek nasprotja; šele kontrast omogoči, da lahko ločimo stvari po kvaliteti.

Spoznal je, da fizična smrt ne obstaja, da so to samo vrata v novo življenje, v življenje duha, ki vedno znova spreminja obliko obstoja.

Zanimalo ga je še veliko stvari, vendar ga je klic pozval k sestopu v zemeljsko telo, ki je v drugem kraju in času ležalo na kavču dnevne sobe v Ljubljani.

Zelo nerad je ubogal.

Vendar je čutil, da s tem izpolnjuje željo Sonca, v katerem se je nahajal. Spoznal je, da ima vsak človek in vsako bitje v vesolju svoj namen, da se Stvarnik doživlja skozi svojo stvaritev, v kateri je prisoten.

Ko se je vračal v telo Roberta Resnika,
je zaslišal besede:

Vedno bom s teboj!

*Ko boš vabil taj či, te bom držal za
roke.*

Razumel je, da gre za prisposodbo in da
bosta ostala v stiku prek čija, življenjske
energije, ki obdaja stvarstvo.

*Ko bo prišel tvoj čas, se boš vrnil k Me-
ni; tedaj boš videl še mnogo več.*

Obljuba ga je pomirila, navdala z rado-
stjo.

34.

»Da, doživel si *satori*!« je vzkliknil Šioda, potem ko mu je Robert opisal nenavadno izkušnjo.

»Vedel sem, da ga boš dosegel.« Stari mojster ni skrival zadovoljstva. »Ko sva se spoznala, mi je bilo jasno, da imaš srce samuraja, razum filozofa in dušo modreca!«

Robert je priznal, da nekaterih pojavov, povezanih z razsvetljenjem, ne razume.

»Zakaj sem se moral tolikokrat spopasti s kačo? In kdo je pravzaprav bila? Ali je to bil Hudič?«

»Ko gre za kolektivno zavest, kača predstavlja animalne strasti. Pogosto se veže s čutnostjo pa tudi z drugimi nižjimi nagnjenji. Kačo je projiciral tvoj um, da si se lažje soočil s tistim, kar še moraš očistiti. Tudi bitka v džamiji je del nasilja, ki ga nosiš v sebi. Kot kaže, ga dobro obvladuješ.«

Šioda se je zagledal skozi okno stanovanja. Čez čas se je obrnil k Robertu in nadaljeval.

»Ne verjamem v Satana. To je zgolj naziv za nižje strasti, ki nas priklepajo k živalski naravi. Tega se je potrebno očistiti.«

Sensei je povedal, da so nekateri starodavni mojstri borilnih veščin s pomočjo satorija razvili nadnaravne sposobnosti. S krikom *kiai* so na primer lahko ubili ptico v letu ali ustavili napad tigra. Brez telesnega dotika so podrli nasprotnika, v roki so zdrobili kamen ali stalili železo.

»Indijci nadfizičnim sposobnostim pravijo *sidhi*,« je povedal Šioda. »Zadnji veliki mojster, ki je prikazal takšne moči, je bil Morihei Uešiba, oče aikida. Na neki demonstraciji se je tako napolnil s *kijem*, življenjsko energijo, da ga niti šest odraslih mož ni moglo premakniti ali dvigniti, čeprav je bil majhne rasti in je tedaj že zakoračil v sedemdeseta leta!

Ob drugi priložnosti je v reklamne namene izvedel boj z dvema judoistoma. Napadla sta ga z leve in desne ter se zagnala vanj. Priče so kasneje povedale, da se jim je zdelo, kakor da se je drobní starček razblijnil, izginil v nič, preden sta judoista trčila drug v drugega ter padla na tla. Ker je dogodek zabeležila filmska kamera, so si ga ogledali v počasnem posnetku. Videli so, kako je mojster aikida nepremično stal do zadnjega

trenutka, nato pa stopil na stran in neprizadeto opazoval trčenje judoistov.«

Robert je dejal, da ne čuti nobenih nenavadnih sposobnosti. Šioda je razložil, da obstajajo različne globine razsvetljenja in da vsak satori ne prinese nujno razvoja sidhija.

»Na Japonskem imamo veliko šol zena. Ene učijo pot k trenutnemu razodetju, medtem ko druge nudijo metodo postopnega razsvetljenja. Satori se loči po intenzivnosti doživetega. Bolj ko je posameznik duhovno zrel, več se mu bo razodelo. In vsak nov satori, ki se naknadno doživi, razkrije globlje razumevanje.«

Sensei se je zamislil, potem pa dejal: »Veš, razvoj sidhija ni cilj satorija. Zgodba Anthonyja de Mella zgovorno priča o tem.

Kristus in sveti Peter sta igrala golf. Kristus je udaril prvi in odbil žogico daleč izven steze. Preden je žogica padla na tla, je iz grma skočil zajec, jo ujel v gobec in z njo stekel po potki za golf. Nadenj se je spustil orel, ga zgrabil s kremplji in odletel nad zelenico. Lovec, ki je bil v bližini, je ustrelil orla. Le-ta je izpustil zajca, ki je padel na travo. Žogica iz njegovega gobca se je odkotalila naravnost v luknjo.

Sveti Peter se je razjezil in vprašal Kristusa, ali misli igrati golf ali zapravljati čas s

čudeži.«

Robert se je zasmel.

»Jogiji v Indiji ne težijo k razvoju sidhija,« je zaključil Šioda. »Menijo, da takšne sposobnosti odvrčajo od prave poti. Tisti, ki nehote dosežejo sidhi, se celo vzdržijo od njegove uporabe.«

35.

Robert je Nataši in Samu povedal, da se ne misli več izogibati Lina, Viktorja in karateistov iz Sokola.

»Odločil sem se, da bom tekmoval na državnem prvenstvu in jim dal priložnost, da rešimo spor.«

»Ali je to pametno?« ga je vprašala Nataša. »Jih ne boš s tem samo še bolj podžgal?«

»Vseeno mi je, to se mora končati! Če mislijo, da sem jim nekaj dolžan, bodo dobili svojih pet minut.«

»Do prvenstva sta še dva meseca,« je rekel Samo. »Dovolj, da se pripraviš!«

Robert je začel trenirati kot obseden.

Vsak dan je tekal, dvigoval uteži in udarjal v *makivaro*, oblazinjeno desko ter *sutavaro*, vrečo. V klubu je intenzivno vadil specialke, taktiko borbe, razvijal timing. V prvem obdobju priprav je največ pozornosti posvečal telesni kondiciji, nakar se je osredotočil na izpopolnjevanje tehnik, taktike in

specialk.

Ob tem je ves čas vadil taj či, zjutraj in zvečer, ter hodil k Šiodi na meditacijo in pogovor.

V klubu so mu vsi stali ob strani, ga spodbujali. Vedeli so, kako težka preizkušnja ga čaka. Zato mu je bil vsakdo pripravljen pomagati in sparirati.

Največ časa je prebil z Natašo in s Samom, ki sta ga spremljala tudi na treningih izven kluba, ko so tekali po tivolskem parku ter hodili na fitnes.

»Robert, še nikoli nisem videl nekoga, ki bi tako hitro napredoval kot ti,« je dejal trener Študenta, ko sta pila limonado v tivolskem baru. »Od zadnjega tekmovanja si naredil ogromen korak, podeseteril si svoje sposobnosti, prelevil si se v izboljšanega borca, v verzijo 2,0. Zdaj bi se lahko spopadel celo s Kostolomcem!«

»Misliš?«

»Seveda!«

»Ampak Viktor ima 5. DAN, jaz pa sem šele pred kratkim položil drugega.«

»Pusti to!« Samo je zamahnil z roko, kot bi odganjal nadležnega insekta. »Tvoj karate je zrel za *sandan*, tretjo mojstrsko stopnjo, ki je bila svoj čas najvišji nivo. Razvil si *budži*, sposobnost kontinuiranega, breznapor-

nega izvajanja tehnike, kar je vrhunec karateja. Zato sem prepričan, da bi se lahko enakopravno spopadel s Kostolomcem, ki je verjetno tudi že nekoliko iz forme.«

Robert je dvomil v Samove besede, čeprav so se zdele logične, toda cenil je njegovo vzpodbudo in vero vanj.

36.

»Mama, kje je moja žoga?« je vprašal Tadej, Viktorjev sin in nestrpno hodil po hiši.

»Fantje me že čakajo, jaz pa je ne najdem,« je mali delal silo. »Odkar se je predrla Tomaževa žoga, se lahko igramo samo še z mojo. Pa kje je?!«

»Če je ne najdeš, si odškrni glavo. Za košarko bo dobra,« ga je zbodel Viktor, ki je v kuhinji bral časopis in pil kavo. »Krasno se bo odbijala od tal, saj je polna zraka.«

Mama, ki je vedela za vsako stvar v hiši, mu je prinesla žogo.

»Očka se šali, ne oziraj se nanj,« je tolažila sina. »On bi bil srečen samo, če bi ti treniral karate.«

»Ampak tam se tepejo!« se je uprl Tadej. »Mene to ne zanima.«

»Pa te še bo! Ko jih boš prvič fasal!« mu je zaklical Viktor.

»Pojdi zdaj!« je rekla mama sinu. »In lepo se imej!«

Ko je odšel, je sedla k možu.

»Viki, zakaj malega ne pustiš pri miru?« je začela. »Saj hodi šele v peti razred! Bolj ko boš silil vanj, slabše bo. Na koncu bo še zasovražil karate.«

»Nič nimam proti, če mulc igra košarko. Saj veš, da sem tudi jaz imel rad vse športe, nogomet, košarko, odbojko, atletiko. Ravno to mi je dalo osnovo za karate.«

Viktor je naredil požirek kave in nadaljeval. »Nočem, da Tadeja vzgajama kot Tanjo.«

Mislil je njuno starejšo hčer.

»Fant ne more odraščati kot rožica! Na koncu bo postal baletnik ali toplovodar.«

Hotela je ugovarjati, ko je pozvonilo.

»O, Lino, kar naprej!« ga je povabil Viktor. »Kaj bo dobrega?!«

Odšla sta v dnevno sobo.

Ko sta sedla, je temnopolti karateist dejal: »Robert se pripravlja na državno prvenstvo. Nastopil bo v poltežki in absolutni kategoriji.«

»Odlično!« je poskočil Kostolomec. »Kako si izvedel?«

»Tako se govori na faksu.«

»To je priložnost, na katero sem celo jaz čakal!« je zagrmel trener Sokola.

»Kako?« je vprašal Lino.

Viktor se je nagnil naprej.

Ob ideji, ki ga je prešinila, je občutil neznansko zadovoljstvo.

»Tudi jaz bom tekmoval!«

Lino ni vedel, kaj naj reče.

»Še vedno sem v formi, mar ne?« je Kostolomec razpredal misel. »V klubu delam sparinge, proste borbe in nihče mi ni kos, vi pa ste najboljši tekmovalci v Sloveniji! Torej, zakaj ne bi nastopil?«

Lino je moral priznati, da so njegovi argumenti utemeljeni.

»Tako bomo imeli več možnosti, da ga nalomimo. Ti se boš z njim srečal prvi, v poltežki kategoriji,« je rekel Viktor.

»Pa tudi Božo in Vili sta v igri,« je pripomnil temnopolti karateist. »Vsi trije smo poltežkaši.«

»Drži,« se je strinjal Kostolomec, »ampak nočem, da fakina preveč zdelate. Potem ne bo hotel nastopiti v absolutni kategoriji, kjer ga lahko dobiva tudi midva z Mirčem, ki bova predtem tekmovala v težki kategoriji.«

»Torej, bodo res težnostne kategorije plus absolutna?! Ko sem prvič slišal za to, nisem mogel verjeti.«

»Da. Prismuknjeni Gomilšek je vse združil, borbe, kate in kategorije! Do zdaj je bilo prvenstvo ločeno na dve tekmi, toda stari štedi s sredstvi.«

»To bo divji maraton, trajal bo od jutra do večera!«

Viktor je prikimal in dejal, da bodo sodniki zaradi dolžine tekme dopuščali močnejše kontakte, ker bodo menili, da so posledica padca koncentracije.

»Kar bomo mi s pridom izkoristiti!« je zaključil trener Sokola.

Lino je prikimal.

»Nekam tih si danes,« je rekel Kostolomec. »Ali se ne veseliš maščevanja?!«

Tekmopoliti karateist se je nekoliko obotavljal, potem pa pritrdil. Trenerju ni mogel razkriti dvomov, ki so ga zadnje čase vedno bolj obhajali v zvezi z Robertom. Ali je bil on res odgovoren za napad na Nino? Tega zatrdno ni vedel. In če je bil kriv, ali bi se tako čudil na pokalu Ljubljane? Robert ni bil igralec, da bi se znal pretvarjati. Njegov način je bil zmeraj odkrit nastop in soočenje s težavami. Tudi njegova namera, da nastopi na državnem prvenstvu, je to potrjevala. Lino se je spraševal, če se niso morda prenaglili z obtožbami za napad na Nino. Kakorkoli že, mehanizem maščevanja se je sprožil, poti nazaj ni bilo.

37.

Jova je predramilo razbijanje po vratih.

Zakaj, za vraga, ne uporabijo zvonca?!
se je jezil.

Nato se je spomnil, da ga je včeraj izklopil, ker ni želel, da bi ga kdo motil.

V postelji je ob njem ležala mlada črnolaska in brezskrbno spala.

Počasi se mu je vračal spomin na preteklo noč.

Pojavila se je pred vrati in ga prosila, če se ji podpiše na zadnji album.

Z veseljem ji je ustregel.

Brhka mladenka mu je bila všeč, čeprav se trenutno ni mogel spomniti njenega imena, Vanja, Janja ali nekaj podobnega, je rekla. Bila je visoka in suha kot presta, imela je kratke lase; Jovu se je zdela kot ena od pariških manekenk. Prava lutka!

»Že grem!« se je zadrl in si med hojo oblekel kavbojke.

Odprl je vrata.

Bili so Gavran, Doc in Gene, ki so žareli

od navdušenja.

Godrnjaje jih je spustil noter.

»Jovo, tvoj genialni načrt je uspel!« se je veselil Gene.

Vodja skupine Petek 13. ga je vprašujoče pogledal.

»Saj veš, tisto z Robertom.«

Jovo je dal prst pred usta.

»Nisem sam,« je rekel.

Prijatelje je peljal skozi spalnico v dnevno sobo. Rocker je zazidal vsa vrata, ki so se mu zdela odveč. Obiskovalci so mu očitali, da je zaporedje njegovih vrat čudno, toda njemu je bilo vseč in se s tem ni obremenjeval.

»Janja, ti kar 'pančkaj',« je rekel črnolaski, ki jih je debelo pogledala, ko so šli skozi spalnico. »S prijatelji bom malo poklepetal.«

Hotela mu je povedati, da ji je ime Sonja, vendar si je premislila ter se užaljeno obrnila na drugo stran.

»No, zakaj ste me morali v nedeljo zjutraj vreči iz tople postelje?« je bil nejevoljen, ko so se posedli v dnevni sobi.

»Vili me je obvestil, da bo Robert nastopil na državnem prvenstvu,« je začel Gene. »Baje hoče premagati Sokolaše.«

»Odlično!« se je strinjal Jovo. »Bolj ko

bo rinil vanje, bolj jih bo dobil po grbi!«

»In še nekaj je kul,« je rekel Gavran. »Tekmoval bo tudi Viktor, Roberta želi osebno povoziti!«

»Vau, to je novica!« se je razveselil Jovo. »Kostolomec mu ne bo prizanašal. Če se mu bo utrgalo, ga ne bodo ustavili niti sodniki.«

»Brez skrbi,« je rekel Gavran. »Viktor bo šel do konca! Roberta bo zmlel v kašo. Skrajni čas je že, da ta zмене plača svoj dolg!«

Jovo je udaril po mizi, da so se prevrgli kozarci. Končno bo Štajerca doletela zaslužena kazen za ponižanje, ki jim ga je priredil na Aškerčevi. Najbolj pa ga je grela misel, da je finalni obračun med Robertom in Sokolaši posledica njegovega genialnega uma.

38.

Državno prvenstvo za člane in članice je bilo v nedeljo v športni dvorani Kodeljevo v Ljubljani. Tekmovalci so se začeli zbirati že ob osmih zjutraj, čeprav je bilo tehtanje predvideno šele za deveto uro.

Ob pol devetih je prišel hišnik in odklenil dvorano. Izvajalec tekme, ki jo je organizirala Karate zveza Slovenije, je bil karate klub Olimpija. Njihovi člani so v naglici pričeli označevati borišča, nositi stole za sodnike in urejati osrednjo mizo, s katere se bo vodila tekma.

V sobi za tehtanje je delegat zveze začel z delom. Skrbno je pregledal dokumentacijo, tekmovalne izkaznice, potrdila o zdravniškem pregledu in zavarovalne police. Nato so tekmovalci stopili na tehtnico, delegat pa je s prijavnice bral asistentu, koliko znaša dovoljena teža za posamezno kategorijo.

Ob tri četrt na deset so se prikazali sodniki. V posebni sobi so se preoblekli v sodniško uniformo, v moder suknjič, belo sraj-

co, kravato in sive hlače.

Na tekmi spet ni bilo Danila Primožiča, predsednika sodniške komisije. Njegov namestnik Kramberger je bil na trnih. Bal se je morebitnih zapletov v zvezi s sojenjem, predvsem pa ga je bilo groza enega človeka – Viktorja Kostolomca, ki bo po petnajstih letih znova stopil na tatami! Kramberger se ga je še živo spominjal kot tekmovalca, saj sta pripadala isti generaciji. Niti sanjalo se mu ni, kaj želi trener Sokola doseči z nastopom na prvenstvu. Edino, v kar je bil prepričan, je bilo, da bodo z njim težave. In to ga je spravljało v obup.

Tekmovalci so drug za drugim stopali v dvorano in se začeli segrevati s tekom, poskoki, tehnikami karateja. Večina je nosila klubske trenirke oblečene čez zgornji del kimona. Zunaj je bilo decembrskih petnajst stopinj pod ničlo, dvorana pa še ni bila dovolj ogreta.

»Kje je ta rit?!«

Viktor se je nestrpnost oziral okrog sebe in oprezoval za Robertom. S Sokolaši je bil v najbolj oddaljenem kotu dvorane.

»Ne skrbi!« je rekel Mirč. »Bedak je tako nor, da bo zagotovo prišel.«

Lino je bil tiho. Ni se strinjal z Mirčem. Robertova odločitev se mu je zdela pogum-

na, vredna spoštovanja.

»Pet minut je že do desetih. Kje hodi?!« se je penil Kostolomec. »Zamudil bo tehtanje, potem pa ne bo smel tekmovati.«

»Mogoče je ravno to njegov načrt,« se je oglasil Vili. »Kaj pa, če nas samo draži in sploh ne namerava nastopiti?!«

Vsi so se spogledali.

Viktor je glasno zaklel.

Ta misel mu ni bila niti malo všeč.

»Vili, pojdi v sobo za tehtanje in preveri, če je že tam!« je velel trener.

Obrnil se je k Mirču in Linu.

»Bolje zanj, da se prikaže! Če ne, ga bom poiskal na domu.«

Med gledalci na tribuni je bil še nekdo, ki je nestrpno čakal na Roberta – Jovo in njegova klapa!

»Šefe, boš videl, da ti bo karate všeč,« je dejal Gene.

»Fučka se meni za karate! Na lastne oči hočem videti, kako bo tisti pes dobil batine.«

»Ali ne bi moral že priti?« je vprašal Doc.

»Kaj pa vem!« je bevsknil Jovo.

»Naj se malo razgledam okrog?« je predlagal Gavran.

»Odlična ideja!« je odvrnil stari rocker, ki so mu šli prijatelji z nenehnimi vprašanji

na živce. »Pojdi!«

Pri vhodu v dvorano je stal trener Študenta. Njegovi tekmovalci so se pripravljali pod Karčevim vodstvom. Samo je bil preveč vzemirjen, da bi jih segreval z vajami. Roberta še ni bilo na spregled, tehtanje pa se je zaključevalo. Še tri minute, potem bo prepozno!

'Le kje hodi?!' se je spraševal. 'Menda se ni premislil?' Ali pa se mu je kaj zgodilo?! Obhajalo ga je na tisoče črnih misli, preživiljal je svoje najdaljše trenutke v življenju.

Robert in Nataša sta se peljala s taksijem. Zaradi gostega prometa se je vožnja zavlekla. Toda Robert si ni delal skrbi. Tega dne je vstal že ob sedmih, naredil taj či, nekaj tehnik karateja in pol ure sede meditiral. Bil je povsem miren.

Spomnil se je sensejevih besed:

'Tisti, ki ne hiti, je zmeraj pravočasen!'

Mojster Šioda mu je povedal, da je Mijamoto Musaši, največji mečevalec, pogosto zamujal na dvoboje. S tem je jezil nasprotnike, ki so se spraševali, ali se bo sploh pojavil. In ko je prišel, so bili že tako znervirani, da je bila njihova sposobnost reagiranja daleč od optimalne. Polovica borbe je že bila dobljena.

Z Natašo vso pot molčala.

Čutil je njeno nervozo, zato jo je prijel za roko.

»Končno!« je vzkliknil Samo, ko ju je zagledal. »Brž! Samo še eno minuto imamo za prijavo!«

Robert se je stehtal in potrdil prijavo, ki so jo klubi dostavili na sedež zveze teden dni pred prvenstvom. Nato se je odšel preobleč v kimono.

»Kje sta se tako dolgo mudila?!« je trener Študenta vprašal Natašo. »Skoraj sem doživel živčni zlom.«

Rjavolasa lepotica je skomignila z rame-ni.

Obžalovala je, da sta sploh prišla, bala se je za Roberta. Čeprav je vedela, da je v življenjski formi, je v tem odločilnem trenutku izgubila pogum.

Ko se je Ptujčan pojavil v dvorani, so si mnogi oddahnili; tekmovalci iz Študenta so ga veselo pozdravili, Viktor in njegovi pa so ga strupeno gledali. Jovo si je zadovoljno mel roke, *show* se je lahko začel!

Ob napevu *Tigrove oči* iz filma Rocky III. se je v kolone postrojilo okoli dvesto tekmovalcev iz osemindvajsetih klubov. Otvoritveni govor je imel predsednik Karate zveze Slovenije, propozicije in urnik prvens-

tva pa je razložil gospod Gomilšek.

Najprej je bilo tekmovanje v katah posamezno in ekipno. Kljub temu, da je *kata team* štel samo tri člane, je vsako leto nastopilo majhno število ekip. Med člani je že tretje leto zapored zmagal Marjan Orešek iz Celja, z neponovljivo izvedbo kate *unsu*. Med ženskami pa je presenetila mlada Milica Vladek iz Trbovelj, ki je navdušila s kato *godžušiho dai*.

Kate so se vleklye do dvanajstih, nakar so prišle na vrsto borbe. Na vsakem od petih borišč je štartala ena težnostna kategorija. Ker so v borbah tekmovaly tudi članice, sta tatamija A in B pripadla njim, na boriščih C, D in F pa sta stekli superlahka in lahka kategorija za člane. Ob dveh popoldan sta ju zamenjali polsrednja in srednja, ki sta skupaj s poltežko sloveli po najbolj kvalitetnem karateju.

Robert je prvič stopil na tatami ob štirih.

Z visokimi rezultati je dobil tri borbe in se uvrstil v finale.

Na drugi strani lestvice se je prav tako brez težav vzpenjal Lino.

Finale poltežke kategorije!

Robert in Lino sta si stala iz oči v oči.

Z roba borišča so prihajali vzkliki junih

klubskih tovarišev.

Pri temnopoltem karateistu so se porodili stari dvomi. Kaj če je Ptujčan nedolžen? Njena ni bila prepričana, ali je bil zamaskirani napadalec res Robert. Jezil se je nase, ker se je pustil prepričati Viktorju in ostalim. Po drugi strani se je spraševal, kdo bi se tako trudil izpostavljati za Ptujčana, če tega ne bi storil po njegovem naročilu?

Lino je ob sodniški komandi: »*Šobu san-bon hadžime!*« pregнал vse pomisleke, saj se je moral osredotočiti na borbo. Odločil se je, da Roberta ne bo namerno poškodoval, pač pa ga bo deklasiral z rezultatom. To mu bo v dovolj veliko zadoščenje.

Tekmopolti bojevniki je napadel z eksplozivno serijo ročnih udarcev, ki so bili usmerjeni v različne dele telesa in glavo, zato jih je bilo še posebej težko blokirati.

Toda naenkrat se je pred njegovim nosom pojavila Robertova pest, ki se je zablistala kot strela z jasnega.

Sodnik je Ptujčanu dosodil dve točki za prestrežanje.

Sreča! je pomisli Lino. Robert je imel zgolj srečo!

Zato je znova napadel z enako povezavo tehnik.

In spet se je zgodilo isto!

Tokrat je Robert dobil *vazari* za *džako zuki čudan* v nasprotnikova prsa.

Spremeniti moram taktiko! je sklenil temnopolti karateist in skušal Ptujčana presenetiti z brcami v glavo.

Ni šlo.

Poskusil ga je zrušiti.

Spet nič.

Robert se mu je zmeraj uspešno izmaknil.

Lino se je čudil, kako je to mogoče?! Ptujčan še nikoli ni pokazal tako dovršenega karateja.

Tedaj pa je napadel nasprotnik.

Izvedel je krožno brco *mavaši geri* v rebra.

Lino je spustil gard za nizki blok *gedan barai*, Robert pa je z isto nogo nadaljeval gib in ga brcnil v glavo.

Tehnika je bila tako nepričakovana, da je temnopolti karateist kar otrpnil.

Gledalci so se dvignili s sedežev in vzklikali Ptujčanu, ki je z novim *iponom* povedel s 5 : 0.

Lino ni mogel verjeti!

Nasprotnik je bil kot stroj, zlahka je predvidel njegove akcije in ga zanesljivo kaznoval za sleherno napako. Tako bliskovitih in močnih tehnik od Roberta ni pričakoval.

Zdelo se mu je, kakor da ima pred seboj povsem drugega borca.

Bilo je samo še vprašanje časa, kdaj bo Ptujčan zaključil meč v svojo korist.

In ga je res!

Z elegantnim ročnim direktom *džako zukijem*, ki ga je poslal kot ekspresni vlak skozi Linov gard, je znova dvignil na noge množico na tribuni.

Viktor in karateisti iz Sokola so nejeverno zmajali z glavo.

Ko se je temnopolti borec vrnil mednje, ga je Kostolomec vprašal, ali se je zanalašč pustil premagati in ali sta z Robertom v tajnem dogovoru.

»Boš že videl, ko boš z njim na tatamiju!« mu je zabrusil Lino.

»Kaj to pomeni?!«

Viktor ga je prijel za roko.

»Robert je na borišču drug človek. Ne vem, kako je to možno, ampak res je!«

»Figo! Samo izgovor iščeš za poraz! Jaz pa sem mislil, da želiš obračunati z njim! Kaj je narobe s tabo?!«

Lino je pogledal v stran.

»Spet tvoji prijateljski občutiki do Roberta?« je vprašal trener Sokola. »Ali si pozabil, kaj je naredil Nini?«

Temnopoltni karateist je molčal.

»Nič zato,« je sklenil Viktor. »Ga bom že sam zmlel v sončni prah!«

39.

Začelo se je tekmovanje v absolutni kategoriji.

Že v prvem krogu sta se srečala Robert in Mirč.

Preden sta stopila na tatami, je Sokolaš uperil kazalec proti Ptujčanu in stisnil pest.

Robert je razumel sporočilo.

Vedel je, da ga bo Mirč skušal poškodovati.

Sodnik je oznanil začetek borbe.

Sokolaš je planil kot divja zver, ki bo v hipu raztrgala svoj plen. Vendar je bil to račun brez krčmarja.

Robert mu je zadal siloviti *džako zuki* v trebuh.

Mirč se je sesedel in lovil sapo.

Sodnik je stopil k njemu ter ga vprašal, ali lahko nadaljuje borbo.

Sokolaš je počasi vstal.

»Nič mi ni!« je jezno odvrnil, »Čisto nič!«

Sodnik je Ptujčanovo akcijo nagradil z

iponom.

»Počasi!« je zaklical Viktor svojemu borcu. »Bodi previden, saj je tvoj, imaš ga!«

Mirč je prikimal, boj se je nadaljeval.

Tokrat je čakal na Robertovo potezo. Tolažil se je z mislijo, da ga bo že dobil na finto, ponižanje mu bo stoterokrat povrnil s kontaktom.

Sokolaš je prevideval, da bosta nekaj časa taktizirala, krožila drug okrog drugega. Toda Robert ga je nepričakovano napadel s kombinacijo udarcev.

Mirč je prepozno reagiral, v hipu se je znašel na tleh.

Ptujčan ga je počistil z nožno tehniko *deaši barai*, zatem pa izvedel še tehniko zaključnega udarca.

Kaj takega!

Sokolašev obraz je postal rdeč kot kuhan rak, ko je sodnik pokazal nov ipon za Roberta.

»Umiri se!« ga je poskušal voditi Viktor. »Dovolj je še časa, ne pusti se sprovcirati.«

Mirč je vedel, da ima trener prav. Če bo izgubil živce, kot je bilo v njegovi navadi, bo po njem. Zato je previdno zakoračil proti nasprotniku.

Le-ta pa ni izgubljal časa. Zasul ga je s

točo udarcev.

Ko je Sokolaš blokiral vse tehnike in se nagnil naprej za napad, je na obrazu začutil Robertovo stopalo.

Prejel je *ura mavaši geri*, zelo zahteven, vendar atraktiven notranji polkrožni udarec z nogo.

Z rezultatom 6 : 0 je Mirč izgubil zoper Ptujčana in niti enkrat mu ni uspelo, da bi se ga sploh dotaknil!

Tako se je z njim poigral samo Viktor, ki je predtem svojega tekmovalca premagal v finalih težke kategorije.

Mirč se še nikoli v življenju ni počutil tako nebogljenega kot tega dne.

»Kaj je bilo to?!« ga je nahrulil Kostolomec.

»Nimam pojma,« je iskreno odgovoril Sokolaš, ni se želel pogovarjati o borbi.

Tekmovanje v absolutni kategoriji se je nadaljevalo.

V drugem kolu je Robert osmešil še Vilija, v tretjem pa je deklasiral tekmovalca iz Celja. Četrto kolo je bilo vstop v finale; to borbo je Ptujčan dobil zoper karateista iz Ruš.

Ob pol osmih zvečer je prvenstvo doseglo vrhunec.

Na tatamiju sta za zadnji meč stala Vik-

tor Kostolomec, *El Gladiator*, in Robert Resnik, *Beli galeb*.

Trener Sokola se je izvrstno počutil.

Od stare tekmovalne forme ni ničesar izgubil. Nasprotno, na timingu je celo pridobil!

Po lestvici se je do finala vzpenjal zanesljivo, brez presenečenj. Res pa je, da njegovi rezultati niso bili tako visoki kot Ptujčanovi. Vzrok je tičal v kontaktih, za katere je dobil kazenske točke. Privoščil pa si jih je zato, ker je enostavno užival v njih.

Robert si niti v sanjah ni mogel zamisliti, da se bo nekega dne spopadel z živo legendo slovenskega karateja. Viktor se mu je zdel kot starodavno božanstvo vojne in uničenja. Ali je možno takšen človeški vihar ustaviti?! In ali bo ob izteku borbe še na nogah ali ga bodo odnesli?!

Ko je šel na borišče, mu je trener Študenta rekel, da bo Kostolomec nepreviden, ker verjame, da je nepremagljiv.

»Izkoristi to!« je svetoval Samo. »Tako na začetku si zagotovi razliko v točkah, potem pa čuvaj rezultat!«

Lažje reči, kot storiti, si je mislil Robert, *ampak jaz samo želim preživeti finale!*

Potem se je ozrl po dvorani.

Opazil je, kako so vsi v napetem priča-

kovanju, gledalci, sodniki, trenerji, tekmovalci. Na tribuni je zagledal Natašo, ki je držala pesti zanj. Videl je Sama, ki se je tega dne odpovedal nastopu na borišču, da bi mu lažje pomagal in bil v oporo. Kolegi iz Študenta so ga bodrili, karateisti iz Sokola so navijali za Viktorja. Ne, si je rekel, ne bo bežal ali čakal na milostni konec borbe; če ga Viktor želi premlatiti, se bo moral pošteno potruditi.

Začetek boja!

Kostolomec se ni takoj zagnal v Roberta, kot je le-ta pričakoval.

Postopno je osvajal prostor, ga potiskal na rob tatamija. Ko ga je imel na črti, je napadel kot medved, močno, neomajno, s povezavo brce *mae geri* in dvema ročnima udarcema.

Ptujčan se je bliskovito umaknil na stran, izvedel gibanje *tai sabaki*, ter ga prestregel s *kizami zukijem* v glavo.

Čeprav je bila tehnika čista kot solza, pa Kramberger, ki je sodil finalni meč, ni upal Robertu dodeliti ipona.

Gledalci so sodniško odločitev izžvižgali.

Viktor se je nasmehnil.

Krambergerjevo neodločnost bo maksimalno izkoristil.

Ptujčana je pričel neusmiljeno napadati.

Toda njegov nasprotnik se je tako hitro gibal po borišču, da ga je komaj dohajal. Ko pa je prišel do njega, je bila tu že Robertova protitehnika.

In Ptujčan je prvič povedel.

Ista stvar drugič, protiudarec, in vodstvo karateista iz Študenta z 2 : 0.

Viktorju je nemoč načenjala živce.

Najprej je hotel malega prebutati, mu dati lekcijo iz karateja, zdaj pa je prvič pomislil, da lahko še izgubi. Ne, si je rekel, svojih učencev ne sme razočarati! Narediti bo moral nekaj drastičnega. Pognal se bo vanj, ga zgrabil in enostavno vrgel po tleh.

Toda sredi skoka ga je prepolovila bolečina v trebuhu, ki mu je izbila ves zrak iz telesa.

Robert ga je prestregel z *uširo gerijem*, brco iz obrata. Njegova peta se je globoko zarila v Viktorjev pleksus; zdelo se mu je, kakor da je udaril v vrečo, polno kamenja.

Sodnik je hotel priskočiti h Kostolomcu in preveriti, kako se počuti.

Trener Sokola ga je prestrelil z odklonilnim pogledom.

Kramberger je obstal na mestu.

Viktor je dvakrat globoko vdihnil in že stal na nogah.

Bil je neverjetno močan!

Krambergerju ni preostalo nič drugega, kot da vzklikne: »*Aka ippon!*« ter pokaže na Ptujčana, ki si je s tem pridobil prednost 4. točk.

Kostolomcu je postalo jasno, da te borbe ne bo dobil. Zato se je odločil za edino stvar, ki mu je še preostala, da reši svojo čast - Roberta mora nokautirati!

Po sodniški komandi za nadaljevanje boja Viktor ni več zavzel tekmovalnega položaja. S spuščnimi rokami se je, z jasno namero, napotil proti karateistu iz Študenta.

Kramberger je bil tako presenečen, da ni utegnil reagirati.

Z razdalje enega metra je trener Sokola planil proti Ptujčanu. Le-ta se mu je zapletel med noge in ga podrl na tla.

Nato se je Robert rešil iz klobčiča ter zavzel gard.

Sodnik se je postavil pred Kostolomca.

»*Jame!*« se je zadril Kramberger.

Toda Viktor se ni ustavil.

Sodnika je položil z *uppercutom*, boksarskim udarcem s pestjo v vrh brade.

Gledalci so bili na nogah.

Takšnega razpleta ni nihče pričakoval!

Nasilno obnašanje trenerja Sokola je bilo zrelo za izključitev iz Karate zveze Slove-

nije.

Ampak Viktorju ni bilo mar za posledice.

Želel je samo eno – Robertovo kri!

Pri tem se mu nihče več ni upal postaviti po robu.

In še njegovi karateisti bi ga verjetno branili. Ne, to je bil prevelik zalogaj za vsakega mirotvorca.

Robert je mrzlično razmišljal, kaj naj stori?

Ni hotel uporabiti smrtonosnih udarcev, druge rešitve pa ni videl. Ko ga bo Kostolomec enkrat zgrabil, bo po njem!

Kako naj torej ustavi teh stodvajset kilogramov kosti in mišic?!

Tedaj se mu je posvetilo!

V kotičku zavesti se mu je zazdelo, da je rešitev nosil v sebi od prvega trenutka, ko je videl Viktorja nastopati.

Brca v koleno!

To je bil edini odgovor.

Spomnil se je filma *Hiša ob cesti*, v katerem je Patrick Swayze kot redar Dalton rekel prijatelju: »*Na svetu ni človeka, pa naj je še tako velik, ki ne bo padel, ko ga brcneš v koleno.*«

Robert se je izmaknil Viktorjevi ravni liniji napada in mu zadal *low kick*, brco v že-

leno mesto. Pri tem je pazil, da ga ni direktno zadel v koleno, saj bi mu ga zlomil. Trenerja Sokola ni želel pohabiti.

Zato ga je spodnesel s strani.

Kostolomec je izgubil ravnotežje in padel na kolena.

Ptujčan mu je nato poslal serijo ročnih direktov v obraz.

Ko je hotel Viktor vstati, mu je zadal še *empi uči*, udarec s komolcem v sence.

Trener Sokola je padel kot pokošen.

Legenda je padla!

Viktor je negibno obležal.

V dvorani je sledil takšen metež, da ga je nemogoče opisati.

Gledalci so vzklikali Robertovo ime, množica okrog tatamija pa se je vsula nanj.

Dvignili so ga na roke in nosili naokrog.

Nova legenda je bila rojena!

Njegovo zmagoslavje je bilo popolno.

Pokati so začele petarde in bilo je kot na najbolj nori novoletni zabavi.

Ko so ga čez deset minut končno spustili na tla, mu je pristopil Lino.

Povedal je vse o tem, kako sta Nino napadla dva neznanca, ji grozila in dejala, da ju pošilja Robert.

»Ampak za tem ne stojim jaz!«

»Vem,« je prikimal temnopolti karateist.

»Nina je malo prej na tribuni zagledala pravega storilca. Se spomniš rockerjev z Aškerčeve, ko sva se spoznala? Bil je Jovo, njihov vodja.«

»In kje so zdaj?«

Lino je pokazal na množico gledalcev.

»Kaj pa potem še čakava?!« je vprašal Robert.

Temnopolti karateist se je nasmehnil.

Nazaj je dobil prijatelja, za katerega je mislil, da ga je za vedno izgubil.

Skupaj sta stekla proti izhodu.

DODATEK

Nekateri pojmi

Karate – japonska borilna veščina, ki temelji na udarcih z rokami in brcah. Izraz *karate* pomeni »prazna roka«, z dopolnitvijo termina *karate-do* pa »pot prazne roke«. Veščina izvira iz kitajskega samostana Šaolin. Na otoku Okinava se je oblikovala v *tote* ali »kitajska roka«, na Japonskem pa se je razvila v moderni karate ter se razširila po svetu in postala olimpijski šport.

Tradicionalni karate ITKF – tradicionalni pristop dojema karate kot borilno veščino, ki potencira *samurajski* oziroma bojevniški duh. Zaradi primesi *zen budizma* je duhovno naravnano in teži k transcendenci zavesti. Mednarodno zvezo tradicionalnega karateja ITKF so leta 1974 v Los Angelesu ustanovile nacionalne zveze šole karateja šotokan. Prvi predsednik je bil Masatoši Nakajama, učenec Funakoši Gičina, »očeta modernega karateja«.

Športni karate WUKO/WKF – športni pristop pojmuje karate kot borilni šport, ki je usmerjen v doseganje tekmovalnih rezultatov. Pri vadbi športnega karateja je prisotna tudi vzgojna komponenta, ki karateiste vodi k pozitivni samopodobi in družbeni odgovornosti. WUKO je bila ustanovljena leta 1970 v Tokiju. Prvi predsednik je bil Rjoiči Sasakava, generalni sekretar pa Jacques Delocourt. Zveza se je leta 1993 preimenovala v WKF in je članica MOK (Mednarodnega olimpijskega komiteja).

Tekmovanja – v karateju se odvijajo v dveh disciplinah, v *katah* ali tehniki in *kumiteju*, borbah. Prvo uradno tekmovanje v karateju se je odvijalo leta 1957 na Japonskem. Organiziral ga je Masatoši Nakajama in zveza JKA. V *katah* in borbah je zmagal Hirokazu Kanazava. Prvo svetovno prvenstvo je bilo leta 1970 v Tokiju in Osaki v organizaciji zveze WUKO. Prvo tekmovanje v olimpijskem karateju pa je bilo leta 2021 v Tokiu.

Kata – beseda *kata* pomeni *skupek pravil*. V karateju so kate sistematično povezane serije tehnik napada in obrambe zoper enega ali več imaginarnih, namišljenih nasprotnikov. Gibi v *katah* se delijo na osnovne in povezu-

joče. V kati so udarci, bloki in borbeni položaji povezani na predpisan način in po vnaprej določenem vrstnem redu. Kate se učijo zato, ker razvijajo telesne avtomatizme do te mere, da gibi postanejo pogojno-refleksni. Večina kat je nastala na podlagi opazovanja živalskih gibov.

Kumite – izraz za praktično uporabo tehnik napada in obrambe. Označuje metodo vadbe borbenih elementov, od vezanih, dogovorjenih oblik sparringa, do polproste in proste borbe. K treningu kumiteja je treba pristopiti sistematično, postopno. V nasprotnem primeru karateist ni ustrezno pripravljen za borbo in tekmovanja, kar se pokaže tako pri rezultatih kot pri poškodbah.

Sensei – v karateju *učitelj* borilne veščine. Gre tudi za častni naziv, ki se uporablja v japonsščini, korejščini, vietnamščini in kitajščini, ter pomeni »osebo, rojeno pred drugo osebo«. V karateju je sensei *meidžin* ali mojster, pa tudi *šihan* ali glavni inštruktor. Japonci v borilnih veščinah ločijo tri stopnje nazivov za senseje; *renši* ali strokovni učitelj (4. in 5. DAN), *kjoši* ali višji učitelj (6. in 7. DAN) ter *hanši* ali veliki mojster (grand master) ali učitelj učiteljev (8.–10. DAN)

Stopnje – v karateju se delijo v dve skupini, v šolske nazive KJU in mojstrske stopnje DAN. Šolski nazivi obsegajo barvne pasove (beli, rumeni, oranžni, zeleni, modri, rjavi pas) in stopnje od 10. do 1. KJU-ja. Mojstrski nazivi predpisujejo črni pas in se rangirajo od 1. do 10. DAN-a.

Rei – ritualni pozdrav s priklonom. Beseda *rei* pomeni »izraz hvaležnosti«. Je del japonske kulture ter pomeni izkazovanje spoštovanja. Mojstri pravijo: »Borilne veščine se začnejo in končajo s spoštovanjem, zato se na začetku in koncu vadbe priklonimo.« Po navadi se v karateju ob priklonu izgovori tudi »*Oss!*« ali »*Hus!*«.

Dodžo – prostor, dvorana za vadbo karateja. Opremljena je v značilnem vzhodnjaškem slogu, pogosto s sliko senseja dotične šole karateja. Dodžo ni samo telovadnica za trening borilne veščine, ampak predvsem prostor za poglobljeno učenje in duhovno rast. Glavni dodžo posamezne zveze ali šole se imenuje *honbu dodžo*.

Dodžo kun – izraz za »pravila dvorane za trening«. Opisujejo pričakovano in nedovoljeno vedenje. Poleg tega predstavlja tudi

credo ali vodilo za vadbo. Po navadi visijo v *kaligrafijski* obliki na vhodu v dodžo. Včasih jih recitirajo na koncu treninga.

Rju – beseda, ki označuje šolo japonskih borilnih veščin. Izraz pomeni slog, obliko, sistem, način. Vsaka šola ima svoj predpisani učni načrt, stopnje in sistem licenciranja. Šole se povezujejo na lokalni, nacionalni in mednarodni ravni v zveze. Nekaj šol karateja: šotokan, vado-ryu, godžu-ryu, šito-ryu, ueči-ryu, nanbudo idr. Šole se delijo na tradicionalne ali *korju* (tudi *budžicu* ali *bugei*) in moderne ali *budo*.

Uči deši – pomeni učenca, študenta, ki trenira pod vodstvom senseja. Dobesedni prevod je »*notranji učenec*«. V tradicionalnem smislu se nanaša na resnega, predanega učenca borilnih veščin, ki živi v dodžotu ali pri učitelju.

Kimono – tradicionalna bela uniforma za vadbo in tekmovanja v karateju. Znana je tudi pod izrazom *karate-gi*. Kimone se razlikujejo glede na kroj, material in barvo.

Obi – pas, ki ga v karateju nosijo zavezane-ga čez kimono. Barva pasu označuje borilno

spretnost in osvojeno stopnjo.

Bojevniki Luči ali *hikari no senši* – je častni naziv v borilnih veščinah, ki se pojavlja predvsem v modernejših šolah *buda*, čeprav je koncept boja med silami Luči in teme star kot samo človeštvo.

Bojevniško ime ali *bugo* – izvira iz tradicionalnih *korju* šol. Poznajo ga različne bojevniške tradicije, od Indijancev in Vikingov do partizanov druge svetovne vojne.

Karate

Trije elementi karateja

1. Kihon	- tehnike karateja, ki obsegajo borbene položaje, udarce z roko in brce
2. Kata	- tehnike karateja s predpisanimi gibi po vnaprej določenem vzorcu
3. Kumite	- oblika nadzorovane, polproste in proste borbe v karateju

Kihon	
1. Dači	- borbeni položaj
Zenkucu dači	- sprednji položaj
Kokocu dači	- zadnji položaj
Kiba dači	- jahalni položaj
Fudo dači	- položaj drevesnih korenin, borbeni položaj
Hangecu dači	- položaj polmeseca
Neko aši dači	- položaj mačke
Šiko dači	- položaj medveda
Sančin dači	- položaj peščene ure
2. Uke	- blok, način

	pariranja
Gedan barai	- nizki blok
Age uke	- visoki blok
Ude uke	- notranji srednji blok
Soto uke	- zunanji srednji blok
Džudži uke	- križni blok
Kakivake uke	- dvojni blok
3. Zuki	- sunek s pestjo
Čoku zuki	- direktni sunek naprej
Oi zuki	- sunek naprej z izkorakom iste noge
Džako zuki	- sunek naprej z izkorakom nasprotne noge
Kizami zuki	- sunek z vodilno roko
Ura zuki	- sunek od spodaj navzgor
4. Uči	- udarec z roko
Šuto uči	- udarec z robom dlani
Enpi uči	- udarec s komolcem
Kumade uči	- udarec medvedje šape
Iponken uči	- bodenje s prstom
Nukite uči	- bodenje z roko
5. Geri	- brca
Mae geri	- direktna brca naprej
Joko geri	- bočna brca

Mavaši geri	- krožna brca
Uširo geri	- brca nazaj
Ura mavaši geri	- brca kljuke
Tobi geri	- brca v skoku

Navedene so samo osnovne tehnike karateja.

Kata	
Hejan	»Mirna pot«
Teki	»Železni konj«
Bassai dai/šo	»Napasti trdnjavo«
Kanku dai/šo	»Pogled v nebo«
Enpi	»Let lastovke«
Džion	»Tempeljski zvok«
Sočin	»Ohraniti mir«
Gankaku	»Žerjav na steni«
Džite	»Deset rok«
Nidžušiho	»24 korakov«
Hangecu	»Kata polmeseca«
Džin	»Ljubezen in senca«
Činte	»Neverjetne roke«
Meikjo	»Ogledalo duše«
Vankan	»Kraljeva krona«
Godžušiho dai/šo	»54 korakov«
Unsu	»Roke oblaka«

Navedene kate pripadajo šoli karateja šotokan.

Kumite	
1. Kihon kumite	• dogovorjeni osnovni sparing
Gohon kumite	- sparing na pet korakov
Sanbon kumite	- sparing na tri korake
Kihon ipon kumite	- sparing na en korak, tudi z umikom na stran
Kiso kumite	- praktični prikaz tehnik iz kat
2. Džiju ipon kumite	• polprosti boj
Sen no sen	- napad
Go no sen	- protinapad
Tai no sen	- prestrezanje
3. Džiju kumite	• prosti boj
Šobu ipon	- prosti boj v tradicionalnem karateju
Šobu sanbon	- prosti boj v športnem karateju
Šobu ITK	- prosti boj v olimpijskem in športnem karateju

*Zgodba je plod
avtorjeve imaginacije,
kakršnakoli podobnost
z resničnimi osebami
je zgolj naključna.*

Avtorjeva opomba

KAZALO

1. del	
DEŽ	5
2. del	
SNEG	81
3. del	
LED	151
4. del	
VETER	189
Dodatek	242

Knjižna zbirka

JUNAKI PRIHAJAJO

1. knjiga: Karate bojevniki: Beli galeb
2. knjiga: Gladiatorji na preizkušnji
3. knjiga: Roža in meč
4. knjiga: Roman o borilnih veščinah:
Junaki prihajajo

Zbirka knjig sodi v zvrst *romanov o borilnih veščinah* in žanr *športnega romana*.

Vsaka knjiga je zaokrožena zgodba z lastnimi junaki, zato jih je možno brati po poljubnem vrstnem redu.

Romani imajo na koncu knjige dodatke s pojasnili pojmov, tehnikami borilnih veščin in športov ter preglednice.

V četrti knjigi, ki je strokovna monografija, je predstavljena literarna zvrst romana o borilnih veščinah.

Knjige so namenjene skupini bralcev, ki jim v tujini pravijo *YA (young adults – mladi odrasli)*, torej osebam starim od 14 do 21⁺ let, oziroma mladini in odraslim. Edino roman *Gladiatorji na preizkušnji* je zaradi elementov kriminalke bolj primeren za mladino 18+ in odrasle.

Borilne veščine v romanih

Štev.	Naslov romana	Borilna veščina
1.	Karate bojevniki: Beli galeb	• karate
2.	Gladiatorji na Preizkušnji	• kikboks • tajski boks
3.	Roža in meč	• športno sabljanje • renesančno mečevanje
4.	Roman o borilnih veščinah: Junaki prihajajo	• vse borilne veščine

Silvester Vogrinec
KARATE BOJEVNIK :
BELI GALEB

Izdala:
ABV © 2024

Lektorirala:
Darinka Rojko Pičenko

Naslovnica:
Robert Vogrinec

Tisk:
StudioDesign d. o. o., Maribor

2. izdaja

Naklada:
300 izvodov